

Cờ Nào May Mắn Kết Thành Đôi

Contents

Cờ Nào May Mắn Kết Thành Đôi	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16: Chương 16	54
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	66
20. Chương 20: Chương 20	70
21. Chương 21	73
22. Chương 22	77
23. Chương 23	80
24. Chương 24	83
25. Chương 25	86
26. Chương 26	90
27. Chương 27	94
28. Chương 28	97
29. Chương 29	100
30. Chương 30	105
31. Chương 31: Kết Thúc	109
32. Chương 32: Thiên Phong-vạn Hách (1)	112
33. Chương 33: Thiên Phong-vạn Hách (2)	116

Cờ Nào May Mắn Kết Thành Đôi

Giới thiệu

Nếu bạn là một độc giả yêu thích thể loại truyện ngôn tình hẳn bạn sẽ không thể không biết đến tác

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nao-may-man-ket-thanh-doi>

1. Chương 1

Lại nói Thần Châu đại địa, thế đạo hưng thịnh, người tu tiên thậm chúng. Trong đó có một vị Thượng Dương chân quân, lại không giống người thường. Truyền thuyết, vị chân quân này khi còn bé thân thụ pháp thuật thần tiên, còn nhỏ tuổi đã có thể hiểu rõ thiên đạo. Hơn nữa hần trời cho kỳ cao, bất quá mấy năm tu luyện, đã nổi tiếng. Sau tuổi tác lớn hơn, hần đắc đạo phi thăng, liền khai sơn lập phái, quảng chiêu môn đồ. Trải qua hơn trăm năm, trong hàng đệ tử tu luyện có thành giả cũng tự lập môn hộ, sáng chế chín môn phái: Linh Túc cung, Hỏa Thần giáo, Dịch Thủy đình, Thần Tú lâu, Đông Cùng phủ, Cực Nhạc lâm, Vĩnh Thánh Thiên tông, Vạn Ý môn, Thiên Ảnh các. Nhân này chín môn phái đồng khí liên chi, lại giai ở danh sơn lập tông, thế nhân xưng là “Cửu Nhạc tiên minh”.

Cửu Nhạc tiên minh này bình thường cũng không thậm lui tới, nhưng cứ cách hơn mười năm, sẽ gặp chọn lựa môn hạ có tư chất đệ tử Hợp Linh song tu. Nghĩ đến tu tiên thuật, không bám vào một khuôn mẫu. Đệ tử trong minh tự nhiên hưởng ứng, cũng có vì thế chờ đợi nhẩy nhót giả, không cần nhiều lời.

Đợi ngày tụ hội, các phái đều muốn đệ tử cho rằng xác đáng phi thường, sớm đến. Thế hệ trước gặp mặt, tự nhiên không thể thiếu hàn huyên ôn chuyện. Đệ tử trẻ tuổi, nhân môn phái lú lo hệ thân mật, phần lớn hòa thuận. Nhưng rốt cuộc tuổi trẻ, rất nhanh, mọi người liền khe khẽ nói đến việc Hợp Linh. Nói xong, lời này đề liền rơi xuống Vạn Ý môn.

Nguyên lai, bên trong Cửu Nhạc tiên minh, Vạn Ý môn chỉ lấy nữ đệ tử. Chương môn Vạn Hách tiên tử tự nghĩ ra một bộ “Vạn linh thông tính” tâm pháp, khả thoát ra nội tâm chi hạn, điều tức âm dương. Chỉ cần công lực cũng đủ, cũng không bắt song tu người. Cũng là bởi vì điều này, Vạn Ý môn cũng không tham gia Hợp Linh tụ hội. Nhưng lần này, có Thượng Dương chân quân tự mình bảo cho biết, Vạn Hách tiên tử liền cố mà làm, đáp ứng mà đến.

Đối nam đệ tử Cửu Nhạc mà nói, “Vạn linh thông tính” có bao nhiêu lợi hại đều không trọng yếu, chính là nghe nói lần này Vạn Ý môn nữ đệ tử người người xinh đẹp như hoa, khúm núm thiên thành, nãi trên đời ít có. Chẳng sợ xứng không thể, gặp được một lần cũng tốt a.

Vì thế, mọi người kiển chân chờ đợi, tha thiết chờ đợi. Khả Vạn Ý môn chậm chạp không đến, đợi cho buổi trưa, tính nhẫn nại của mọi người cũng bị mài đến không sai biệt lắm, chương môn bát phái trung ẩn có chút bất mãn.

Đang lúc này, mọi người chợt nghe một cỗ son phấn chi hương, lay động lòng người. Tìm hương mà trông, liền gặp một đám cô gái phi thân mà đến. Đây cô gái giai hồng áo, tay áo bay múa, như xa xa bay tới một mảnh xích hà. Các thiếu nữ rơi xuống đất đứng lại, ôm quyền mỉm cười, nhất tề cao giọng, nói:

“Nhạn sơn Vạn Ý, kính chào chư vị tiền bối.”

Bát phái bên trong, hơi hơi xôn xao.

Quả thực như lời truyền thuyết, các cô gái này người người đoan trang trời sinh, da như tuyết mặt như hoa, càng thêm trang dung tinh xảo, càng thêm minh diễm động lòng người. Mà các nàng hiển nhiên biết chính mình mỹ mạo, liền có một cổ tự cao kiêu ngạo khí, sóng mắt lưu chuyển gian, tùy tiện đạt đa tình.

Cô gái báo quá gia môn xong, cũng không nói nhiều, khom người tránh ra một bên. Chỉ thấy thanh không phía trên, một mỹ nhân phiến phi xuống, dừng thân đứng lại.

Mỹ nhân này ước chừng hơn hai mươi, đúng là cảnh xuân tươi đẹp chính mậu. Nàng đầu sơ phi tiên búi tóc, thân giáng quần lụa mỏng. Son choáng vầng hai gò má, kiêu như hồng hạnh. Thúy mặc câu lông mày và lông mi, túc nếu xuân sơn. Đôi mắt rạng rỡ, như thần hiểu tinh. Đuôi mắt hơi nhíu, lại mang ra ý quật cường.

Tư thế phô trương như vậy, phong thái dung mạo như thế, tự nhiên chính là Vạn Ý môn Môn chủ, Vạn Hách tiên tử.

Thấy nàng xuất hiện, bát phái chương môn đều đứng dậy, nói hàn huyên. Vạn Hách nhất nhất giao ứng, tiện đà đi đến một bên trên chỗ ngồi ngồi xuống, vân vê vạt váy, mở miệng hỏi: “Hợp Linh nghi lễ còn chưa bắt đầu đi?”

“Không vội, chờ người đến đây mới bắt đầu.” Nghe nàng hỏi như vậy, ngồi ở bên cạnh nàng Linh Túc cung Cung chủ mở miệng, cười ứng nàng một tiếng.

Vạn Hách nhẹ nhàng cười, đối với lão giả tóc bạc nói: “Sư thúc ngại chết ta.”

Lão giả cười cười, hỏi nàng: “Không biết Môn chủ hôm nay phái ra vị cao đồ nào?”

Vạn Hách không đáp, chính là nghiêng đầu, hơi hơi vuốt cằm.

Một cô gái từ bên trong mọi người đi ra, đứng ở bên cạnh Vạn Hách, đối với lão giả kia ôm quyền cúi đầu, “Đệ tử Nhiếp Song, kính chào Cung chủ.”

Lão giả đánh giá nàng một phen, bất đắc dĩ mà cười. Nàng mặc dù mặc cùng xiêm y đồng môn bình thường, nhưng vạt áo lại mở thậm mở, không chút nào keo kiệt triển lộ ngọc cơ. Nàng chưa thắt lưng mang, chỉ dùng quần áo thanh ngọc bông hệ, tuy có buông lỏng dày chi ngại, nhưng đáng người mạn diệu này theo quần áo ẩn hiển, thật là câu nhân.

“Lão phu mỗi mắt mong chờ.” Lão giả hắng giọng một cái, nói.

Vạn Hách khước môi hơi vạch, cười đến xinh đẹp. Tiện đà đối Nhiếp Song nói: “Song Nhi, lên đài đi thôi, chỗ để mọi người đợi lâu.”

Nhiếp Song đáp ứng một tiếng, phi thân thượng một bên đài cao.

Trên đài sớm đứng mấy người, nữ có nam có, đúng là đệ tử hôm nay tham dự Hợp Linh nghi lễ. Mọi người thấy nàng lên đài, tránh ra một khối không, thần sắc khác nhau.

Nhiếp Song lơ dềnh, ánh mắt của nàng nhẹ nhàng đảo qua mọi người, tiện đà về lên một luồng tóc đen, mím môi cười, chính giống như nụ hoa chi hoa một cái chớp mắt nở rộ, nhộn nhạo xuân tâm.

Chủ trì Hợp Linh chi nghi, là Hỏa Thần giáo Phó giáo chủ. Thấy nàng thái độ yêu kiều như thế, không khỏi sinh lòng tràn đầy sầu lo. Hắn khinh hô một tiếng, nói: “Nếu người đã đến tề, liền bắt đầu Hợp Linh nghi lễ đi.” Hắn nói xong, xuất ra một cái hộp gấm. Trong hộp làm ra vẽ sổ mai tuyến trực, vòng quanh tơ hồng.

“Còn đây là Hợp Linh tơ hồng, chư vị đem tơ hồng buộc trên ngón tay, dẫn động chân khí, tuyến này sẽ gặp cài chặt người nội tâm tương hợp.” Phó giáo chủ nói, “Không khỏi hỗn loạn, liền từ các nữ đệ tử tới thử đi.”

Nhiếp Song nghe vậy, cười khanh khách đi tới, đi qua lễ, cầm lấy một quả tuyến trực. Vật ấy tuy có linh tính, nhưng lúc chân khí chưa động, cũng bất quá là một sợi tơ bình thường, vô thậm ngạc nhiên. Nàng chỉ nhìn thoáng qua, liền đem tơ hồng xả ra, cài lên chính mình đầu ngón tay. Nàng làm xong điều này, lại ngược mắt nhìn mọi người trên đài.

Quả nhiên như lời nói của nhóm sư muội, xác thực đủ nam tử tuần tú, bất quá, chính là tuần tú không khỏi có chút nhàm chán. Nàng dời ánh mắt, đem ánh mắt vượt qua dưới đài.

Dưới đài đông nam, đó là ghế Thiên Ảnh các. Thiên Ảnh các Chủ chính là một gã nam tử trẻ tuổi, Hào Thiên Phong thượng quân. Xem bộ dạng, bất quá hơn hai mươi. Nhưng người tu đạo trú nhan có thuật, tích cực tính lên đến, hắc cũng gần trăm tuổi chi linh. Thiên Ảnh các đệ tử phần lớn hắc y, hắc tự nhiên cũng không ngoại lệ. Một thân hắc bào trầm trọng túc mục, nổi bật lên vẻ mặt hết sức lạnh lùng của hắc.

Thực đáng tiếc. Nhiếp Song nghĩ rằng. Bất cầu ngôn tiểu, lãng phí vô ích mặt mày anh tuấn.

Lúc này, Thiên Phong ngược mắt, vừa bắt gặp tầm mắt của nàng. Nhiếp Song vi kinh, cũng không tránh đi. Nàng ôm lấy tơ hồng, hướng hắc ngọt ngào cười. Ngoài dự kiến của nàng là, Thiên Phong lại hơi hơi vuốt cằm, làm đáp lại. Nhiếp Song trong lòng vui vẻ, ả ả có chút đắc ý. Thiên Ảnh Các chủ gì chứ, không gì hơn cái này.

Lại nói tiếp, Vạn Ý môn cùng Thiên Ảnh các ân oán, nàng cũng biết một hai. Năm đó sư phụ nàng Vạn Hách tiên tử còn là thủ hạ của Thượng Dương chân quân, cùng Thiên Phong thượng quân là sư huynh sư muội. Nghe đồn Thiên Phong thượng quân khiêm tốn lễ độ tự liêm, một người tuân thủ lễ tiết. Mà Vạn Hách tiên tử tự ý mạo, cử chỉ khó tránh khỏi lỗ mãng. Thiên Phong thượng quân đối nàng có nhiều bất mãn, càng từng ác ngôn trách cứ. Hai người bởi vậy trở mặt. Rồi sau đó, hai người tiên đạo có thành, tự lập môn hộ. Sáng lập ra môn phái chi sơ, vì giáo chúng cùng địa vực nổi lên vài lần ma sát, đã thành cục diện thủy hỏa bất dung này. Đương nhiên, đó đều là nghe đồn, chân tướng trong đó không có đơn giản như vậy.

Nhiếp Song nghĩ đến nhập thần, thỉnh linh bị Hỏa Thần giáo Phó giáo chủ hoán một tiếng. Nàng phục hồi lại tinh thần, mỉm cười tạ lỗi.

“Thời điểm không còn sớm, mau chút đi.” Phó giáo chủ e ngại mặt mũi Vạn Hách, chính là dặn một câu, không dám trọng trách.

Nhiếp Song gật đầu, thu hồi suy nghĩ chính mình. Nàng cũng các đệ tử khác, nhắm mắt ngưng thần, dẫn động chân khí. Chỉ thượng tơ hồng bị vô hình lực dất, chậm rãi hiện lên. Dưới đài lạng ngắt như tờ, nhìn phát triển.

Bỗng nhiên, Nhiếp Song chỉ thượng tơ hồng run lên, thay đổi phương hướng, thẳng tắp hướng dưới đài bay đi. Tơ hồng kia giương nhẹ hoãn lạc, quấn quanh kéo dài, một lát sau dừng ở Thiên Ảnh các tịch tiên. Còn không chờ đệ tử Thiên Ảnh các phản ứng kịp, tơ hồng kia đột nhiên luồn lên, lập tức bò lên ngón tay Thiên Phong.

Mọi người một mảnh ồ lên, Thiên Phong cũng là cả kinh. Hắc tay giơ lên, kinh ngạc nhìn vòng tơ hồng ở trên ngón út.

Trên đài cao, Nhiếp Song mở hai mắt ra, cười sáng sủa. Giữa lòng mày của nàng như trước mang theo đắc ý, toàn vô nửa phần vẻ kinh ngạc. Nàng vờ lên tơ hồng, thả người nhảy, dừng ở trước mặt Thiên Phong.

Thiên Phong thấy thế, đứng dậy, mơ hồ có chút xấu hổ.

Nhiếp Song cúi đầu, đỏ mặt gò má, e lệ nói: “Đúng là Thiên Phong sư bá... Đệ tử sợ hãi.”

Thiên Phong nhú nhú đầu mày, lại nhìn thoáng qua chính mình chỉ thượng tơ hồng, rồi sau đó, ngược mắt nhìn phía Vạn Hách.

Vạn Hách nhìn thấy tình hình như vậy, cũng đang kinh ngạc. Thấy hắc nhìn nàng, nàng lại thu lại sở hữu suy nghĩ sắc, nhượng mày cười. Nàng cử bước qua, mỉm cười mở miệng: “Chúc mừng sư huynh. Sư huynh vẫn có thể tìm được người cùng chính mình nội tâm tương hợp, đạo hạnh cũng không hề tinh tiến. Nay lại có cơ duyên như thế, thật sự là đáng mừng. Sau này, còn muốn mời người hảo hảo chiêu cố đồ nhi này của ta.”

Vài vị chương môn còn lại nghe được lời này, đều đồng ý, nói chúc.

“Sư phụ...” Nhiếp Song dũ phát thẹn thùng, quay thân trốn phía sau Vạn Hách, lạt xả quần áo của nàng.

Vạn Hách cười, lời nói nhỏ nhẹ an ủi: “Người đứa nhỏ này, lúc này hại cái gì xấu hổ a. Thiên Phong sư bá về điểm này không xứng với người, chẳng lẽ còn cho người cật khuy sao?”

Thiên Phong mặt trầm xuống sắc, cúi xuống chính mình chỉ thượng tơ hồng, cũng không nói gì.

“A, đúng rồi, vì phương tiện tu luyện, Song nhi người liền dọn đi Thiên Ảnh các ở đi.” Vạn Hách đề nghị.

Nhiếp Song cúi đầu, phe phẩy cánh tay Vạn Hách, “Nhiều ngưng ngưng... Thiên Phong sư bá cũng không tất phương liền...”

“Vô phương.” Thiên Phong thể này mới mở miệng, thanh âm nghe tới bình thản vô tình. Hắn nhìn vài tên đệ tử phía sau mình, phân phó nói, “Các người giúp...” Hắn nói tới đây, lời nói một chút, xấu hổ nhìn Nhiếp Song liếc mắt một cái.

“Nhiếp Song! Sư bá gọi Song nhi là tốt rồi.” Nhiếp Song vui trả lời.

Thiên Phong cũng không tiếp lời của nàng, tiếp tục đối các đệ tử nói: “Các người giúp Nhiếp cô nương chuẩn bị, hết thầy thỏa đáng sau hộ tống cô nương hồi các.” Nói xong, hắn than nhẹ một tiếng, bước nhanh rời đi.

Vạn Hách nhìn bóng dáng của hắn, cười duyên một tiếng, “A, thẹn thùng nha.”

Lời này vừa nói ra, Thiên Phong thân mình rõ ràng run rẩy.

Vạn Hách thấy thế, trong tươi cười hiện lên khoái ý. Đãi Thiên Phong đi xa, nàng thở dài, nhìn Nhiếp Song, sắc giọng: “Người nha...”

Nhiếp Song phe phẩy cánh tay của nàng, hướng nàng nháy nháy mắt, cười đến giảo hoạt.

Vạn Hách bất đắc dĩ, cười nói: “Được rồi, chúng ta cũng trở về đi.” Dứt lời, nàng chào các chương môn, dẫn đệ tử rời đi.

Nhiếp Song cũng không đi vội vã, nàng nhìn hướng mới vừa rồi Thiên Phong ly khai, một bên cười, một bên đem tơ hồng thu hồi tuyến trục. Lúc này, bỗng nhiên có người đi tới bên cạnh nàng. Người nọ dựa vào thân cận quá, làm cho nàng không hồn giận. Nàng đang muốn ra tiếng trách cứ, lại nghe người nọ mở miệng, cố ý dè dặt thanh âm trầm hoãn thâm thúy:

“Đừng làm cho ta biết được sự giấu đầu lòi đuôi của người.”

Nàng ngược mắt, chống lại ánh mắt người kia.

Người nói chuyện, là đệ tử Thiên Ảnh các. Một màu hắc y, bình thường túc mục. Cùng diện mạo tuấn lãng sạch sẽ của y tương phản, đôi mắt của y thâm trầm u ám, giấu giếm địch ý.

Nhiếp Song khởi là người hội yếu thế, nàng mi phong một điều, cười duyên nói: “Hảo rất khác biệt đến gần.”

Nam tử kia nhẹ nhàng cười, cũng không nói cái gì nữa, cùng đồng môn chính mình đi ra .

Nhiếp Song thể này mới nhú mi, nàng nhéo nhéo tơ hồng trong tay, nhìn bóng lưng nam tử kia, khinh thường hừ một tiếng.

2. Chương 2

Trên đời này, ai cũng không thích bị uy hiếp, Nhiếp Song đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tên đệ tử Thiên Ảnh các kia rốt cuộc là ai? Nói câu nói kia rốt cuộc là dụng ý gì? Hắn là không phải phát hiện cái gì? Mấy vấn đề này không ngừng ở trong đầu lưu chuyển, chọc nàng suy nghĩ.

Thẳng đến khi về tới Vạn Ý môn, nàng mới thoảng hoàn hồn, đem vấn đề này tạm thời bỏ xuống. Chờ nàng trở về phòng sửa sang lại hành trang, chúng sư muội hoài lòng tràn đầy tò mò, đều tìm đến nàng nói chuyện. Nàng dùng bảy phần trên tức, thêm mắm thêm muối đem quá trình Hợp Linh nghi lễ nói một lần. Chuyện nàng cùng Thiên Phong xứng thành một đôi chúng sư muội sớm biết được, nhưng nghe nàng nói,

lại là một phiên cảm thụ khác. Huống chi Nhiếp Song ngữ khí cực hạn châm chọc, lại bỏ thêm vài câu lời thô tục vào, dẫn tới mọi người không chỉ vui cười.

Mọi người vui vẻ một hồi lâu, lại nghe cô gái gọi là “Vân Bích ” kia mở miệng, sầu lo hỏi một tiếng: “Đại sư tỷ, vậy người chuẩn bị làm như thế nào? Thực sự cùng Thiên Phong sư bá song tu sao?”

“Sao lại không làm.” Nhiếp Song cười đến quỵên rũ.

“Nhưng là, hần cùng Vạn Ý môn...”

“Đó không phải vừa vặn sao.” Nhiếp Song nói, “Đừng quên, ta tu luyện là ‘Vạn linh thông tính’ . Ở lúc song tu cướp lấy công lực của hần, bất quá một bữa ăn sáng. Kể từ đó, không chỉ giúp sư phụ cừu báo . Vạn Ý môn ta càng khả gồm thấu Thiên Ảnh các, ngạo thị Cửu Nhạc !” Nàng nói xong lời này, còn phụ gia thêm tiếng cười âm hiểm, nghe hết sức tà ác, dẫn tới chúng sư muội đều về mặt sùng bái nhìn nàng.

“Bất quá, đại sư tỷ, vạn nhất Thiên Phong sư bá không theo làm sao bây giờ?” Vân Bích lại mở miệng, hỏi vấn đề mới.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta nghe nói Thiên Phong sư bá làm một người lãnh khốc vô tình . Năm đó sư phụ đều từng bị hần ác ngữ chế ngạo, chúng ta là tiểu bối, hần làm sao có thể để vào mắt?” Có người bổ sung thêm.

“Phi. Nhuyễn không được thì dùng cứng rắn ! Đến miệng thịt còn có thể làm cho nó chạy bắt thành!” Nhiếp Song nói.

“Khả hần dù sao cũng là sư bá, đạo hạnh cao hơn chúng ta rất nhiều, dùng như thế nào cứng rắn ?”

“Ngay cả hần là tường đồng vách sắt, cũng không khả năng mười hai canh giờ đều đề phòng ta. Ta cũng không tin tìm không thấy cơ hội!” Nhiếp Song ý chí chiến đấu tràn đầy.

Chúng sư muội nghe vậy, nội tâm đều phát khâm phục.

Đúng lúc này, Vạn Hách đi đến. Chúng cô gái vi kinh, đều đứng dậy hành lễ. Vạn Hách vuốt cằm cười, phân phó mọi người lui ra. Nhiếp Song biết nàng hần là vì việc Hợp Linh lúc trước mà đến, nàng cung kính tới nghênh tiếp, giúp đỡ Vạn Hách ở trên giường ngồi xuống, tiện đà quỳ gối bên chân nàng, điềm nhiên hỏi: “Sư phụ tới tìm ta, có phải hay không luyện tiệp ta nha? Kỳ thật, nội tâm tương hợp cái gì tuyệt không trọng yếu. Chỉ cần một câu của sư phụ, ta nói cái gì cũng sẽ không cùng Thiên Phong sư bá song tu.”

Vạn Hách cười, sờ sờ tóc của nàng, nói: “Mới vừa rồi trước mặt nhiều người như vậy, ta chính mồm đáp ứng, như thế nào hảo lại đổi ý?”

“Lời này của sư phụ, chính là nghĩ tới muốn đổi ý ?” Nhiếp Song cười đến giảo hoạt.

“Nói vậy. Ta đổi ý làm cái gì? Hần với ai song tu đâu có chuyện liên quan tới ta.” Vạn Hách nhú mày, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Nhiếp Song than nhẹ một tiếng, ai oán nói: “Cái gì nha, ta còn nghĩ đến sư phụ là sợ ta chịu thiệt mới muốn đổi ý. Nguyên lai đúng là vì cùng Thiên Phong sư bá đổi sao?”

“Đổi?” Vạn Hách “Tăng” một chút đứng dậy, về mặt cảm giận, “Ta cùng hần đánh cuộc gì khi? Hần tính cái gì?”

“Nga...” Nhiếp Song đi theo đứng lên, “Thì phải là nói, ta đổi hần làm cái gì đều được ?”

Vạn Hách giật mình , mới nói: “Tùy người cao hứng.”

“Ta lấy đi công lực của hần cũng được?”

“Được.” Vạn Hách đáp sáng khoái.

“Ta giày vò hần thành phế nhân cũng được?”

“Được.” Vạn Hách sắc mặt âm trầm vô cùng.

“Ta làm hần yêu ta cũng được?”

“...” Vạn Hách bỗng nhiên trầm mặc, một lát sau, nàng than nhẹ một tiếng, nâng tay ninh thượng hai má Nhiếp Song, “Nha đầu chết tiệt kia, tiêu khiển khởi ta đến đây a!”

Nhiếp Song cười, nắm khởi tay nàng, “Hảo sư phụ, ta từ nhỏ liền đi theo bên người ngài, trên đời này, còn có ai so với ta càng hiểu biết tâm ý ngài. Sư phụ yên tâm, ta lần này đi, nhất định sẽ giúp người báo thù...” Ở trong mắt nàng ý cười lạnh như băng, tầm tầm phát lạnh, “Ta sẽ xé toang vẻ đạo mạo của hân, làm cho hân khóc lóc nước mắt quỳ gối dưới chân ngài.”

Vạn Hách nghe xong, vừa bật mình vừa buồn cười, “Xem bộ dạng này của người, mười phần tà ma. Chúng sư muội đều bị người làm hỏng rồi.”

Nhiếp Song không hờn giận, nói: “Sư phụ, ta là thật sự!”

“Hảo, sư phụ chờ tin tức tốt của người.” Vạn Hách cười qua quýt một câu.

Nhiếp Song đối nàng phản ứng có chút bất mãn, chỉ cảm thấy chính mình một lời nhiệt huyết, lại bị làm như chê cười. Bất quá cũng khó trách, chính mình còn không có thành công, chẳng oán được ai không tin. Nàng nghĩ, cũng không thêm để ý. Nàng phục lại kéo tay Vạn Hách, cười nói: “Sư phụ, ngài rốt cuộc tới tìm ta có chuyện gì?”

Vạn Hách nói: “Nga. Từ ngày mai ta bắt đầu bế quan. Đại khái phải muốn thượng một đoạn ngày, giáo trung sự vụ ta đã giao xong. Chính là người một mình đi trước Thiên Ảnh các, ta có chút lo lắng, cho nên đến dặn người vài câu.”

“Như thế nào đột nhiên muốn bế quan?” Nhiếp Song hỏi.

“Ma kiếp buông xuống, ta nghĩ đem công lực lại đề thăng một ít.” Vạn Hách nói, “Người cũng đừng hoang phế tu luyện mới tốt.”

Nghe được “Ma kiếp” hai chữ, Nhiếp Song hiểu ra. Nàng thiếu chút nữa đã quên, Cửu Nhạc tiên minh chức vị chính cũng không phải là nam nữ hoan ái, tranh cường đấu khí, mà là thủ vệ của vào không cho tà ma bước vào nhân gian. Tương truyền thời cổ, cửa vào này đột nhiên xuất hiện tại nhân gian, rất nhiều ma vật trào ra, đồ thần sinh linh. Sau lại, thiên hạ người tu tiên hợp lực đem cửa vào này phong bế. Nhưng thường cách một đoạn chu kỳ, tà ma khí đại thịnh, cửa vào phong ấn sẽ bị buông lỏng, hào chi “ma kiếp”, nhu được đạo hạnh tinh thâm người đi thêm phong tỏa. Mấy đại truyền thừa, nay trách nhiệm này, liền dừng ở trên người Cửu Nhạc tiên minh.

Khó trách Cửu Nhạc tiên minh vội vã cử hành Hợp Linh nghi lễ, Thượng Dương chân quân thân thiết hơn tự bảo cho biết muốn Vạn Ý môn tham gia, xem ra, hết thảy đều là vì ứng đối “Ma kiếp”. Nhiếp Song nghĩ thâm.

“Cho nên a...” Vạn Hách thở dài, “Chuyện người cùng Thiên Phong, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

Vạn Hách dứt lời, lại dặn dò nàng vài câu, mới rời đi. Nhiếp Song nhanh cau mày, âm thầm than thở: “Vốn sẽ không tự nhiên, như thế nào thuận theo tự nhiên a...” Nàng suy tư một lát, nghĩ không ra cái nguyên do vì sao, đơn giản cũng không suy nghĩ, tiếp tục đi sửa sang lại hành trang.

Nàng thu thập sẵn sàng, cũng không sốt ruột đi. Nàng chậm rãi ăn cơm, sau đó đi hái chút hoa thơm trong viện, tiếp theo cùng nhóm sư muội ở dưới mái hiên chơi thất dây ngoạn, kéo đến gần chạng vạng, lại thanh thoi tắm rửa một chút. Đợi cho nàng chân chính muốn xuất phát thời điểm, trời đã tối rồi.

Vài đệ tử Thiên Ảnh các phụng mệnh hộ tống nàng sắc mặt âm trầm, đã muốn không kiên nhẫn đến cực điểm, chính là không dám phát tác. Nhiếp Song lại làm bộ như hoàn toàn không biết, cười đến vạn phần tươi đẹp. Đang lúc mọi người muốn xuất phát, Vân Bích ôm một cái bao vây vội vàng đuổi tới, lôi kéo Nhiếp Song đi tới một bên.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Song khó hiểu.

Vân Bích thở dốc một hơi, đem bao vây đưa cho nàng, nói: “Đại sư tỷ, các sư tỷ sư muội sợ người không địch lại sư bá, làm riêng cho người chút chuẩn bị!”

“Cái gì chuẩn bị a?” Nhiếp Song đầy bụng hồ nghi mở ra bao vây, nhìn đến bên trong gì đó, nàng khoe miệng rụt rụt, hết chỗ nói rồi.

Vân Bích cũng là vẻ mặt hưng phấn, cười cùng nàng giải thích nói: “Sư tỷ người xem, đây là ‘Hòa Lạc hương’, chỉ cần ngửi thấy hương này sẽ tứ chi vô lực thần chí không rõ toàn thân khô nóng! Còn có còn có, đây là ‘Xích Long cân’, là thủ trăm xà chi cân chà xát thành dây thừng, lại tẩm lấy đặc thù dược thủy chế thành, cứng cõi vô song, dùng để trói người là tốt nhất ! Đúng rồi, đây nữa, là ‘Hoan Hỉ trùng’, nếu bị loại sâu này cắn, sẽ...”

Nhiếp Song nghe được trợn mắt há hốc mồm. Rốt cuộc mấy thứ này là làm sao đến a! Chẳng lẽ quả nhiên như lời nói sư phụ, các sư muội đều bị nàng làm hỏng rồi? Nhưng là nay xem ra, nàng rõ ràng vốn không có ngờ tới sự tà ác của các sư muội thôi!

Nàng rung mình một cái, đánh gãy thao thao bất tuyệt của Vân Bích , nói: “Hảo hảo hảo, người thay ta cảm ơn mọi người, ta phải đi, lại trì thiên đều sáng.”

“Ân! Sư tỷ đi hảo, chúc sư tỷ mã đáo thành công!” Vân Bích nói được hào khí can vân.

Nhiếp Song bó chặt gánh nặng, bình tĩnh gật gật đầu. Mang theo một thân nổi da gà, cùng đệ tử Thiên Ảnh các trở về.

Thiên Ảnh các cùng Vạn Ý môn cách cũng không xa, hướng hồ mọi người đều tu tiên đã lâu, ngự phong phi hành bất quá một bữa ăn sáng. Đợi ục đích, bất quá canh một thiên.

Nhiếp Song rơi xuống đất đứng lại, mọi nơi nhìn nhìn. Trước mắt , là Thiên Ảnh các đại điện. Tuy rằng hùng vĩ, nhưng là không bao nhiêu xem đầu. Nhưng thật ra cảnh trí cảnh trí này, làm cho nàng có chút để bụng. Cùng Vạn Ý môn bất đồng, nơi này sơn thế rất cao, tuy là lúc ngày xuân, lại còn có tuyết trắng đọng lại. Gió lạnh khê thổi, lạnh nảy sinh. Nàng hà hơi, quả nhiên thấy hơi sương trắng. A, quả nhiên không phải cái gì hảo địa phương a... Nàng âm thầm hối hận.

Nàng đi theo các đệ tử vòng qua đại điện, xuyên qua diễn võ trường, lại đi qua một đoạn hành lang dài gấp khúc, cuối cùng đến thư phòng Thiên Phong. Một khắc đi vào trong phòng kia, Nhiếp Song mới cảm giác được một tia ấm áp. Nàng thoáng thả lỏng, ngược mắt nhìn người phía bàn học.

Giờ phút này, Thiên Phong đã thay một thân hắc bào ban ngày, quần áo xanh ngọc là quần áo ở nhà. Hắn nửa tựa vào trên bàn, chấp cuốn mà duyệt, ánh nến vì hắn nhất quán khuôn mặt lạnh lùng độ thượng một tầng sắc màu ấm. Nghe được đệ tử thông báo, Thiên Phong ngược mắt, dấu khởi thư quyển, mở miệng đối Nhiếp Song nói: “Một đường khả thuận lợi.”

Nhiếp Song mỉm cười ôm quyển, đi qua lễ phía sau nói: “Đa tạ sư bá quan tâm.”

Thiên Phong khẽ gật đầu, “Nếu đến đây, sẽ không tắt câu nệ. Cửu Nhạc tiên minh đồng chúc nhất tông, chỉ làm nơi này là sư môn là tốt rồi. Nếu thiếu cái gì, cứ việc nói thẳng.”

Nhiếp Song cười đáp ứng, đi lên vài bước, nói: “Ta thường nghe người ta nói, Thiên Ảnh các chỗ vòng sơn, chính là số một số hai Linh sơn bảo địa. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Chính là...” Nàng mày nhẹ nhàng vừa nhíu, nũng nịu oán giận, “Không nghĩ tới, nơi này hội lạnh như thế...”

Thiên Phong đánh giá một chút, ôn hòa nói: “Nơi này không thể so Vạn Ý môn, chi bằng mặc nhiều quần áo một chút mới tốt.”

Nhiếp Song vẻ mặt khổ sắc, sắc giọng: “Ta nào biết đâu rằng này đó a... Một đường lại đây, tay đều lạnh lẽo đầu...” Trong lúc nói chuyện, nàng đã đi tới bên bàn học, đưa tay nhẹ nhàng đặt tại phía trên thư quyển, cách tay Thiên Phong bất quá gần tấc xa.

Thiên Phong thấy nàng như thế, không khỏi nhíu nhíu đầu mày. Hắn đứng dậy, nghiêm mặt nói: “Một khi đã như vậy, người sớm đi nghỉ ngơi đi.”

“Nghỉ ngơi?” Nhiếp Song mím môi cười, dù phát đề sát vào hắn, “Một mình ta?” Dưới ánh nến, nàng tươi cười ôn nhuận kiều diễm. Dưới áo mỏng, xương cốt sinh hương, rất chọc người.

Phát triển như vậy, làm cho vài tên đệ tử canh cửa nhìn đến trợn mắt há hốc mồm. Thiên Ảnh môn từ trước chú ý khiêm tốn lễ độ tự liêm, môn hạ đệ tử người người tự hạn chế, ai lại thấy đám nữ tử quá lớn như vậy?

Thiên Phong cũng xấu hổ vạn phần, hấn tránh đi tầm mắt của nàng, không tự chủ được lui từng bước, nói: “... Việc song tu, không vội nhất thời...”

Lời này tuy là cự tuyệt, nhưng khi Nhiếp Song nghe tới, bất quá giả bộ. Nàng nhẹ nhàng cười, đang muốn lại tới gần, chợt nghe có người mở miệng, cao giọng kêu: “Sư phụ.”

Thanh âm này nghiêm túc trấn định, nháy mắt liền đem không khí sở hữu ái muội chấn vỡ. Nhiếp Song lòng tràn đầy không hồn giận, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một gã đệ tử Thiên Ảnh các cúi đầu ôm quyền đứng ở cửa phòng.

Thiên Phong nhẹ nhàng thở ra, vượt qua Nhiếp Song, đi đến trước người tên đệ tử kia, mở miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Đệ tử kia đáp: “Sư phụ, trẻ khóa đã muốn chấm dứt, còn muốn luyện tập ngày hôm trước học kiếm trận?”

Thiên Phong nói: “Hôm nay thôi.”

“Vâng.” Đệ tử kia cung kính nói, “Nếu không có phân phó khác, đệ tử cáo lui.”

“Đi đi.” Thiên Phong nói một tiếng, lại ngược lại phân phó còn lại vài tên đệ tử, “Thời điểm không còn sớm, các người đưa Nhiếp cô nương trở về phòng nghỉ ngơi.”

Nhiếp Song bất mãn, nhưng cũng không tốt lại nói thêm cái gì. Đáng giận, người nào không thức thời vụ, dám phá hỏng chuyện tốt của nàng! Nàng nghĩ, oán hận nhìn người đột nhiên xuất hiện liếc mắt một cái. Lúc này, đệ tử kia thu lễ, ngược mắt ưỡn ngực, cũng nhìn về phía Nhiếp Song. Thấy rõ dung mạo của hắn, Nhiếp Song trong lòng vừa động. Người này không phải người khác, đúng là tên đã đối nàng nói năng lỗ mãng kia!

Nàng nhướn mày, không tiếng động tự nói: Muốn chết!

3. Chương 3

Nhiếp Song côi lòng không hồn giận, trên mặt lại còn mang theo tươi cười ngọt ngào. Nàng ôn nhu chào Thiên Phong theo chúng đệ tử rời đi. Nàng yên lặng đi theo phía sau mọi người, con mắt chăm chú khóa chặt trên người tên “Muốn chết” kia.

Xem xét bóng dáng, lưng hắn thẳng thắn, bả vai rộng lớn, cẳng tay cơ bắp căng đầy lộ ở ngoài ống tay áo. Liên tưởng tới hắn từng nhắc tới kiếm trận, xem ra là hảo thủ trong đó. Nhiếp Song ánh mắt đi xuống, liền thấy bộ pháp hắn vững vàng, hành động khinh lạng lẹ, hạ bàn cùng khinh công cũng không yếu. Lại nhìn đệ tử khác, tần cũng không cập hắn.

Trong lúc nàng đang tính toán, mọi người ngừng lại. Một gã đệ tử mở miệng, gọi tên “Muốn chết” kia nói: “Hoàn Trạch sư đệ, ngươi có rảnh không?”

Hoàn Trạch? Nhiếp Song mặc niệm một lần, đem hai chữ này chặt chẽ nhớ kỹ.

Hoàn Trạch gật gật đầu, lại cười nói: “Sư huynh có gì phân phó?”

“Bận từ buổi trưa đến hiện tại, sắp chết đói rồi. Con đường còn lại, ngươi đưa được không? Phòng khách Vô Hương uyển, cũng không xa.” Đệ tử nhìn Nhiếp Song liếc mắt một cái, dè dặt tiếng nói, nói như thế.

“Được.” Hoàn Trạch đáp.

Chúng đệ tử ngoài mặt lộ vẻ ý cười, cảm tạ vài tiếng, bước rời đi.

Nhiếp Song thấy thế, mím môi cười, khiêu khích nhìn phía Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch nhìn nhìn nàng, cũng không nói nhiều, tiếp tục dẫn đường.

Nhiếp Song vài bước theo sau, đi ở bên người hắn. Nhìn hắn bất quá hai mươi cao thấp, nàng mở miệng, cười nói: “Hoàn Trạch sư huynh.”

“Không dám nhận.” Hoàn Trạch đáp, “Ta nhập môn trễ, cho là sư đệ.”

Nhiếp Song nghe hắn tự xưng như thế, trong lòng vui lên. Thật thú vị, bên trong Cửu Nhạc tiên minh, cùng thế hệ đệ tử lấy sư huynh đệ, sư tỷ muội luận, sắp xếp phải xem nhập môn trước sau. Ngay cả tuổi khá lớn, gặp gỡ đệ tử trẻ tuổi nhập môn trước, cũng chỉ đành phải ở phía sau. Nhiếp Song từ khi quần tã lót đã được Vạn Hách thu dưỡng, lại là đệ tử chân truyền, bối phận ở Vạn Ý nội môn cũng là cao nhất. Không nghĩ tới, nay đến Thiên Ảnh các, nàng vẫn là “Sư tỷ” nha. Vì thế, nàng không chút khách khí, chuyển khẩu hoán một tiếng: “Hoàn Trạch sư đệ.”

Hoàn Trạch cười cười, cũng không nói nhiều.

Nhìn hắn như thế khiêm cung hữu lễ, Nhiếp Song không khỏi có chút hoài nghi chính mình phát hiện địch ý là thật hay giả. Nàng nghĩ thầm, nói: “Ta ở chỗ này lạ nước lạ cái, nếu có chút không rõ, hỏi người được không?”

Hoàn Trạch gật đầu, “Sư tỷ khách khí.”

“Ha ha...” Nàng để sát vào hắn, giả hoạt cười nói, “Ta đây liền hỏi nga. Phòng ngủ của Thiên Phong sư bá là một gian thế nào?”

Hoàn Trạch bước chân ngừng lại, hắn xoay người lại, nhìn thẳng nàng, nói: “Thiên Ảnh các ta mặc dù không phải hoàng thành cấm địa, nhưng là không tha cho người xông loạn đi dạo lung tung. Sư tỷ là khách, ngoan ngoãn ở lại khách phòng mới tốt.”

Nhiếp Song thế này mới khẳng định, địch ý của hắn không phải ảo giác. Nàng nhẹ nhàng cười, nói: “Cái gì xông loạn đi dạo lung tung a, ta cùng Thiên Phong sư bá Hợp Linh, cùng hắn cùng ở một gian cũng là tự nhiên. Hỏi một chút làm sao đâu?”

“Việc song tu, sư phụ đã có an bài, sư tỷ đừng suy nghĩ nhiều quá.” Hoàn Trạch vẻ mặt hồ hững, ngữ mang khinh miệt.

Nhiếp Song khinh khê nở nụ cười, ánh mắt lưu chuyển, quyến rũ động lòng người.”Nam nhân Thiên Ảnh các các người, như thế nào đều là lãnh đạm vô tình như vậy?” Nàng cười, nâng tay đập trên bờ vai của hắn. Ngón tay ngọc thon thon, chậm rãi phủ xuống, cuối cùng đứng ở cổ tay hắn, nhẹ nhàng vuốt phẳng, “Không phải người trêu chọc ta trước sao?”

Nơi này hành lang gấp khúc đã gần đến diễn võ trường, thời gian như thế, sớm không có người đi qua. Nàng đơn giản khiêu khích một chút.

“Không phải trêu chọc.” Hoàn Trạch phản cầm tay nàng, “Là cảnh cáo a, sư tỷ.”

Nhiếp Song vẻ mặt vô tội, “Cảnh cáo ta cái gì nha? Ta làm sai chỗ nào sao?”

Hoàn Trạch ngón tay dùng vài phần lực đạo, vẻ mặt phục trở lại lãnh liệt thâm trầm như lúc trước, “Đừng tưởng rằng người cùng sư phụ ta Hợp Linh có thể muốn làm gì thì làm...”

“Ai nha, Hợp Linh cũng không phải ta tính, thiên mệnh tác hợp, ta cũng không có biện pháp nha.” Nhiếp Song rút tay ra ngoài, bi thương nói.

Hoàn Trạch khinh miệt cười, “Không đúng. Sư tỷ không phải đem tơ hồng Hợp Linh đánh tráo sao, lại như thế nào được xưng tụng thiên mệnh tác hợp đâu?”

Nhiếp Song trong lòng hoảng hốt, trên mặt cũng không lộ thanh sắc. Lúc trước, nàng bị lựa chọn tham gia Hợp Linh nghi lễ, liền đi hỏi thăm một phen. Biết được nghi lễ thượng sở dụng đạo cụ là tơ hồng làm chú pháp, liền chính mình làm một trục, giấu ở trong tay áo. Vốn là tưởng một người cũng không hề, hỗn quá

nghe liền xong. Nhưng sau lại thấy được Thiên Phong, nhất thời quật khởi, liên não loạn này liền xảy ra. Không nghĩ tới là, hết thấy lại thuận lợi như thế, nhưng ở đây lại không một người nhìn ra tơ hồng là giả.

Nàng thanh thoi, nói: “Sư đệ thật biết nói đùa, tơ hồng Hợp Linh, há có giả?”

“Lúc người đem tơ hồng Hợp Linh rút ra, ngón tay còn cất giấu một sợi dây khác. Chờ khi người cột lên ngón tay, liền trao đổi hai cái với nhau. Người thủ pháp cực nhanh, cũng khó trách mọi người không có phát hiện.” Hoàn Trạch nói.

“Tất cả mọi người không phát hiện, độc chỉ có mình người thấy? Có thể thấy được là bịa đặt.” Nhiếp Song nói.

Hoàn Trạch cúi đầu cười cười, “Sư tỷ, lúc ấy ta ở ngay bên cạnh người a.”

Nhiếp Song hơi hơi kinh ngạc. Xác thực, nàng lúc ấy chỉ lo giấu diếm được ánh mắt Hỏa Thần giáo Phó giáo chủ, vẫn chưa để ý qua những người khác trên đài, càng không có phát hiện có một nhân vật như vậy. Nói cho tới bây giờ, che giấu cũng không có ý nghĩa, nàng đơn giản thừa nhận, “Nếu là như thế, vì sao không đương trường vạch trần ta?”

“Nếu sớm biết người muốn hại là sư phụ ta, ta sẽ.” Hoàn Trạch nói.

“Sau lại vì sao không nói?” Nhiếp Song nổi lên hưng trí, hỏi.

“Trường hợp loạn như vậy, người cùng Vạn Hách tiên tử lại nhất đáp nhất xứng kích sư phụ ta, ta nào có cơ hội nói.” Hoàn Trạch mang theo một tia bất đắc dĩ, “Bất quá, cũng không kém a. Người tu luyện ‘Vạn linh thông tính’, cho dù sư phụ không phải là người nội tâm tương hợp, cũng có thể song tu. Ta tạm thời bất động, người tự giải quyết cho tốt.”

Nhiếp Song nghe xong, cười đến sung sướng, “Sớm biết có người tài trí như sư đệ người, ta cần gì buộc sư bá đâu.” Nàng tiếng nói vừa dứt, trong tay áo thoát ra một đạo hồng quang.

Hoàn Trạch cũng không né tránh, vừa chìa tay, đem hồng quang kia lao ở tại bàn tay. Chăm chú nhìn lên, hồng quang không phải vật khác, đúng là tơ hồng Hợp Linh giả kia.

“Đừng thẹn thùng.” Nhiếp Song trên tay ra sức, cùng hấn đấu sức.

Hoàn Trạch ngón tay buông lỏng, dứt bỏ tơ hồng, nói: “Vô phúc tiêu thụ.”

Nhiếp Song đem tuyến run lên, thả người mà lên. Mắt thấy tơ hồng uốn lượn công tới, Hoàn Trạch nghiêng người, ý muốn né tránh. Mà lúc này, Nhiếp Song xuất chiêu, che lại hành động của hắn. Hoàn Trạch bộ pháp bị kiềm hãm, công phu nửa phần chần chờ, liền bị tơ hồng trói chặt tay phải. Nhiếp Song mai mối, một cái xoay người, đưa tay phải hấn trói tay ở phía sau lưng. Nàng cười, dấn lên lưng của hắn, nói: “Hảo sư đệ, đừng lãnh đạm như thế. Chúng ta thương lượng một chút được không?”

“Sư tỷ như vậy, cũng không phải là thái độ thương lượng.” Hoàn Trạch nói.

“Ha ha, không thương lượng cũng được. Ta trước giải quyết người, sau đối phó Thiên Phong.” Nhiếp Song cười quỷ dị nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, Hoàn Trạch bị trói tay phải ở sau lưng chợt xuất lực. Nhiếp Song dù sao cũng là nữ tử, nhất thời lực không hề tể, nhưng lại chế không được hắn. Hoàn Trạch xoay quá thân, tay phải kéo lấy tơ hồng, tay trái chế trụ cổ tay nàng, dùng sức nhắc tới. Nhiếp Song một tay bị treo lên, lúc nàng kinh hãi, hắn nhắc chân, đè nàng tại trên khúc trụ ở hành lang gấp.

“Dám đụng đến sư phụ ta thử xem. Ta bóc da cáo của người.” Hoàn Trạch lần đến gần nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, lạnh lùng uy hiếp.

Nhiếp Song làm sao có thể nghĩ đến, “Sư đệ” thoát nhìn không chút nào phát triển lại sắc bén bá đạo như thế, thân thủ lại mạnh mẽ linh hoạt như vậy. Nếu là thật sự đánh, nàng vị tất có thể chiếm thượng phong. Nhưng suy nghĩ của nàng bất quá một cái chớp mắt, cục diện trước mắt, làm sao dung nàng nghĩ nhiều. Hắn dựa vào gần như thế, hô hấp ầm ập nhẹ nhàng phát lỏng mây và lông mi của nàng, nàng thậm chí có thể thấy rõ ảnh ngược chính mình ở trong mắt hắn. Nàng đồn khởi ý xấu, xinh đẹp cười nói: “Ta đây động người tốt hơn.” Vừa dứt lời, nàng đi cà nhắc ngửa đầu, ở trên môi hắn rơi xuống nụ hôn.

Hơi hơi rung động, làm cho hai người đều có một lát tim đập mạnh và loạn nhịp.

Nhiếp Song lùi lại, mang theo vẻ mặt vui thích, nhìn phản ứng hẳn. Ánh mắt hẳn hơi hơi trợn to, lảng lảng nhìn nàng. Về mặt tựa nộ phi nộ, thật là quý dị. Nhiếp Song cười đến dữ phát đắc ý, giống như chính mình đã thắng lợi.

Lúc này, hẳn cúi đầu, than nhẹ một tiếng, châm chọc nói: “Xem ra Nhiếp sư tỷ hoàn toàn không có hiểu được tình huống a...” Hẳn nói xong câu đó, đưa tay phải ra, một phen nhấc lên cằm Nhiếp Song, cúi đầu hôn lên môi của nàng.

Hẳn không phải hay nói giỡn —— Lúc Nhiếp Song nhận thấy được điều này, không khỏi bối rối. Không tha kháng cự lực đạo, đem nàng hoàn toàn chiếm cứ. Lời lẽ nóng bỏng, hết sức lông bông tùy ý đoạt lấy. Nàng muốn kháng cự, nhưng lại vô cùng rõ ràng biết, nếu là giờ phút này kháng cự, người thua chính là nàng. Quạt cường, làm cho nàng hạ quyết tâm. Nàng nhắm hai mắt lại, đơn giản đón ý nói hùa.

Thân hình khoan khoái, ngón tay khâu chặt, giữa hai người đã mất khoảng cách. Xu nịnh, dây dưa, tránh né... Lời lẽ mỗi một lần tranh đấu, đều dần run rẩy xa lạ, đi qua trăm mạch. Trong lòng, hỏa chột luôn lên, liệu khởi nhiệt độ khác thường. Lọt vào tai tiếng thở dốc, thô trọc. Xa lạ như thế, nhưng lại không giống chính mình phát ra bình thường.

Hai người độ sức, thăng đến hô hấp hao hết, hơi hít thở không thông, mới ngừng lại được.

Nhiếp Song hai má chấy sặc nóng bỏng, thân mình lại có chút vô lực. Nàng mở to mắt, nhìn nhìn Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch cũng mặt hồng tim đập, nhưng thấy nàng nhìn hẳn, hẳn hít sâu một hơi, bình hạ hơi thở. Hẳn cau mày, trầm mặc cõi tơ hồng, buông lỏng tay ra.

Kiểm chế buông lỏng, Nhiếp Song thân mình mềm nhũn, nhưng lại thiếu chút nữa trượt chân. Hoàn Trạch thân thủ, nắm cả eo của nàng, phù nàng đứng vững. Trên mặt của hẳn trời lên tươi cười, mở miệng nói: “Sư tỷ, đa tạ.”

Nghe câu đó, Nhiếp Song nháy mắt thanh tỉnh. Nàng đứng vững vàng thân mình, thay nụ cười kiều mỵ, đáp: “Sư đệ hảo công phu. Xem ra ta thực sự nên buộc người mới đúng.”

Hoàn Trạch không hề nói tiếp, hẳn dùng ngón tay nhẹ nhàng lau môi, thản nhiên nói một câu: “Thời điểm không còn sớm, sư tỷ vẫn là mau trở về phòng đi.”

Hẳn nói xong, cất bước dẫn đường. Nhiếp Song bình phục một chút tâm thần, bước đi theo.

Hai người xuyên qua diễn võ trường, đi về phía đông một lúc, liền đến một chỗ hoa uyển. Uyển ngoại cổng vòm, có khắc một bảng hiệu, tuần tú khải thư, viết bốn chữ: Tuyết Lãnh Vô Hương. Thời tiết như thế, trong uyển chỉ có mấy thụ hồng mai nở rộ, dưới ánh trăng, cũng là rất có tư tưởng. Nghĩ đến chính là Vô Hương uyển theo miệng đệ tử nọ.

Hoàn Trạch dẫn nàng vào uyển nội, đến trước một gian lộng ánh nến trong nhà bình ổn. Hẳn ôm quyền, nói: “Sư tỷ sớm đi nghỉ ngơi. Cáo từ.”

Nhiếp Song qua loa lễ cáo từ, đẩy cửa vào nhà. Nàng đóng chặt cửa phòng, tìm một chút thời gian trấn an cảm xúc, sau đó mới xoay người, nhìn gian khách vì nàng mà chuẩn bị. Trong phòng trần thiết tuy rằng đơn giản, cũng là mộc mạc hào phóng. Lửa than hoà thuận vui vẻ, ấm áp hợp lòng người. Hành lý của nàng ở đây, giường cũng đã trải tốt. Nàng chậm rãi đi đến trước giường, ngửa mặt ngã xuống. Một lát lặng im, nàng ôm đầu, phần nộ nói: “Ta đang làm cái gì a ! ! !”

4. Chương 4

Ban đêm, Nhiếp Song một đêm không ngủ. Cũng không biết là bởi vì thời tiết rét lạnh hay là giường ngủ xa lạ, nhưng bất luận như thế nào, trong lòng nàng cứ khăng khăng, dù sao cùng Hoàn Trạch sư đệ kia không quan hệ. Thật vất vả chịu đựng được đến hừng đông, nàng giật mình đứng dậy, lệ thường vận công ngồi xuống. Không quá bao lâu, lại nghe tiếng đập cửa, khiêm cung thanh âm cách cánh cửa, nói: “Sư tỷ đã tỉnh dậy?”

Nghe thanh âm đó, Nhiếp Song suýt nữa chân khí đi ngược chiều. Hoàn Trạch? ! Nàng định thần thu công, cảm giận đứng dậy đi tới cửa, mở cửa phòng, nàng lại thay vẻ mặt xinh đẹp tươi cười, hô: “Sư đệ thực sớm a.”

Hoàn Trạch một tay bưng bữa sáng, một tay nhấc ấm nước nóng, hướng nàng gật gật đầu, “Sớm.” Nói xong, hắn lập tức đi vào trong phòng, đem bữa sáng bỏ xuống. Lại trước đã rửa mặt chải đầu, đem nước ấm chuẩn bị tốt. Làm xong nhiều đó, hắn mở miệng nói: “Sư tỷ thỉnh rửa mặt súc miệng đi.”

Nhiếp Song thấy hắn phải đi, xoay tròn thân che ở cửa, cười nói: “Ai nha, đường đường Thiên Ảnh các, chẳng lẽ ngay cả người nữ đệ tử đều không có sao? Làm cho sư đệ đến hầu hạ ta là đạo lý gì đây?”

Hoàn Trạch nói: “Nữ đệ tử tự nhiên là có. Chính là thay người khác, sư tỷ không khỏi lại hỏi thăm chút chuyện kỳ quái. Đối ta mà nói cũng không phải là chuyện gì tốt.”

Nhiếp Song cười cười, “Người liền như vậy sợ ta bóc của người?”

Hoàn Trạch nghe câu đó, cười đến khiêu khích: “Ta còn nghĩ đến sư tỷ hỏi thăm hẳn là chuyện sư phụ ta, nguyên lai không phải sao?”

Nhiếp Song trong lòng chấn động. Không xong, nói quá nhanh ngược lại rơi xuống hạ phong. Nhưng lúc này, thế nào dung nàng lùi bước. Nàng nhướng mày mà cười, nói: “Ta tối hôm qua đã nói nha, có sư đệ như người, làm sao lại tiếp tục trêu chọc Thiên Phong sư bá.”

“Quả thực như thế, không thể tốt hơn.” Hoàn Trạch đáp.

Nhiếp Song nghe vậy, nhẹ nhàng đem cửa phòng khép lại, nói: “Nếu là tới hầu hạ ta, cũng đừng bỏ dở nửa chừng.”

“Sư tỷ còn có gì phân phó?” Hoàn Trạch nói.

Nhiếp Song cũng không trả lời, chính là đi tới trước hành lý chính mình. Hành lý của nàng ước chừng có ba cái rương lớn, mỗi một cái đều trang trán đầy. Nàng mở ra một cái thùng trong đó, đem xiêm y trong rương mỗi một kiện đem ra, trải tại trên giường. Vải lụa tơ sống gấm, xanh đậm giáng hồng, rực rỡ như thái hà.

“Sư đệ trước giúp ta chọn bộ quần áo đi.” Nhiếp Song quay đầu lại, cười nói.

Hoàn Trạch đi đến trước giường, cũng không nhìn nhiều, tùy tay cầm lấy một bộ quần áo mộc mạc màu hồng cánh sen. Nhiếp Song vừa muốn cười nhạo ánh mắt hắn, đã thấy hắn lại chọn một kiện màu xanh nhạt ngân liên văn ngoại bào, nhất tịnh đưa cho nàng.

Nhiếp Song không khỏi nhớ tới, hôm qua Thiên Phong cũng nói qua làm cho nàng nhiều bộ y phục hơn. Nay hẳn như vậy, xem như sẵn sóc sao? Nàng nhìn Hoàn Trạch liếc mắt một cái, một lời không nói tiếp nhận quần áo.

“Ta có thể đi chưa?” Hoàn Trạch hỏi.

Nhiếp Song đang cầm quần áo, cười nói: “Đừng nóng vội a, ta thay xong quần áo, người cầm đi giặt sạch.” Nói xong, nàng quần đến sau bình phong, bắt đầu thay quần áo.

Hoàn Trạch xoay người sang chỗ khác, hai tay ôm ngực, yên lặng chờ. Đột nhiên, sau lưng gió nhẹ nhẹ nâng, hình như có cái gì đánh úp về phía hắn. Hắn xoay người, một tay lấy vật nọ trao ở trong tay. Lúc thấy rõ, chau mày của hắn đứng lên. Bên người quần áo, còn mang theo ôn hương. Hắn ngẩng đầu, vừa muốn nói chuyện, đã thấy sau bình phong, lại có quần áo bị ném ra. Hắn lui liền vài bước, vội vàng tránh đi.

Nhiếp Song cười trộm thay quần áo xong, chân thành thông thả đi ra. Lúc nàng đi lại, vạt váy khinh kéo, tốt nhất gấm sa nhẹ nhàng, phiêu dật như tiên. Nàng nhìn quần áo đầy đất, lại nhìn nhìn Hoàn Trạch vẻ mặt không hồn giận, mở miệng nói: “Ai nha nha, ta ném rất dùng sức, phiền toái sư đệ nhặt lên đi.”

Hoàn Trạch cũng không nói nhiều, mặt âm trầm sắc, cúi người nhặt lấy.

Nhiếp Song thấy thế, lòng tràn đầy khoái ý không thể nói rõ. Nàng nghĩ nghĩ, chỉ chỉ giường, lại mở miệng nói: “A, xiêm y này của ta cũng phiền toái sư đệ thay ta thu thập một chút.” Nàng nói xong, đi đến trước chậu rửa mặt, vốc nước rửa mặt.

Hoàn Trạch nhìn nàng một cái, đem xiêm y nhặt lên phóng ở trên bàn, tiện đà bắt tay vào sửa sang lại giường. Hắn hất ra vài món xiêm y, chỉ thấy trên giường có một cái bao vải. Hắn cũng không nghĩ nhiều, nhất tĩnh cầm lấy bao vải, chuẩn bị để vào trong rương. Cũng không tưởng, bao vải kia trát cũng không thập phần nhanh, bị hắn nhắc tới liền tản ra ngoài, bên trong gì đó rơi xuống đất.

Nhiếp Song nghe được tiếng vang, ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên đất có vật gì, sắc mặt đột biến. Hòa Lạc hương, Xích Long cân, Hoan Hỉ trùng... Còn có một đồng lớn kêu không được tên, không biết dùng là ngoạn ý gì. Nàng xấu hổ, chỉ thấy Hoàn Trạch quay đầu, khinh miệt nhìn nàng một cái.

Tình huống như vậy, há có thể yếu thế? ! Nàng thần nhiên cười, không e dè nhìn hắn.

Hoàn Trạch bỏ xuống quần áo trong tay, nói: “Sư tỷ quả nhiên có chuẩn bị trước, ta thu hồi lời nói lúc trước. Sư tỷ người là muốn chính mình đi, hay là chờ ta hồi bẩm sư phụ, mời người đi?”

Nhiếp Song lau lau nước trên mặt, cười nói: “Người phải về bẩm cái gì? Ta mang theo mấy thứ này, hay là ta đánh tráo tờ hồng Hợp Linh?” Nàng bước đến trước mặt Hoàn Trạch, “Nếu là mấy thứ này, ta bắt quá chỉ dùng để gia tăng tình thú, làm sai chỗ nào. Về phần tờ hồng Hợp Linh...” Nàng mắt lộ ra giảo hoạt, “Người xem là như thế nào? Không có bằng chứng, Thiên Phong sư bá sẽ tin người.”

“Không cần sư phụ tin tưởng. Ta chỉ đề nghị sư phụ dùng tờ hồng chân chính Hợp Linh thử lại một lần là tốt rồi.” Hoàn Trạch nói.

“Người là quyết tâm muốn phá hư chuyện tốt của ta?” Nhiếp Song nói xong lời này, biến sắc, ra tay cầm cổ họng hắn.

Hoàn Trạch đỡ một kích kia của nàng, nói: “Sư tỷ định diệt khẩu?”

“Làm sao, chính là luận bàn một chút.” Nhiếp Song nói xong, quét chân.

Hoàn Trạch lui thân tránh đi, “Sư tỷ tự trọng!”

Nhiếp Song hừ lạnh một tiếng, tiếp tục ra chiêu. Hoàn Trạch cũng không hoàn thủ, chính là né tránh. Nhưng mắt thấy nàng ra tay càng ngày càng sắc bén, hắn đành phải bỏ qua phòng thủ, ra chiêu đỡ lại chiêu thức của nàng.

“Sư tỷ nếu không thu tay lại, đừng trách ta không khách khí!” Hoàn Trạch nói.

“Người lúc nào khách khí với ta?” Nhiếp Song bác một câu, giơ chân đá hướng bụng của hắn.

Hoàn Trạch việc tòng rảnh tay, đem nàng một phen đẩy ra. Nhiếp Song lui liền vài bước, đang muốn đứng vững, cũng không tưởng thượng vật gì hỗn độn, nàng một cước giẫm lên bình trúc chứa Hoan Hỉ trùng. Trúc quán chịu lực bằng gỗ, một con sâu nhỏ toàn thân vàng óng ánh phác bay ra, lao thẳng tới phía Nhiếp Song. Nhiếp Song ngày thường sợ nhất phi trùng, hoảng chi là loại Hoan Hỉ trùng quý dị. Thấy tình trạng như vậy, suýt nữa kêu sợ hãi, làm sao còn có năng lực ứng đối.

Hoàn Trạch thấy thế, từ trên bàn quơ lấy một chén trà, cất bước tiến lên rút ra Nhiếp Song. Hắn thấy rõ hướng đi của con sâu nhỏ kia, nhanh chóng vung tay lên, đem nó lao tai trong chén trà, tiện đà đem chén trà đặt ở trên bàn.

Nhiếp Song nhẹ nhàng thở ra, đã thấy hắn đưa lưng về phía mình, đầy người đều là khe hở. Nàng cũng bắt chập lấy oán trả ơn, một chương đánh về phía phía sau lưng hắn. Hoàn Trạch phát hiện, mạnh mẽ xoay người lại, bắt cổ tay nàng. Nhiếp Song lại nhất quyết không tha, trên tay lực đạo không chút nào thả lỏng. Hoàn Trạch lui lại mấy bước, đang muốn hoàn thủ, dưới chân lại không biết bị cái gì cuốn lấy, thân mình

vừa lệch đi ngã xuống. Tay Nhiếp Song còn bị hấn cầm , chỉ có thể cùng nhau ngã xuống. Nhiếp Song hỗn loạn bất quá nháy mắt, mắt thấy chính mình đặt ở trên người hấn, nàng đơn giản khơi mào Xích Long cân, đưa hấn gắt gao chế trụ.

Hoàn Trạch nhìn nàng, không che giấu được phần nộ. Thanh âm của hấn lãnh liệt, nói: “Không nghĩ tới sư tỷ là lấy oán trả ơn nhân như thế này.”

Nhiếp Song sớm đoán được hấn sẽ nói như vậy, nàng ngược mắt cười nói: “Bên ta mới chỉ là bán cái sơ hở, không nghĩ tới sư đệ lại bị lừa. Xem ra sư đệ đối ta, đều không phải là vô tình nha.” Nàng nói xong, thân thủ khinh nhẹ gạt gạt bờ môi của hấn.

Hoàn Trạch khó thở, đơn giản một ngụm cắn ngón tay nàng.

Một cái cắn này vẫn chưa dùng thập phần khí lực, so với đau đòn, Nhiếp Song càng là khiếp sợ. Nàng kinh ngạc nhìn hấn, đã quên nói chuyện.

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra. Một nữ đệ tử lỗ mãng liều lĩnh vọt tiến vào, há mồm nói: “Hoàn Trạch sư đệ, ta đã quên lấy than cho người...” Thấy cảnh tượng trong phòng, lời của nàng lập tức nghẹn lại, hóa thành một tiếng kêu sợ hãi.

Nhiếp Song phục hồi tinh thần lại, thấy đại sự không ổn. Một phen tranh đấu, trong phòng hỗn loạn theo. Chính là tư thế hiện tại của nàng cùng Hoàn Trạch, thật sự là quá mức ái muội. Trong lúc đánh nhau, hai người quần áo sớm hỗn loạn, hướng chi hiện tại, nàng dùng Xích Long cân cột lấy tay chân của hấn, đặt ở trên người hấn, ngón tay còn bị hấn ngậm ở miệng.

Nữ đệ tử kia bưng kín ánh mắt, thét chói tai chạy ra ngoài.

“Vân Tiên sư tỷ! Người hiểu lầm rồi!” Hoàn Trạch từng miệng, vội vàng kêu. Nhưng nữ đệ tử này sớm chạy xa, làm sao còn nghe thấy lời giải thích của hấn. Hấn nhìn Nhiếp Song, cả giận, “Ta xem người như thế nào xong việc!”

Nhiếp Song dĩ nhiên có chút cứng ngắc, nhưng nàng như trước không yếu thế, hướng hấn cười nói: “Đương nhiên nói là người câu dẫn ta a.”

“Ta câu dẫn người? !” Hoàn Trạch nổi giận gầm lên một tiếng.

“Đúng vậy!” Nhiếp Song hồi rống một câu.

Hai người cảm giận cảm tức một lát, đều tự hừ lạnh một tiếng, đứng dậy sửa sang lại.

Sau một lát, nữ đệ tử kia mới vừa rồi vội nhanh chóng chạy trở về, nói là Thiên Phong gọi hai người bọn họ. Hoàn Trạch sắc mặt dữ phát khó coi, mà Nhiếp Song tắc quyết định chủ ý đem mọi chuyện đổ ở trên người Hoàn Trạch, cũng tốt nhân cơ hội này làm cho Thiên Phong thất tín hấn.

Hai người đến thư phòng Thiên Phong, còn chưa mở miệng, chợt nghe Thiên Phong một tiếng giận dữ mắng mỏ: “Vô lại! Quỳ xuống!”

Nhiếp Song cả kinh, đang nghĩ tới muốn hay không quỳ, đã thấy bên cạnh Hoàn Trạch dĩ nhiên nghe theo, “Sư phụ, xin nghe đệ tử giải thích...”

Thiên Phong vẻ mặt không hề giận, nói: “Ta giao cho Vân Tiên sư tỷ người chiếu cố khách khứa, người như thế nào lại nhận lấy việc này?”

Hoàn Trạch nhất thời đáp không được. Nhiếp Song thấy thế, trong lòng thầm vui. Xem ra nữ đệ tử kêu “Vân Tiên” kia là trực tiếp đem chuyện nhìn báo cho Thiên Phong, nhưng lại không phải đơn giản như vậy. Hừ, đây là tự làm tự chịu ! Nàng đỡ phải vu oan . Nàng vui sướng khi người gặp họa nhìn Hoàn Trạch liếc mắt một cái, tiện đà lại thay một bộ sợ hãi sắc, chỉ cúi đầu, không nói lời nào.

“Hoang đường đến cực điểm!” Thiên Phong trách mắng, “Còn không đi Kiếm Các diện bích!”

Hoàn Trạch cau mày, mặc dù muốn giải thích, nhưng nhìn thấy biểu tình Thiên Phong, hấn cuối cùng đem lời nói nuốt xuống, cung kính nói: “Đệ tử biết sai. Đệ tử cáo lui.”

Thấy hần phần nộ rồi đi, Nhiếp Song dữ phát sung sướng. Lúc này, Thiên Phong mở miệng, hoán nàng một tiếng: “Song Nhi.”

Nhiếp Song nghe hần kêu nàng như vậy, lập tức đem chuyện Hoàn Trạch ném ra, ngọt ngào đáp: “Sư bá.”

Thiên Phong nhìn nàng, thở dài, “Song Nhi, môn hạ đệ tử của ta nếu có gì đường đột, người nói cho ta biết là tốt rồi. Dùng chiêu số này ứng đối, cũng không phải là nữ nhi gia gây nên.”

Bị nói như vậy, ngay cả Nhiếp Song cũng phải giải thích, “Sư bá, kỳ thật...”

“Kỳ thật, đứa nhỏ Hoàn Trạch rất tốt. Võ nghệ ngộ tính, cũng xa hơn những đứa cùng thế hệ.” Thiên Phong ngắt lời nàng, vẻ mặt ôn hòa nói, “Càng khó là, hần tính tình khiêm tốn, chưa từng có cử chỉ kiêu căng. Các người tuổi tác tương đương, nếu là lẫn nhau cố ý, cũng là chuyện tốt.”

Nhiếp Song ngó ra, vẻ mặt khó có thể tin. Nàng nhú mày, không vui nói: “Sư bá, ta cùng với người nội tâm tương hợp, người như thế nào ngược lại nói những lời này?”

Thiên Phong cười cười, nói: “Nội tâm tương hợp là như thế nào, nếu không có tình đầu ý hợp, miễn cưỡng song tu cũng bất quá thêm chút phiền não thôi. Người nói đúng hay không?”

Nhiếp Song lẳng lẳng nhìn hần, nội tâm rít gào: Đúng cái đầu người a!

5. Chương 5

Rồi sau đó, Thiên Phong còn nói Hoàn Trạch đủ loại ưu việt, hoàn toàn một bộ dáng tác hợp. Nhiếp Song chịu tính tình nghe xong, có lẽ vài câu, lòng tràn đầy hờn giận trở về phòng.

Trong phòng, nữ đệ tử gọi “Vân Tiên” đang thu thập quần áo của nàng, thấy nàng tiến vào, liền ngẩng đầu hoán một tiếng: “Nhiếp sư tỷ.”

Nàng ấy ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, bộ dạng thượng tính thanh tú, nhưng nàng ấy chưa thi phần trang điểm, thêm một thân hắc y, không khỏi có vẻ có chút mộc mạc. Nghe nàng ấy mới vừa rồi kêu Hoàn Trạch “Sư đệ”, xem ra bối phận tiểu tử kia còn không phải thấp bình thường a...

Vân Tiên buông xuống quần áo trong tay, sợ hãi đi đến trước mặt Nhiếp Song, nói: “Thực xin lỗi a, sư tỷ. Nếu sớm biết Hoàn Trạch sư đệ sẽ như vậy, ta như thế nào cũng sẽ không đáp ứng cho hần đến đây.”

Nhiếp Song bắt đắc dĩ thở dài, trong lòng lại nghĩ tới chuyện lúc trước, không khỏi cáu giận. Nàng đi đến trước bàn ngồi xuống, nhú mày không nói.

Vân Tiên thấy nàng như thế, dữ phát hối hận, “Sư tỷ, người đừng tự giận mình a...”

Nhiếp Song nghe lời này của nàng ấy, ngược mắt hướng nàng ấy cười cười, “Ta không tức giận. Người chớ để ở trong lòng.”

Vân Tiên thở ra, vỗ vỗ ngực, “Tốt quá.” Nàng ấy nói xong, tiếp tục thu lại, ngoài miệng nói, “Kỳ thật chúng ta đều cảm thấy, sư tỷ có thể cùng sư phụ song tu thật sự là quá tốt. Sư phụ vẫn không có tìm được người nội tâm tương hợp, không nghĩ tới lần này lại khéo như vậy. Nhiếp sư tỷ lại xinh đẹp như vậy, chính là một đôi trời đất tạo nên. Bất quá, Hoàn Trạch sư đệ cũng không nói như vậy... Ai, ta sớm nên phát hiện ...”

“Hần nói gì?” Nhiếp Song hỏi.

“Hoàn Trạch sư đệ nói, sư phụ căn bản sẽ không thích Nhiếp sư tỷ, nhất định sẽ không cùng Nhiếp sư tỷ song tu.” Vân Tiên thành thật trả lời.

Nhiếp Song nghe vậy, mạnh vỗ cái bàn, đứng dậy, “Hần nói như vậy thật sao?”

“Ân.” Vân Tiên vẻ mặt vô tội, nàng ấy nhìn biểu tình Nhiếp Song, nói, “Sư tỷ người đừng tức giận ...”

Nhiếp Song khó chịu, nghe được Vân Tiên khuyên nài, nàng thoáng liếm liếm cảm xúc, hỏi: “Hoàn Trạch sư đệ này rốt cuộc là loại người nào?”

“Hắn là ba năm trước mới nhập môn. Thiên Ảnh các cũng không thu mang nghệ đệ tử, nhưng sư phụ lại ngoại lệ thu hắn. Hắn trước kia là loại người nào ta cũng không rõ ràng, chỉ nghe nói hắn vốn họ Thiệu. Hắn bình thường nhân rất tốt, mỗi lần nhìn thấy ta đều bảo ta ‘Sư tỷ’! Rất nhiều nam đệ tử lớn tuổi cũng không nguyện ý kêu, ghê tởm.” Vân Tiên trả lời.

Chính là một tiếng “Sư tỷ” đã bị đổ, quả nhiên còn quá non a! Nhiếp Song có chút bất đắc dĩ. Chắc, tiểu tử kia quả nhiên thâm tàng bất lộ. Mang nghệ nhập môn, đi qua tất không đơn giản. Bây giờ đây đừng nói cướp lấy công lực Thiên Phong, chỉ sợ ngay cả song tu bước này đều đi không nổi. Đều là bái hắn ban tặng!

Đương lúc nàng suy nghĩ sâu xa, Vân Tiên đã thu thập không sai biệt lắm, nàng ấy cầm quần áo thả lại trong rương, lại cầm gì đó trong bao vây lúc trước, về mặt tò mò hỏi Nhiếp Song: “Nhiếp sư tỷ, đây là cái gì nha?”

Nhiếp Song thân mình run lên, ra vẻ trấn tĩnh nói: “Không có gì, bất quá là chút ngoạn ý thôi.” Nàng nói xong, thân thủ tiếp nhận vật gì đó kia, đang muốn thu hồi. Bỗng nhiên, nàng nghĩ đến cái gì, trong lòng sâu lo nháy mắt tán đi.

Đúng vậy, nàng đã có chuẩn bị. Mấy thứ này, không phải là dùng để đối phó Thiên Phong sao! Lúc này không cần, chẳng lẽ đợi khi nào! Nàng nghĩ đến đây, tươi cười đón triển.

Vân Tiên vẫn chưa phát hiện, nàng ấy xem xét mọi nơi, gặp không có gì có thể làm, nhân tiện nói: “Sư tỷ nếu không có gì phân phó, ta đi đây.”

Nhiếp Song vội gọi nàng ấy lại, ôn nhu cười nói: “Sư muội đừng nóng vội đi, ta có việc muốn hỏi.”

“Sư tỷ mời nói.” Vân Tiên đứng lại, nói.

“Không biết phòng ngủ Thiên Phong sư bá là một gian thể nào?” Nhiếp Song trắng trợn nói.

Vân Tiên nghe câu đó, hai má ửng đỏ, hai mắt trần quang. Nàng ấy đến một bên lấy văn chương, đem phòng ngủ Thiên Phong lộ tuyến vẽ ra. Nàng ấy một bên họa, một bên còn đem thói quen yêu thích của Thiên Phong từ trước đến giờ, nhất nhất giảng cho Nhiếp Song nghe. Thật có thể nói là tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn. Nàng đem tranh vẽ xong, cười đưa cho Nhiếp Song, nói: “Sư tỷ cất kỹ. Ta đi trước.” Tiếp theo, như lúc trước bình thường, nàng bùm mặt, bay nhanh chạy xa.

Nhiếp Song bất đắc dĩ nhìn bóng dáng của nàng ấy, cảm khái rất nhiều. Nhớ tới chính mình ở Vạn Ý môn cũng có một đoàn sư muội, cũng đều là như vậy. Thật không hiểu là ân cần hay là tà ác a. Nàng đành chỉ suy nghĩ chính mình, lại nhìn nhìn bản đồ trong tay, gian kế thực hiện được sắc du nhiên nhi sinh. Hắc hắc, không tin đều trị không được như vậy!

...

Ban đêm, không trăng không gió.

Nhiếp Song sớm ăn cơm xong, lại đợi Vân Tiên thay nàng chuẩn bị nước ấm tắm rửa. Tiệp đà thay quần áo trang điểm, không nói chơi. Hết thấy thỏa đáng, nàng đứng dậy, nhìn chính mình trong gương đồng.

Khuôn mặt khéo léo, linh lung ngũ quan. Da trắng như tuyết, biến thành màu đen như mực. Nga Mi đại họa, môi son giáng điểm. Tất nhiên là mỹ mạo như tranh. Hơn nữa bộ ngực sữa mảnh mai, thướt tha phong lưu, chính có thể nói hoạt sắc sinh hương. Nàng nhìn một lát, tổng cảm thấy làm sao còn khiếm khuyết. Nàng thân thủ, cầm quần áo kéo xuống một ít, lộ ra nửa bả vai mượt mà tuyết trắng, thể này mới vừa lòng cười. Nàng rời khỏi trước gương, lấy Hòa Lạc hương các vật gì đó nơi tay, lại cầm lấy bản đồ, tươi cười đã là nắm chắc thắng lợi trong tay. Y như lời Vân Tiên mới vừa rồi, Thiên Phong mỗi ngày canh hai trở về phòng nghỉ. Nàng đánh giá thời gian không sai biệt lắm, liền khinh lạng lẽ ra cửa.

Thiên Ảnh các dù sao cũng là phái lớn, vào ban đêm, cũng có đệ tử ở các nơi tuần tra. Vốn dĩ công phu của Nhiếp Song, né tránh đám đệ tử này bất quá một bữa ăn sáng. Không cần một lát, nàng liền đến phòng ngủ của Thiên Phong.

Thiên Phong chính là chưởng môn, phòng ngủ tự nhiên nhà đơn. Nơi này là một cái hoa uyển, so với Vô Hương uyển chỗ Nhiếp Song ở, nơi này càng thêm lạnh lùng. Chỉ có vài miếng thúy trúc, không còn hoa mộc. Trong phòng cũng không đèn đuốc, nghĩ đến Thiên Phong đã nằm ngủ. Nay Hoàn Trạch ở Kiếm Các diện bích, tuyệt đối không ai đến gây trở ngại. Nàng cười cười, rón ra rón rén đi đến cạnh cửa, từ trong lòng lấy ra Hòa Lạc hương. Sau đó, chợt ngẩn ra.

Ách, lại nói tiếp, ngoạn ý này dùng như thế nào? Trực tiếp châm, vẫn là đồ ở trên người? Nàng trầm tư suy nghĩ hết sức, chợt nghe có người quát: “Người nào!”

Nhiếp Song cả kinh, chỉ thấy vài tên đệ tử đốt đèn lồng tụ lại đây. Đáng chết, bị phát hiện chỉ là chuyện nhỏ, bị Thiên Phong phát hiện mới lớn chuyện a! Nàng nhìn phòng kia liếc mắt một cái, lòng tràn đầy không yên.

Các đệ tử đi lên phía trước, nhìn đến là nàng, đề phòng biến mất, nói: “Nguyên lai là Nhiếp sư tỷ a.”

Nhiếp Song tươi cười cực lớn, gật gật đầu.

“Người tới tìm sư phụ sao? Ai nha, thực không khéo, sư phụ đến hậu sơn bế quan.” Trong hàng đệ tử có người mở miệng, nói một câu.

“Cái gì?” Nhiếp Song như bị rót một chậu nước lạnh vào đầu, hai mắt trợn lên, khiếp sợ phi thường, “Hắn bế quan?”

“Àn.” Các đệ tử trên mặt hiện tiếc hận.

Đang yên lành, làm sao có thể đột nhiên bế quan? Nhiếp Song cơ hồ lập tức đã nghĩ đến Hoàn Trạch. Đáng giận! Hắn là tiểu tử kia nói gì đó! Nàng cắn chặt răng, lại thay vẻ mặt tươi cười, hỏi: “Thật đúng là không khéo. Ta nên trở về phòng thì hơn.” Nàng giả vờ giả vẹt đi được vài bước, lại nói, “Đúng rồi, không biết Kiếm Các đi như thế nào?” Nàng hỏi xong, cũng không cấp dám đệ tử này thời gian hoài nghi, tự nói tiếp, “Kỳ thật, ta tới là thay Hoàn Trạch sư đệ cầu tình, nay Thiên Phong sư bá không có ở đây, ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải. Sự tình do ta dựng lên, ta muốn đi xem Hoàn Trạch sư đệ, nói lời xin lỗi.”

Chuyện ban ngày, các đệ tử ít nhiều đều nghe nói một ít, nay nàng nói như vậy, cũng là hợp tình hợp lý. Đệ tử dù có không tin, cũng có không đạo lý ngăn cản, liền đem phương hương Kiếm Các chỉ cho nàng. Nhiếp Song cười nói cảm tạ, xoay người thay bằng sát khí đáng sợ, cầm giận hướng Kiếm Các đi tới.

Kiếm Các tọa lạc tại sau diễn võ trường, hình như bảo tháp, gạch đá thể liền. Các nội cung các màu kiếm khí, là nơi Thiên Phong chỉ điểm kiếm thuật cho đệ tử. Mỗi khi buổi tối không người ra vào, bên trong cũng không có trần bảo gì, liền cũng không có người trông coi, chỉ do đệ tử tuần tra ban đêm thường cách một đoạn thời gian coi chừng một lần liền thôi. Lúc này, các nội đền đuốc yếu ớt, chắc là Hoàn Trạch ở bên trong chi cổ.

Nàng lòng tràn đầy phẫn nộ, cũng không tiếp đón, trực tiếp đẩy cửa tiến vào. Chỉ thấy các trướng kiếm tăng tăng, bảo kiếm mãn trí, vây quanh một phương không. Hoàn Trạch chính bản thân ngồi chồm hổm, hai mắt khép kín, thần sắc bình yên. Nghe được có người xâm nhập, hắn mở to mắt, quay đầu nhìn lại. Thấy là Nhiếp Song, hắn hơi hơi nhíu mi. Lại nhìn nàng một thân giả dạng, hắn vẻ mặt khinh miệt, cười nhạt.

Nhiếp Song đi tới phía trước, nói: “Ba lần bốn lượt phá hư chuyện tốt của ta, ta rốt cuộc với người có thâm cừu đại hận gì a?”

Hoàn Trạch quay đầu đi, nói: “Sư tỷ gây nên, tính chuyện tốt gì?”

“Hừ.” Nhiếp Song vờ lên một luồng mái tóc, cười đến xinh đẹp, “Song tu như thế nào không phải chuyện tốt.”

“Ta nghe nói Vạn Ý môn ‘Vạn linh thông tính’ có thể hái vạn vật linh khí bảo dưỡng tự thân, sư tỷ ở Hợp Linh nghi lễ thượng cổ ý lựa chọn sư phụ ta, lại chuẩn bị đạo cụ bắt nhập lưu, nghĩ thôi cũng biết là muốn cướp lấy công lực sư phụ.” Hoàn Trạch nói.

Nhiếp Song bị hắn nói trúng, dù phát không hồn giận, “Lại tới nữa. Đây bắt quá là người đoán, không có bằng chứng!”

“Hiện tại cũng không cần bằng chứng. Sư phụ đã bế quan, người sẽ chết tâm đi.” Hoàn Trạch ngữ khí nhẹ, ẩn mang châm chọc ý.

“Chính là bế quan mà thôi, chẳng lẽ hấn vĩnh viễn không được sao?” Nhiếp Song nói.

“Sư tỷ...” Hoàn Trạch trầm giọng, nói, “Người thật sự cảm thấy, với ai ái ân đều không sao cả?”

“Đúng vậy.” Nhiếp Song thần nhiên trả lời.

“Khó trách người khác đều nói kỹ năng bơi của nữ tử Vạn Ý môn.” Hoàn Trạch nói.

Nhiếp Song nghe vậy, giận tím mặt, “Mắng ta thôi, xả đồng môn ta làm cái gì!”

Hoàn Trạch cũng không căm mồm, như trước dùng ngữ khí khinh miệt kia, nói: “Nghĩ đến Vạn Hách tiên tử cũng là giống nhau...”

Nghe hấn nhục sư phụ nàng, Nhiếp Song không còn cách nào nhịn, nàng rút ra một phen bảo kiếm, không nói hai lời liền đâm tới. Hoàn Trạch thấy thế, bị bắt đứng dậy, cũng lấy một thanh bảo kiếm chống đỡ.

“Người hiện tại quỳ xuống nói xin lỗi, ta liền lưu người toàn thân!” Nhiếp Song lạnh lùng cười, như thế nói.

“Thắng bại chưa phân, sư tỷ chớ có nói sớm!” Hoàn Trạch không chút nào yếu thế.

Nhiếp Song không khách khí, lại rút ra một thanh kiếm, song kiếm tề tung, sát chiêu sắc bén. Hoàn Trạch xuất kiếm, đem chiêu thức của nàng nhất nhất hóa giải. Một lát sau, hai người đã qua hơn mười chiêu, như trước khó phân cao thấp.

Kích đấu say sưa, chợt nghe bên ngoài cảnh báo vang lớn. Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch đều là cả kinh, tạm hoãn tranh đấu. Chỉ nghe các đệ tử bên tả la lên tiếng động nổi lên bốn phía, nghe tới là có người xâm nhập, các đệ tử chính vây đuổi chặn đường.

Hoàn Trạch khởi kiếm, bức lui Nhiếp Song, nhất thả người liền từ trong cửa sổ mặc đi ra ngoài. Nhiếp Song trong lòng chính giận, rút kiếm đuổi theo. Đợi cho các ngoại, quả gặp một mảnh đèn đuốc sáng trưng, đệ tử hồi hã, bối rối vô cùng.

Hoàn Trạch giữ chặt một đệ tử, mở miệng hỏi: “Sư huynh, phát sinh chuyện gì?”

“A, Hoàn Trạch sư đệ, người tới thật đúng lúc! Mới vừa có một người tặc nhân xâm nhập, khiến nhiều người bị thương, đem ‘Phong Linh Ngọc’ đoạt đi rồi!”

“Hướng đi đâu vậy?” Hoàn Trạch vội vàng truy vấn.

“Có đệ tử thấy, là hướng nam chạy trốn ! Chúng ta đang muốn đi truy!”

Hoàn Trạch nghe xong, không còn hai lời. Thả người nhảy lên, tạt tạt hướng nam đuổi theo. Nhiếp Song biết việc này nghiêm trọng, tạm thời áp chế thù chi tâm, cũng đi theo, đồng loạt đối địch.

6. Chương 6

Nói đến “Phong Linh Ngọc” này, tự nhiên là có lai lịch lớn. Năm đó chúng tiên hợp lực, đem cửa vào ma tộc đi thông nhân gian che lại, e sợ a kiếp đến, người đời sau không địch lại, liền đem tự thân lực lượng rót vào bên trong chín khối Linh Ngọc, xưng là ” Phong Linh Ngọc” . Rồi sau đó, mỗi khi đến ngày ma kiếp, mọi người liền tế khởi ngọc này, lại thêm chi tự thân đạo pháp, phong tỏa cửa vào. Nay chín khối Phong Linh Ngọc liền từ Cửu Nhạc tiên minh bảo quản. Nay ngọc tới sạch tới tịnh, trong ngày thường, liền đặt ở nơi linh khí hùng hực, lấy mạch đập thiên địa bảo dưỡng.

Việc này, thiên hạ biết rõ. Trăm năm qua, chưa bao giờ có người nào có chủ ý với ngọc này. Nghĩ đến ngọc này trừ bỏ phong ma, cũng không có tác dụng gì khác. Huống chi cửa vào phong ấn một khi mở ra, chẳng

phân biệt được hắc bạch chính tà, giai sẽ gặp nan. Thiên hạ lại có người nào hội lao sư động chúng đến lấy ngọc này đâu?

Nhiếp Song suy nghĩ hồi lâu, không có đầu mối, liền tạm thời buông mấy vấn đề này, chuyên tâm truy nhân.

Bóng đêm thâm trầm, không trăng sao, con đường phía trước một mảnh u ám. Không đèn đuốc dẫn đường, Hoàn Trạch tốc độ lại không có tí ti chậm lại. Nhiếp Song đi theo phía sau hần, trong lòng âm thầm tán thưởng. Khinh công hơn người vẫn là không đứng, nếu không phải đối chính mình môn phái rõ như lòng bàn tay, dùng cái gì có thể có sự nhanh nhẹn như vậy. Lại nhìn đệ tử Thiên Ảnh các cũng không đuổi tới, cao thấp lập hiện.

Mang nghệ nhập môn, thiên phú hơn người, lại chỉ có thể có được vị “Sư đệ”, giấu tài, khiêm cung cẩn thận. Bất luận nghĩ như thế nào, hần nếu không tâm như chỉ thủy, chính là bụng dạ khó lường!

Tuyệt đối không có khả năng là người trước! Nhiếp Song kết luận.

Lúc này, phía trước bỗng nhiên xuất hiện bóng người mơ hồ, chính nương bóng đêm hăng hái chạy vội.

Hoàn Trạch cao quát một tiếng: “Đứng lại!”

Nhiếp Song có chút buồn cười, hội đứng lại mới là lạ đi? Hơn nữa kêu như vậy, đối phương có đề phòng, chẳng phải là tự lạc hạ phong? Chắc, xem ra là đánh giá cao hần rồi.

Chính như Nhiếp Song sở liệu, tặc nhân này không hề có ý định đứng lại, cũng không quay đầu lại liền hướng về phía thanh âm phát ra phương hướng thả một phen ám khí.

Nhiếp Song tránh đi ám khí, đang nghĩ tới muốn cười nhạo Hoàn Trạch vài câu, đã thấy hần tay nâng kiếm quyết, khẽ vuốt bảo kiếm, khẽ quát một tiếng: “Ngăn kiếm quang ảnh!”

Chỉ một thoáng, trường kiếm run lên, kiếm quang vắng khắp nơi. Quang huy phong duệ, như trăm kiếm ngàn lưỡi dao, giống như mưa xuân dày đặc, đánh úp về phía tặc nhân kia. Chỉ nghe một trận kim thạch vang, tặc nhân bị kiếm quang bao trùm, ngừng hành động.

Hoàn Trạch phi thân rơi xuống đất, nói: “Tặc nhân lớn mật, còn không giao ra ‘Phong Linh Ngọc’!”

Nhiếp Song theo hần nhảy xuống đất, nhìn nhìn tình huống tặc nhân. Chiêu thức uy mãnh như thế, nhưng lại chưa giết người. Sở tạo chi thương, giai ở tứ chi, ngăn trở hành động của bọn họ không nói, còn chế ngự lực công kích của bọn họ.

Hoàn Trạch thấy tên tặc nhân không hề đáp lại, lại nói: “Không nói cũng thế thôi, đối đãi buộc các người trở về giao sư huynh thẩm vấn!” Hần nói xong lời này, quay đầu đối Nhiếp Song nói, “Xích Long cân còn mang ở trên người?”

Nhiếp Song ngẩn ra, Xích Long cân? Lại nói tiếp, nàng đêm nay vì “Đối phó” Thiên Phong, xác thực có đem Xích Long cân trên thân, bất quá lúc này muốn làm cái gì? Đợi chút, Xích Long cân là trói người thần khí, hay là... Nhiếp Song nhìn nhìn tặc nhân bị thương này, lập tức hiểu rõ ra. Nàng âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nàng không tình nguyện xuất ra Xích Long cân đưa cho hần, nói một tiếng: “Nhớ rõ đưa ta.”

Hoàn Trạch nhíu nhíu mày, vẻ mặt khinh thường, “Loại đồ này đưa ta ta cũng không cần.”

Nhiếp Song cũng lười cùng hần đấu, hừ lạnh một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa. Nàng xem hần trói người, lại sinh nghi hoặc. Nói như thế nào cũng là nhân vật có thể xâm nhập Thiên Ảnh các cướp đi Phong Linh Ngọc, dễ dàng bị đồng phục như vậy, có chút quỷ dị a.

Nàng đang nghĩ tới, chợt nghe một trận cười thê lương. Quanh mình đột nhiên khởi âm phong ào ào, rất đáng sợ. Hoàn Trạch cả kinh, ngẩng đầu chung quanh, trên mặt tràn đầy sợ hãi. Nhiếp Song thấy vẻ mặt hần như thế, trong lòng cũng không yên không thôi. Liền vào lúc này, tặc nhân bị trói trụ lại hóa thành tro bụi, chỉ còn lại quần áo bị bắt tại Xích Long cân.

Đang lúc hai người kinh ngạc, một đạo bóng đen phi phác xuống, đánh úp về phía Hoàn Trạch. Hoàn Trạch khởi kiếm chống đỡ, nhưng bóng đen này cũng không chính diện đối địch, bỗng nhiên gian quần đến phía

sau của hắn. Hoàn Trạch vội vàng xoay người, huy kiếm phách trầm. Bóng đen kia tránh đi kiếm phong, chui xuống xương đất, biến mất tại trên mặt đất.

Thật là công phu quỷ dị! Nhiếp Song sợ hãi than.

“Ha ha ha, thân thủ trì độn a.” Thanh âm âm trầm không biết từ đâu mà đến, quanh quẩn ở bốn phía.

“Dạ Diệt! Không cần giả thần giả quỷ! Lăn ra đây!” Hoàn Trạch mở miệng, nổi giận nói.

Dạ Diệt? Nhiếp Song nghe hắn nói như thế, hiểu rõ vài phần. Chẳng lẽ là người quen biết sao?

“Lửa thật lớn khí nha, lão hủ sợ hãi.” Thanh âm kia mãi mang ý cười, khiêu khích nói.

Hoàn Trạch sắc mặt dĩ nhiên xanh mét, hắn theo bản năng nhìn Nhiếp Song liếc mắt một cái, phục lại hô: “Hãy bớt sàm ngôn đi! Muốn động thủ liền hiện thân!”

“Động thủ? Bằng ngươi hiện tại, lại sao là lão hủ đối thủ đâu? Ra chiêu phía trước trước cảnh báo, ra chiêu là lúc tồn nhân tâm. Tội thật đáng buồn là, ngươi thậm chí ngay cả lão hủ thổ kỳ quái đều nhận không ra. Ngươi ngay cả ‘Ma chủng’ nên dùng như thế nào cũng không biết?”

“Câm mồm!” Hoàn Trạch gầm lên.

Nghe được đến giờ phút này, Nhiếp Song đã hiểu được hơn phân nửa. Nguyên lai là Cức Thiên phủ, vậy là có thể lí giải. Cức Thiên phủ này là từ một đám sùng ma cuồng đồ sở kiến, môn phái người trong giai trong người cắm vào nội đan ma vật, hào chí” ma chủng”. Nội đan ma vật thậm chí tà vật, khởi phạm là người có khả năng nạp hóa, bởi vậy có không ít người bị nội đan phản phệ, tướng mạo đại biến, biến thành người không giống người quỷ không giống quỷ. Đương nhiên, cũng có người có thể chất đặc thù người, nhận “Ma chủng” sau, hoàn toàn đem đồng hóa, không phát sinh dị biến chi dư cang đạt được năng lực cường đại. Người Cức Thiên phủ tính tình tàn bạo, không chuyện ác nào không làm, dân chúng thâm thụ này hại. Mấy năm trước, Cửu Nhạc tiên minh liên hợp các đại môn phái giang hồ, cũng thảo phạt Cức Thiên phủ, rốt cục đem nhổ tận gốc. Nếu những người này là dư nghiệt Cức Thiên phủ, như vậy đánh cắp Phong Linh Ngọc cũng là đương nhiên. Chính là không nghĩ tới, hắn dĩ nhiên là...

Nhiếp Song nhìn bóng lưng Hoàn Trạch, trong lòng lại phát lên một tia vui mừng. Ân, cứ như vậy, hắn cũng có nhược điểm dừng ở trên tay nàng.

Nàng nghĩ đến đây, mở miệng cười nói: “Sư đệ, muốn hay không ta hỗ trợ nha?”

Hoàn Trạch quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt phức tạp.

Nhiếp Song cũng không chờ hắn trả lời, buông trường kiếm trong tay, hai tay phiến hoa, cao giọng quát: “Vạn Ý La Thiên!”

Tiếng nói vừa dứt, hoa quang sắc đỏ ửng, tự nàng song chưởng bên trong sinh ra. Bóng đêm âm trầm khoanh khắc bị hoa hoè nhiễm thấu, kiều diễm huyền lệ, không thể giải thích. Nàng xoay người nhảy múa, dẫn quang huy lượn vòng, triệt nhập bùn đất. Chỉ thấy dưới mặt đất, sắc đỏ ửng như lưu, tung hoành tràn ra. Một lát công phu, một đạo bóng đen bị buộc đi ra, trải qua nhảy lên, dừng ở ngọn cây.

“Vạn Ý môn?” Bóng đen kia mở miệng, nói.

Nhiếp Song cao vút đứng lại, phiến múa đỏ ửng sắc như trước quay chung quanh ở quanh thân nàng, như gấm giống như cẩm. Nàng thản nhiên cười, đáp: “Ta còn nghĩ đến Cức Thiên phủ có bao nhiêu lợi hại, không gì hơn cái này. Còn không ngoan ngoan đầu hàng sao?”

Bóng đen kia trầm mặc, cũng không nói gì.

Hoàn Trạch nhíu mày, đang muốn xuất kiếm. Chợt nghe bóng đen kia nói: “Đừng tới đây. Gần thêm bước nữa, ta sẽ phá hủy ‘Phong Linh Ngọc’!”

Lời này vừa nói ra, Hoàn Trạch dừng bước, không còn hành động. Lúc này, các đệ tử khác Thiên Ảnh các cũng lục tục vượt qua, sáng tắt đèn đuốc tiệm cận mà đến.

“Phản đồ, ngươi nếu muốn hồi ngọc này, liền tự mình xuống núi tìm đi...” Bóng đen cười quái dị vài tiếng, thân ảnh ở trong màn đêm che giấu đi.

Nhiếp Song thấy thế, đang muốn truy kích, lại bị Hoàn Trạch ngăn lại.

Nhiếp Song nhìn hần, không vui nói: “Người ngu có phải hay không? Dư nghiệt Cức Thiên phủ sao lại lưu trữ Phong Linh Ngọc không hủy? Người hiện tại không truy, chỉ sợ hối hận không kịp!”

“Hần sẽ không.” Hoàn Trạch dứt lời, cũng không giải thích. Hần yên lặng đi đến một bên, thu hồi Xích Long cân.

Nhiếp Song đang muốn nói nữa, đã thấy một đoàn đệ tử Thiên Ảnh các chạy lại đây, vội vàng truy vãn hành tung tặc nhân. Nhiếp Song không biết trả lời như thế nào, Hoàn Trạch đi trở về, chỉ nói tặc nhân pháp thuật quỷ dị, hần đạo hạnh còn thấp, có thể ngăn cản. Còn nói Nhiếp Song không rành địa thế, đuổi theo không kịp. Lấy lý do này thoái thác, chúng đệ tử như thế nào không tin. Trong lòng mọi người lo lắng, lại truy tìm nửa ngày, cuối cùng không thu hoạch được gì. Lại thấy sắc trời gần sáng, mọi người phần nộ trở về, bàn bạc kỹ hơn.

Thiên Phong bế quan, trong các đại tiểu sự vụ liên giao từ thủ đồ hư vấn xử lý. Hư vấn năm đã mà lập, xưa nay thật thà cẩn thận. Nhưng gặp được tình huống như vậy, không khỏi cũng có chút hoảng tay chân. Phong Linh Ngọc bị trộm xưa nay chưa từng có, hướng hồ lại không biết là người nào gây nên, không có đầu mối. Chúng đệ tử có người nói bẩm báo Thiên Phong, có người nói thông báo Thượng Dương chân quân, cũng có người ta nói rõ ràng triệu tập Cửu Nhạc tiên minh cộng đồng ứng đối, trong lúc nhất thời hỗn loạn không thôi. Hư vấn không thể, chỉ phải làm ọi người đều đi nghỉ ngơi, chính mình cùng vài vị bối phận khá cao đệ tử lưu lại tiếp tục thương nghị.

Nhiếp Song vốn là không phải đệ tử Thiên Ảnh các, tự nhiên không có chuyện của nàng. Mà toàn bộ tâm tư của nàng, hiện tại đều đặt ở trên người Hoàn Trạch. Mọi người giải tán, nàng cũng không về phòng, như trước đi theo phía sau Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch yên lặng đi đến trước cửa phòng mình, thấy Nhiếp Song vẫn như cũ đi theo phía sau, hần quay đầu, không vui nói: “Đi theo ta?”

Nhiếp Song sớm có chuẩn bị. Nàng mím môi cười, buông tay nói: “Người đã quên đưa ta đồ kia.”

Hoàn Trạch nghĩ nghĩ, từ trong lòng xuất ra Xích Long cân, trầm mặc đưa cho nàng. Nhiếp Song tiếp nhận, giao hoạt nhìn nhìn hần, hạ giọng hoán một tiếng: “Kiếm hầu.”

Hoàn Trạch biến sắc, mang theo tức giận trừng mắt nhìn Nhiếp Song liếc mắt một cái.

“Ai nha, phải sợ nha, sư đệ chẳng lẽ là muốn giết người diệt khẩu?” Nhiếp Song cười để sát vào hần, hỏi.

Hoàn Trạch tránh đi ánh mắt của nàng, hơi hơi cúi đầu, “Ta đáp ứng với sư phụ, sẽ không giết người.”

Nghe hần nói như vậy, Nhiếp Song chế nhạo tâm tình tiêu hạ hơn phân nửa. Thiên Phong quả nhiên biết thân phận của hần, lại thấy nói chuyện cũng không nhiều ý tứ lắm. Nàng nghĩ nghĩ, trầm giọng hỏi: “Người sẽ không thực sự xuống núi tìm ngọc đi, nghĩ cũng biết là cạm bẫy.”

“Là cạm bẫy không phải rất tốt sao.” Hoàn Trạch nhẹ nhàng cười, “Ta nếu ra chuyện gì, liền không còn có người gây trở ngại sư tỷ.”

“Đúng vậy.” Nhiếp Song cũng cười, “Bất quá, ta cuối cùng cảm thấy người hội mang theo ngọc bình an trở về, ta cũng không thể mạo hiểm a.”

Hoàn Trạch nghe nàng nói như vậy, ần ần phát hiện điều gì, “Sư tỷ, người... Người sẽ không theo ta xuống núi đi?”

“Đúng vậy.” Nhiếp Song ý cười tươi đẹp. Cửu Nhạc tiên minh luôn luôn xuất thế mà cư, nếu không có chương môn cho phép, môn hạ đệ tử không thể dễ dàng xuống núi. Nhiếp Song đối việc xuống núi sớm có nghe thấy, khó tránh khỏi tò mò. Nay đã có cơ hội, há có thể bỏ qua. Huống chi, lần này xuống núi, nếu có thể đoạt lại Phong Linh Ngọc, đúng là một cái công lớn, Thiên Ảnh các từ đó liền thiếu ần tình Vạn Ý môn. Hơn nữa, nếu là có thể biết chi tiết về tiểu tử này, không sợ hần về sau không nghe lời.

Hoàn Trạch thấy biểu tình nàng như vậy, cau mày nói: “Mơ tưởng.”

“Không mang theo ta xuống núi cũng có thể.” Nhiếp Song đáp, “Ta hiện tại phải đi với đồng môn người ,nói, người là gian tế Cức Thiên phủ phái tới, tới hôm qua nội ứng ngoại hợp đoạt đi Phong Linh Ngọc. Còn uy hiếp ta không được nói ra chân tướng. Chúng có sao...” Nhiếp Song nâng tay, nhẹ nhàng ấn ngực của hắn, “Chính là “Ma chủng” trong thân thể người.”

Thấy Hoàn Trạch chau mày, một lời không nói. Nhiếp Song dữ phát cao hứng, trong lòng càng sáng khoái phi thường. Những lời này tuy rằng là giả, nhưng là thân phận của hắn quá mức đặc thù, cho dù có thể chứng minh trong sạch, ngày sau cũng khó miễn bị đồng môn nghi kỵ. Huống chi Thiên Phong lại đang bế quan, còn có ai có thể giúp hắn?

Một lát trầm mặc, Hoàn Trạch thở dài, nói: “Hảo. Sư tỷ nếu có chút dài ngắn, cũng không trách ta.”

“Người yên tâm.” Nhiếp Song vỗ vỗ ngực của hắn, cười đến quỵn rũ, “Ai có dài ngắn còn chưa nói trước được đâu.”

7. Chương 7

Cùng Hoàn Trạch quyết định thời gian, Nhiếp Song liền trở về phòng. Một đêm bận rộn, nàng cũng có chút mệt mỏi, nàng phác ngã xuống giường, đem gối đầu ôm ở trong lòng. Nhớ tới mới vừa rồi Hoàn Trạch kia trong lúc bất mãn hỗn loạn bất đắc dĩ, mặc dù tức giận cũng không có vẻ mặt giận dữ, nàng không khỏi bật cười. Nàng âm thầm sung sướng một lát, lại nghĩ tới việc Phong Linh Ngọc. Nếu Cức Thiên phủ sùng ma, chắc là tưởng tạ ma kiếp chi cơ Đông Sơn tái khởi. Nay mất đi một khối Phong Linh Ngọc còn không có gì đáng ngại, bọn họ hẳn là còn có thể đối tám môn phái khác ra tay.

Nhiếp Song nghĩ đến đây, đứng dậy đi tới trước bàn. Lúc trước văn chương Vân Tiên vẽ vẫn còn ở trên bàn, nàng mài mực, đem bút thấm đầm mực, lại rót một chén trà. Nàng nâng tay khẩu quyết, khinh niệm vài câu. Nháy mắt, nước bên trong chén trà diện ngưng kết, trong vắt phản quang. Nàng đề bút, ở trên mặt nước lạc tự. Nét mực xinh đẹp, mỗi khi một chữ xong, liền chìm vào trong nước trà. Sau một lát, nàng phóng bút, nhẹ nhàng vung tay lên. Nước trà lại khôi phục nguyên trạng, lại càng không có nửa điểm khác biệt.

Hảo, truyền tin đã xong. Nhiếp Song thở ra , lúc này mới yên lòng, nằm trên giường ngủ.

Vừa cảm giác vô mộng, chờ nàng tỉnh lại, đã là hoàng hôn. Nàng ản ản cảm thấy có chút đói bụng, nghĩ đến Thiên Ảnh các gấp biến cố, chính loạn làm một phiền, không ai chiếu cố đến nàng cũng là tự nhiên. Nàng cũng không ngại, đứng dậy rửa mặt súc miệng một chút, thay đổi một thân xiêm y, tiếp theo liền bắt đầu chuẩn bị hành lý xuống núi. Xiêm y vấy áo tự nhiên là tất yếu , son hương phấn cũng không thể thiếu, ngô, nghe nói xuống núi phải dùng tiền, vậy mang nhiều châu ngọc trang sức một chút. Gặp gỡ người Cức Thiên phủ khó tránh khỏi đánh nhau, binh khí cùng thuốc chữa thương tề cũng không thể thiếu...

Nàng lòng tràn đầy vui mừng thu thập xong, khiêng khiêng bao vây phình to. Ân, có điểm nặng... Bất quá đừng lo, để lên lưng tiểu tử kia. Nàng cười, lại nhìn nhìn sắc trời, đang muốn xuất môn. Bỗng nhiên, một tiếng vang thật nhỏ không biết từ đâu mà đến. Cẩn thận nghe, thanh âm dù phát rõ ràng, đúng là âm thanh sâu phác cánh. Trong lòng nàng một trận sợ hãi, sợ hãi nhìn về phía phát ra âm thanh. Nguyên lai, thanh âm phát ra từ chén trà lật úp trên bàn kia, bên trong tự nhiên là Hoan Hỉ trùng kia mới bị giam lại mất tự do. Nhiếp Song nhẹ nhàng thở ra, đi qua nhìn chén trà kia. Lại nói, con sâu này dùng làm gì a? Người sau khi bị cắn sẽ vui mừng sao?

Nàng suy đi nghĩ lại, bỗng nhiên linh cơ nhất động. Nếu Xích Long cần có thể sử dụng để trói người, con sâu này ngày sau cũng có chỗ trọng dụng a. Nàng buông bao vây, lấy một cái hộp nhỏ, thật cẩn thận đem Hoan Hỉ trùng từ trong chén trà chuyển đi vào. Vừa thu hồi tráp, nàng lại nghĩ tới vật khác “Bất nhập lưu”. Đơn giản cùng nhau mang theo đi! Nàng hạ quyết tâm, đem bao vây vốn đã căng phồng nhét càng chặt ních thêm, thế này mới cảm thấy mỹ mãn ra cửa.

Nàng y theo lộ tuyến lúc trước thương định đi vào đường mòn trên núi sau môn, chỉ thấy Hoàn Trạch sớm ở đó chờ. Cùng nàng tương phản, hần sở mang chỉ có một phen trường kiếm, một cái bọc nhỏ. Nhìn thấy gia sản Nhiếp Song, hần cau mày nói: “Sư tỷ đây là muốn đi đập thanh sao?”

“Ta cao hứng, người quản được sao.” Nhiếp Song đúng lý hợp tình, “Còn không thay ta cầm.”

Hoàn Trạch vẻ mặt không hờn giận, lại vẫn là làm theo. Hần đem bao vây kiên trên lưng, mở miệng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Hai người không có hai lời, tác pháp phi thiên, hướng dưới núi đi xuống.

Lúc này, đúng là thời gian trăng lên, thanh không trong suốt, cuộn cuộn bát ngát. Màn trời cúi chỗ, sương chiều nặng nề. Thế tục, đèn rực rỡ mới lên, nhiễm ra một bọn người yên ả. Nhiếp Song lòng tràn đầy vui mừng quan sát cảnh trí nhân gian này, bất tri bất giác đã được hơn nửa canh giờ. Sắc trời dần dần tối xuống, nổi bật lên đèn đuốc đủ phát lóe sáng. Nàng còn xem không đủ, đã thấy Hoàn Trạch phi thân đi xuống, như muốn xuống đất. Nàng theo sát xuống, vừa đứng lại, lòng liền tràn đầy tò mò mọi nơi nhìn xung quanh.

Nơi này, là một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, loạn loạn đôi chút gạch mộc cọc trúc. Mặc dù không có gì xem, nhưng đối Nhiếp Song mà nói, cũng là mới mẻ thú vị. Nàng mở miệng hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Một trấn nhỏ.” Hoàn Trạch có lệ đáp nàng, bước hướng ngoài ngõ nhỏ đi.

Nhiếp Song vội đuổi theo, lại hỏi: “Nơi này có người Cức Thiên phủ?”

“Không có.” Hoàn Trạch đáp, “Bất quá tạm thời nghỉ chân.”

“Như thế nào, mệt mỏi?” Nhiếp Song quần đến trước người hần, cười đến khiêu khích, “Ta dù là bay trên không một ngày một đêm đều không cần nhanh nga.”

“Ta không có mệnh tốt như sư tỷ, có thể ngủ thẳng đến hoàng hôn.” Hoàn Trạch nói xong câu đó, nghiêm mặt nói, “—— Sư tỷ, là người đòi theo ta xuống núi, cho nên nghe ta an bài. Như thế nào?”

Nhiếp Song nghe vậy, nhún vai xua tay, “Hảo hảo hảo, tất cả nghe theo người còn không được sao.”

Hoàn Trạch không cần nhiều lời nữa, dẫn nàng đi ra ngõ nhỏ, quẹo vào phố. Nay thời gian còn sớm, trên đường người đi đường rất nhiều. Nhiếp Song nhìn những người đó, đủ phát tò mò nhảy nhót. Bọn họ sở mặc quần áo tựa hồ cùng bản thân có chút khác biệt, nữ tử trang dung cũng không giống nhau, đeo trang sức cũng là tân kỳ ngoạn ý...

Nàng chính để mắt kính, lại chợt phát hiện người đi đầy đường cũng đang nhìn nàng. Đi đường đã quên đi tối, mua bán đã quên giao dịch, chuyện phiếm đã quên nói chuyện... Mỗi đôi đều dừng ở trên người nàng, tràn đầy kinh diễm sắc. Nàng cũng không kiêng dè ánh mắt như vậy, thần nhiên đứng lại, vuốt khỏi một luồng mái tóc, thần nhiên mà cười.

Đột nhiên, Hoàn Trạch một phen túm lấy cánh tay của nàng, lôi kéo nàng bước đi.

Nàng không hờn giận, nói: “Người làm sao!”

“Thu liễm chút bãi!” Hoàn Trạch cúi đầu xích nàng một tiếng.

Nhiếp Song đột nhiên nhớ tới thuyết “Kỹ năng bơi” hần nói lúc trước, trong lòng vô cùng bất mãn. Nàng gần sát hần một ít, vẫn khởi cánh tay hần, lại cười nói: “Hoa nở vì ong bướm, thể nhân uống đa tình. Tức là đa tình lắm, có gì ? Chiết ta chi?”

Hoàn Trạch giật mình, đang muốn nói chuyện. Nhiếp Song lại buông lỏng cánh tay hần ra, nhẹ nhàng lùi lại, nhượng mày cười nói: “Nói người cũng không hiểu, thật mất mặt nam nhân.”

Hoàn Trạch nhăn lại mày, nhưng cũng không hề nhiều lời. Hần tiếp tục đi trước, sau một lát, dẫn Nhiếp Song đi vào một gian khách điểm. Người trong đại đường nhìn thấy hai người bọn hần tiến vào, đều ngây dại.

Hoàn Trạch đi đến trước quầy, chưởng quầy mới hồi thần lại, lão nuốt một ngụm nước bọt, dời đi ánh mắt nhìn Nhiếp Song, mở miệng hỏi: “Khách quan ở trọ? Đây... Muốn mấy gian phòng?”

Còn không chờ Hoàn Trạch trả lời, Nhiếp Song đứng lên đi, dịu dàng nói: “Một gian.”

Nghe được lời này, mọi người ở đây đều sinh hâm mộ. Hoàn Trạch lại vẻ mặt âm trầm, đối nàng nói: “Hai gian.”

Nhiếp Song giả hoạt cười, lại vãn khởi cánh tay hần, sáng giọng: “Chán ghét, người xấu hổ cái gì nha.”

Hoàn Trạch tưởng rút ra cánh tay của mình, lại bất đắc dĩ bị nàng đối lâu quá. Hần nhú mày nhìn nàng, nói khẽ: “Muốn như thế nào?”

Nhiếp Song đồng dạng hạ giọng, nói: “Đừng nghĩ thừa dịp ta không chú ý một mình hành động.”

Hoàn Trạch bất đắc dĩ, quay đầu đối chưởng quầy kia hoảng thần lại nói: “Một gian phòng.”

“Mấy cái giường?” Chưởng quầy bật thốt lên hỏi một tiếng, theo sau, Hoàn Trạch ánh mắt không hờn giận làm cho lão cũng không dám hỏi nhiều nữa. Hần xoay người lấy môn bài, tiếp đón tiểu nhị dẫn đường.

Nhiếp Song thấy gian kế thực hiện được, lại làm nũng nói: “Ta rất đói.”

Hoàn Trạch còn không có mở miệng, chưởng quầy liền tiếp nói, “Ta lập tức chuẩn bị rượu và thức ăn cấp cô nương đưa lên!”

Nhiếp Song nhìn lão, xinh đẹp cười, dùng tiếng nói mềm mại đáng yêu tận xương nói: “Đa tạ.”

Chưởng quầy nói không ra lời, si ngốc gật đầu.

Đi vào khách phòng, Nhiếp Song lập tức bỏ tay Hoàn Trạch ra, nhìn mọi nơi. Phòng khách không lớn, giường cũng chỉ có hé ra. Trong phòng không có cái bàn, chỉ tại gần cửa sổ cạnh tường trí giường gỗ, bãi án kỷ. Nàng dạo qua một vòng, lại ở trên giường ngồi xuống, nhéo nhéo chân. Nàng tuy có lòng tràn đầy tò mò, cũng không vấn đề. Nghĩ đến Hoàn Trạch cùng nàng quan hệ, không trả lời cũng thế, rơi xuống cười nhạo ngược lại mặt mặt. Nàng ôm lấy gối đầu, nghĩ nghĩ, nghiêng người nằm ở trên giường, cánh tay ngọc nhất chiêu, nói: “Sư đệ, người không phải mệt mỏi sao? Nhanh lên giường nghỉ ngơi đi!”

Hoàn Trạch nghe vậy, nhẹ nhàng cười, buông hành lý, lập tức hướng nàng đi đến. Nhiếp Song trên mặt tươi cười dù phát quấy rầy, nàng theo dõi hành động của hắn, nhìn hắn sẽ như thế nào. Hoàn Trạch đi đến bên giường, nhìn nàng, không nói một lời bắt đầu cởi quần áo. Hắn cởi xong áo khoác, bên trong tươi cười hốt sinh khiêu khích. Đến giờ khắc này, Nhiếp Song đã có chút khiếp đảm, nhưng trên mặt nàng giấu giếm thanh sắc, như trước liều chống. Đang lúc không khí quý dị, Hoàn Trạch tại mép giường ngồi xuống, cởi hài, sau đó tứ chi cùng sử dụng, lướt qua Nhiếp Song, leo lên giường. Còn không chờ Nhiếp Song phản ứng kịp, hắn nằm thân nằm ngủ, lại “Bá” một tiếng đầu khai chân, đem chính mình che lên.

“Ta ngủ.” Hắn nhẹ nhàng băng quơ nói một tiếng, không còn động tĩnh.

Nhiếp Song nhất thời dở khóc dở cười. Nàng đứng dậy, nhìn Hoàn Trạch dùng chăn đem chính mình che nghiêm nghiêm thực thực, sáng giọng: “Người che như vậy làm cái gì?”

Hoàn Trạch cũng không trả lời, quyền làm chính mình đang ngủ.

Nhiếp Song dù phát buồn bực, đang muốn động thủ, lại nghe tiếng đập cửa. Nguyên lai là tiểu nhị đưa rượu và thức ăn. Nhiếp Song chỉ phải tạm buông tâm gây hấn xuống, đứng dậy mở cửa. Tiểu nhị tuổi không lớn, thấy được nàng, xấu hổ đến vẻ mặt đỏ ửng. Hắn cúi đầu, đem rượu và thức ăn mang lên án kỷ, vội vàng lui ra ngoài.

Thấy rượu và thức ăn, Nhiếp Song liền đem chuyện Hoàn Trạch bỏ xuống. Đồ ăn soạn lên đều là những thứ chưa hề thấy, cũng không biết là dùng cái gì làm nên. Nàng cầm chiếc đũa suy nghĩ nửa ngày, vẫn là không dám hạ đũa. Nàng nhú mày buông đũa xuống, rót chén rượu, nho nhỏ nhấp một ngụm. Không nghĩ, mùi rượu cay độc, xa không giống trên núi ngọt lành hoà thuận. Nàng đặt chén rượu xuống, tùy tiện kẹp lên một ngụm đồ ăn, muốn hoãn một chút nóng hừng cay độc kia. Nhưng mà, miệng đồ ăn lại đòi mạng, vừa vào miệng, hướng mũi toan lạt khiến cho nàng thay đổi sắc mặt. Nàng miễn cưỡng đem đồ ăn nuốt xuống, chỉ không ngừng ho khan.

Nghe động tĩnh như vậy, Hoàn Trạch đành phải đứng dậy. Đã hiểu được sự tình từ đầu đến cuối, hắn về mặt bất đắc dĩ rót nước trà, đưa cho nàng.

Nhiếp Song tiếp nhận nước, uống một hơi cạn sạch. Nhân kia toan lật, gương mặt nàng đỏ bừng, một đôi con ngươi trong nét lệ hoa. Biểu tình thật là chật vật, thật là đáng thương.

Hoàn Trạch không khỏi bật cười, tránh qua đầu không xem nàng.

“Cười cái gì! Ăn không quen thật kỳ quái sao? !” Nhiếp Song bắt mồm.

Hoàn Trạch thoáng liếc ý cười, nói: “Sư tỷ, người vẫn là về núi đi thôi.”

“Không trở về.” Nhiếp Song đáp rất nhanh. Nàng nhìn Hoàn Trạch liếc mắt một cái, nói, “Ta hiện tại mệt nhọc, ta muốn đi ngủ.” Nói xong, nàng đi đến trước giường, cởi áo cởi giày.

Hoàn Trạch thấy nàng như thế, đang muốn khuyên nàng. Đã thấy nàng quay đầu, đối hân cười nói: “Người ngủ giường, người trước thượng đi.”

Hoàn Trạch nhất thời không nói gì. Hân nhìn Nhiếp Song, thấy nàng như trước đỏ mặt, ánh mắt lại kiên định vô cùng. Hân cúi mầu, không đầu không đuôi hỏi nàng một câu: “Ta từng là người Cúc Thiên phủ, sư tỷ thật không thềm để ý sao?”

Nhiếp Song vẻ mặt khinh thường, “Có cái gì khác biệt? Ta với người vốn sẽ không là một đạo thượng .”

Nghe nàng trả lời như vậy, Hoàn Trạch vẻ mặt hối hận thở dài. Hân trầm mặc lên giường, nằm lại vị trí cũ của mình, đắp chăn, đưa lưng về phía nàng, nhắm mắt ngủ yên.

Nhiếp Song nhìn nửa giường còn lại, hít sâu một hơi, cũng nằm xuống. Nàng xem sự cầy đỉnh, lại nghĩ đến cái gì, bán khởi động thân mình, trong nháy mắt tắt ánh nến. Trong phòng nhất thời tối đi, nàng nằm xuống, mang theo lòng tràn đầy còn thật sự, chuẩn bị ngủ. Nhưng là, nàng là hoàng hôn mới rời giường, hướng chi trong lòng hưng phấn còn chưa tán đi, đúng là lúc cao vút, làm sao có thể ngủ được. Về mặt của nàng từ thả lỏng đến rối rắm, vốn an phận nằm thẳng cũng biến thành trần trọc.

Rốt cục, nhằm chán sinh ý xấu, nàng tới gần Hoàn Trạch một chút, thân thủ nhẹ nhàng đặt lên bờ vai của hân, sâu kín hoán một tiếng: “Sư đệ...”

Trả lời của nàng, là lãnh thấu xương tủy uy hiếp: “Sư tỷ nếu ngủ không được, có cần ta ra tay đánh người choáng váng?”

8. Chương 8

Nghe xong lời cự tuyệt như vậy, Nhiếp Song cũng chỉ hảo phần nộ thu tay lại. Nàng thở dài, nằm lại trên gối đầu. Đêm dài chậm rãi, như thế nào cho hết. Nàng suy nghĩ một lát, nhớ tới chính mình hôm nay còn chưa tu luyện, hiện tại điều một chút nội tức cũng tốt. Nàng hạ quyết tâm, ngửa mặt nằm thẳng, hai tay đặt trên bụng, nhắm lại hai mắt, dẫn động chân khí. Nội tức lưu chuyển, làm cho nàng toàn thân thư sướng. Cảm giác hưng phấn chậm rãi bình phục, suy nghĩ cũng dần dần sáng sủa, tim đập hô hấp từ từ yên tĩnh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng chợt nghe bên cạnh một trận động tĩnh.

Hoàn Trạch?

Nàng tuy là biết, nhưng không mở mắt. Đơn giản giả bộ ngủ, xem hân muốn làm cái gì.

Hoàn Trạch hiển nhiên nghĩ là nàng đã ngủ. Hân thật cẩn thận lướt qua nàng, xuống giường, đi hài khoác áo. Theo sau, hân cúi người, kéo qua chăn thay nàng phủ lên. Làm xong việc đó, mới rút kiếm xuất môn.

Chờ hân vừa đi, Nhiếp Song lập tức bật dậy. Hảo oa, quả nhiên là thừa dịp nàng không chú ý một mình hành động! Hoàn hảo là một gian phòng a! Nàng may mắn không thôi, đang muốn xốc chăn lên xuống giường. Một khắc kia, bị nhiệt độ cơ thể tên kia treo qua lại chớp mắt làm cho tim nàng đập mạnh và loạn nhịp. Nàng lắc đầu, xoay người xuống đất. Trong phòng hôn ám một mảnh, may mà ánh mắt nàng đã

thành thói quen. Bận bận mặc xong quần áo cùng hài, nàng đi đến chỗ để hành lý, rút ra binh khí của mình. Đang định đi, một tiếng phách cánh thật nhỏ lại hấp dẫn chú ý của nàng.

Cầm hộp nho nhỏ, bên trong chứa Hoàn Hỉ trùng không biết có ích lợi gì.

Nhiếp Song do dự trong chốc lát, lại nghe tiếng động phách cánh dữ phát thường xuyên. Nàng bắt đầu, cầm lấy tráp kia phóng vào trong lòng, nói khẽ: “Hảo hảo hảo, mang người khất tử đúng rồi.”

Nàng đẩy cửa đi ra ngoài, đang muốn xuống lầu, chợt thấy trên hành lang cửa sổ mở rộng ra. Bóng đêm thâm trầm, ước chừng đã là canh bốn. Nghĩ thấy hẳn sẽ không đi cửa chính, nàng gật gật đầu, nhảy ra ngoài cửa sổ, giẫm chận tại chỗ phi thiên. Nàng tìm một lát, chỉ thấy thân hình Hoàn Trạch nhẹ nhàng, chính là hăng hái chạy đi. Nàng biết nếu hiện thân, theo dõi sẽ không ý nghĩa, vì thế vẫn duy trì một khoảng cách, lặng lẽ đi theo.

Ước chừng được một khắc công phu, Hoàn Trạch đến một khu nhà ngoài thành. Nhiếp Song từ không trung nhìn ra, tòa nhà này quá nhiều, chỉ là hoa uyển liền có thể ở bên cạnh có mấy hộ phòng ở. Trong trạch nhà giai pho ngôi lưu ly, thật là xa hoa. Nàng đang tán thưởng, chỉ thấy Hoàn Trạch phi thân nhảy, vào trong trạch.

Đến giờ phút này, cũng không cần che giấu hành tung. Nàng phi thân đi xuống, lặng yên rơi xuống đất. Mắt thấy Hoàn Trạch ngay tại phía trước cách đó không xa, nàng vừa muốn lên tiếng gọi, Hoàn Trạch lại trước một bước nhìn thấy nàng, vẻ mặt kinh ngạc rất nhiều, hẳn phi thân lại đây, lập tức bưng kín miệng của nàng.

“Người giả bộ ngủ?” Hoàn Trạch nhú mày, đề thấp thanh âm hỏi nàng.

Nhiếp Song bắt đầu hất tay hẳn ra, cũng nói khẽ: “Ta cũng không trang, ta điều tức thôi. Là người chính mình hiểu lắm.”

Hoàn Trạch không nói gì.

Nhiếp Song nhìn mọi nơi, hỏi: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Hoàn Trạch đang muốn nói chuyện, chợt nghe tiếng chó sủa ở phía sau hai người vang lên. Hắn quay đầu, chỉ thấy hơn mười con chó lớn tới gần, ánh mắt thanh bích trong bóng đêm lờ lờ tỏa sáng. Hắn không nói hai lời, rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Kiếm quang chợt lóe trong lúc đó, bọn chó kia phát hiện sát khí, nhưng không lùi tránh, ngược lại khàn giọng gào thét phách đi lên. Hoàn Trạch khởi kiếm, trong nháy mắt đã đem vài con chó lớn trăm thương. Máu tươi rơi xuống, mang ra một cỗ đặc mùi hôi, chọc Nhiếp Song nhăn lại mày.

“Cẩu này trông ma chủng, cẩn thận một chút.” Hoàn Trạch đem Nhiếp Song hộ ở sau người, nói một câu.

Nhiếp Song phục lại nhìn nhìn đám chó lớn này, quả nhiên, mỗi một con bộ dáng cũng không bình thường. Hoặc là sáu chân ba đuôi, hoặc là sinh thêm cái đầu, cũng có con người đầy gai xương giống như con nhím. Nàng thuở nhỏ ở Vạn Ý nội môn tu luyện, chưa từng gặp qua loại ma vật này. Nhưng so với sợ hãi, chung quy là tò mò chiếm thượng phong. Nàng ngược mắt nhìn bóng lưng Hoàn Trạch, cùng trông ma chủng, chân diện mục của hắn cũng đâu xấu xí cuồng bạo như vậy đâu? Còn chưa nghĩ lại, suy nghĩ của nàng liền bị chính nàng đình chỉ. Nàng hắng giọng một cái, cười nói: “Hảo sư đệ, nên là sư tỷ ta che chở người mới đúng nha.”

Nói xong, nàng vòng qua Hoàn Trạch, đối mặt với một đám chó lớn kia, lộ ra binh khí. Tam tiết cái vó, ở trong tay nàng hợp lại hợp thành trường côn. Gậy gộc kia phi thiết phi thép, toàn thân ónh bạc, như một đoạn băng tuyết. Nàng khẽ quát một tiếng, trường côn quét ngang. Kinh phong hốt lên, tung hoành chạy gấp, một đám chó dường như phu khang bình thường bị gior lên. Đám chó lớn bị ném rơi xuống thật mạnh, trong lúc nhất thời tiếng nức nở không dứt, đội bọn nó chiến chiến đứng lên, không còn khí thế như mới vừa rồi. Nhiếp Song đem trường côn đưa về phía sau lưng, sáng sủa cười, đối đám chó nói: “Không phục lại đến nha.”

Mắt thấy đám chó này không dám tiến lên, Nhiếp Song quay đầu nhìn Hoàn Trạch, cười đến vẻ mặt đắc ý. Hoàn Trạch dữ phát bắt đầu, đang muốn khuyên nàng vài câu, một tiếng rít gào, che lại lời hắn muốn nói. Nhiếp Song nghe được tiếng gầm gừ kia, trong lòng run lên, ẩn thấy nguy hiểm. Lúc này, một bóng người

cao lớn chợt xuất hiện, đánh về phía nàng. Nàng trì cơn ngăn trở, lại bị cổ lực kia đạo chấn động rảnh tay cổ tay. Ngẩng đầu vừa thấy, bóng đen kia đúng là quái vật hình người. Quái vật này cao chừng một thước, thân khoan ba thước. Cốt cách lộ ra ngoài, cơ bạo trưởng. Móng vuốt dài sắc nhọn, răng nanh sắc nhọn. Trên gương mặt kia, huyết nhục mơ hồ, chỉ có hai ánh mắt lớn như chuông đồng, trạm trạm lóe thanh quang. Mùi hôi, tự trên thân nó tràn ra, trực khiến người ta buồn nôn.

Nhiếp Song không dám gần xem mặt nó, gây gộc buông lỏng, bứt ra lùi lại. Nhưng quái vật này lại thả người theo sát, không có chút nào cho nàng cơ hội tránh lui. Nhiếp Song định thần, đơn giản khởi cơn, cạo nó càng dưới. Quái vật kia rắn chắc bị nhất kích, đầu oai đến một bên. Khả nó lại giống như hoàn toàn không có việc gì, lại vung lợi trảo công tới.

Nhiếp Song nắm chặt trường côn, đang muốn ngăn cản, lại nghe kiếm phong khinh chấn. Trường kiếm phá không, nháy mắt đâm vào trái tim quái vật kia. Hét thảm một tiếng, quái vật kia lui về phía sau, suy sụp ngã xuống đất.

Hoàn Trạch đi đến trước con quái vật kia, rút ra kiếm của mình. Chỉ thấy một cổ hắc khí theo kiếm phong chảy ra, bỗng nhiên tiêu tán. Quái vật kia cúi thấp đầu xuống sọ, không còn động tĩnh. Hắn hơi hơi thấp đầu, trong thân sắc đau thương chợt lóe lên. Lập tức, hắn quay đầu, đối Nhiếp Song nói: “Ma chủng nhập thân, liền phù hợp tâm mạch.”

Nhiếp Song biết hắn là nói cho nàng biết như thế nào đối phó với loại quái vật này, nhưng nàng kim lòng không dậu nghĩ đến: trừ phi thân tử, nếu không không thể loại trừ ma chủng.

Nàng đang lúc suy tư, Hoàn Trạch thân mình bỗng nhiên chấn động, nhưng lại đi xuống đổ đi. Nàng phi thân tiến lên, nắm cả eo của hắn, dìu hắn đứng vững. Hơi thở của hắn hỗn loạn, toàn thân run nhẹ, sắc mặt đã trắng bệch như giấy.

“Người làm sao vậy?” Nhiếp Song sốt ruột hỏi.

“Là ma chủng...” Hoàn Trạch cắn răng, nói, “Mau rời khỏi nơi này...”

Nhiếp Song gật gù đầu, giúp đỡ hắn hướng ngoài trạch mà đi. Đúng lúc này, tiếng gầm lại vang lên. Trong bóng tối, lại thoát ra một con quái vật tiến đến!

Nhiếp Song thấy quái vật kia đánh tới, đẩy Hoàn Trạch ra, chính mình khởi cơn chống lại. Nhưng con quái vật này lực đạo thật sự quá lớn, nàng lại bị gục giữ. Quái vật lợi trảo nắm chặt gây gộc, làm cho nàng không chút nào có thể hành động. Một bên Hoàn Trạch thấy tình trạng như vậy, mặc dù muốn hỗ trợ, nhưng thân mình cũng không nghe theo sự điều khiển.

Nhiếp Song cắn răng một cái, đơn giản vút cơn, hai tay phiến hoa, quát: “Vạn Ý La Thiên!”

Ra ngoài dự kiến của nàng, chú pháp của nàng không có pháp dẫn động. Nàng kinh cụ không chịu nổi, chỉ thấy quái vật kia dứt bỏ trường côn của nàng, vung móng tập hạ. Trong lòng nàng đã sinh tuyệt vọng, theo bản năng muốn nhắm mắt lại. Một cái chớp mắt kia, nàng bỗng nhiên nghe thấy được tiếng nhẹ nhàng phác cánh. Nàng linh cơ nhất động, bỏ quên dư thừa tự hỏi, lấy ra hộp nhỏ trong lòng, trích hướng về phía con quái vật kia.

Nấp hộp nhất mở, con sâu nhỏ sắc kim hoàng phác cánh mà ra. Con sâu nhỏ bị đóng hồi lâu, lại không có đồ ăn, rất nhanh lại nóng. Cũng không quản phương hướng, đánh thẳng về phía trước bay đến trên mặt con quái vật. Con sâu nhỏ cũng bất chấp tất cả, há mồm liền cắn.

Chỉ một ngụm cắn nhỏ nhỏ này, quái vật che mặt, gào khóc thảm thiết. Nhiếp Song mượn cơ hội thoát thân, khi nhìn lại, một con mắt của con quái vật kia lại bạo liệt ra đến. Nàng cũng không dám nhìn nhiều, việc thu hồi gây gộc, lại nâng Hoàn Trạch, chạy tới bên tường viện. Nàng lực lượng không biết bị cái gì hạn chế, nhảy nhiều lần đều không thể nhảy lên đầu tường. Nàng đề nặng kinh hoảng, mọi nơi nhìn quanh. Cách đó không xa, có khóa đào hạnh, hoa nở chính diêm. Nàng giúp đỡ Hoàn Trạch chạy tới, thân thủ xoa thân cây, nói khẽ: “Thật có lỗi. Chỉ mượn một chút.” Nói xong, nàng nhắm mắt niệm chú, dẫn động “Vạn linh thông tính” tâm pháp. Chỉ thấy nhiều điểm quang huy tự trong đóa hoa tràn ra, chiếu vào trên thân thể nàng, dung tiến trong cơ thể nàng.

Lúc này, quái vật kia đã hồi thần đến, mang theo hận ý hung mãnh đánh tới. Nghìn cân treo sợi tóc, Nhiếp Song thu pháp, thả người bay lên không, ra cửa. Nàng cũng không biết nên đi nơi nào, chỉ biết rời xa nơi này, liền kiệt lực phi hành. Cũng không biết đi được bao xa, nàng thấy không có người đuổi theo, mới chậm rãi rơi xuống đất. Nàng giúp đỡ Hoàn Trạch ngồi xuống, vội vàng hỏi: “Hiện tại như thế nào?”

Hoàn Trạch như trước thở khê, nói: “Không đáng ngại.”

“Ma chướng kia là cái gì vậy?” Nhiếp Song lúc này mới hỏi.

Hoàn Trạch trầm mặc một lát, mới đáp: “Ma lực cường đại đến trình độ nhất định, ở quanh mình mà hình thành ma chướng. Không chỉ có hội dẫn động ma chướng, còn có thể áp chế tiên pháp...”

“Nói cách khác, trong tòa nhà kia có cái tên có ma lực cường đại?” Nhiếp Song hiểu rõ.

Hoàn Trạch gật gật đầu, không cần nhiều lời nữa.

“Hô...” Nhiếp Song lau mồ hôi, “May mắn ta chạy nhanh, nếu không người chết không toàn thân a. Người xem, hại ta quần áo đều phá, như thế nào bồi ta?” Nàng nói xong, tay giơ lên, hướng hắc cười cười.

Mới vừa rồi trong lúc cùng quái vật tranh đấu, một ống tay áo của nàng bị lợi trảo xé rách, để lại vài đạo vết máu nhọt nhọt. Hoàn Trạch vừa thấy vết máu này, sắc mặt đại biến, hắc mạnh trảo qua cánh tay của nàng, dùng môi phủ lên trên miệng vết thương của nàng.

Nhiếp Song quá sợ hãi, “Người làm cái gì? !”

Hoàn Trạch rất nhanh cầm lấy cánh tay nàng, không để ý tới kháng cự của nàng, dùng sức hút, rồi sau đó ngẩng đầu, nhổ nước bọt ra một ngụm máu tươi.

Nhiếp Song hiểu được một ít. Có lẽ mong vuốt ma vật có độc?

“Ta tự lo được!” Nàng vội kêu lên.

“Máu độc này không phải người có thể dính!” Hoàn Trạch trách mắng.

Nhiếp Song giật mình, chỉ phải cho hắc hít thuốc phiện. Hắc lặp lại vài lần, mới vừa rồi từng lực đạo trên tay. Hắc kéo xuống một đoạn ống tay áo, bó chặt cánh tay của nàng.

“Phải lập tức dùng nước trong súc...” Hắc vừa làm vừa nói.

“Nga...” Nhiếp Song cúi đầu ứng hắc một tiếng. Phía trên da thịt, độ ẩm môi hắc còn lưu lại, hơi hơi ma chọc lòng của nàng hồ một trận gợn sóng. Xấu hổ, không biết vì sao dựng lên, làm ột khắc kia trầm mặc có chút nan kham. Nàng nở nụ cười, xả đề tài, nói, “A, không nghĩ tới Hoan Hỉ trùng kia lợi hại như vậy, chỉ cần một cái quái vật kia liền không được. Sớm biết như vậy mang thêm mấy con nữa!”

Hoàn Trạch nghe được những lời này của nàng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn nàng.

“Làm sao vậy? Không đúng chỗ nào sao?” Nhiếp Song khó hiểu.

Hoàn Trạch mặt nhưng lại đỏ lên, hắc do dự mà hỏi: “Sư tỷ... Người... Người có hay không biết công dụng của Hoan Hỉ trùng?”

Nhiếp Song hắng giọng một cái, ánh mắt lóe ra nói: “Không phải rất rõ ràng.”

Hoàn Trạch lập tức bật cười, hắc cúi đầu, nâng trán nói: “Nga, vậy là tốt rồi...”

Bởi vậy, ngược lại làm cho Nhiếp Song tò mò hơn.”Cái kia... Rốt cuộc là có công dụng gì?”

Hoàn Trạch liếc nhìn nàng một cái, muốn nói lại thôi.

“Lẽ mà cái gì, nói cho ta nghe là như thế nào? Có chuyện gì đáng ngại?” Nhiếp Song bắt măn.

Hoàn Trạch mặt đỏ phất phơ, hắc dùng nhẹ tay khinh chống đỡ miệng, nói khê: “Ách... Nơi bị Hoan Hỉ trùng cắn...” Hắc dừng một chút, đề thấp đầu, thanh âm cũng đỏ phất phơ kém, “Hội... Hội sưng chết lặng...”

Nhiếp Song mới nghe, có chút như lọt vào trong sương mù. Nhưng nhìn biểu tình Hoàn Trạch, lại nghĩ tới tình hình con quái vật kia mới vừa rồi con mắt bạo liệt, nàng bỗng nhiên lĩnh hội cái gì. Khi hiểu ra, thân

thể của nàng tử cứng đờ, rốt cuộc nói không ra lời.

9. Chương 9

Hai người nghỉ ngơi một lát, xác định không người đuổi theo, liền nhích người quay trở về khách điếm. Giống như khi đi ra ngoài, đi cửa sổ. Vào khách điếm, Hoàn Trạch cũng không trở về phòng, hẩn đi xuống lầu, đánh một chậu nước trong đi lên. Rồi sau đó lôi kéo Nhiếp Song đến rửa mặt chải đầu trước, lần lượt dùng nước trong thay nàng súc miệng vết thương. Nhìn hẩn cau mày, vẻ mặt còn thật sự lo lắng, Nhiếp Song không khỏi có chút e lệ. Trong lòng hơi hơi hoảng hốt, làm cho nàng không còn pháp thần nhiên ứng đối. Nàng một bên rút tay một bên sẵn giọng: “Được rồi, tẩy sạch rồi.”

Hoàn Trạch rất nhanh cầm lấy cánh tay nàng, trách nói: “Đừng nhúc nhích!”

Nhiếp Song đã tới cực điểm không được tự nhiên, làm sao chịu nghe, “Bị thương như vậy, không có việc gì!”

“Độc của ma vật nếu là vào huyết mạch, liền không có thuốc nào cứu được, cuối cùng toàn thân thối rữa mà chết. Sự tỷ nguyên ý mạo hiểm như vậy?” Hoàn Trạch nói.

Nhiếp Song nghe vậy, trầm mặc xuống dưới. Một lát suy tư, nàng nhũu mày hỏi hẩn: “Trên thân ngươi cũng mang theo loại độc này?”

Hoàn Trạch lắc đầu, “Ta đem ma chủng hoàn toàn nạp hóa, không giống với bọn chúng.”

Nhiếp Song truy vấn: “Hộ nhân gia kia rốt cuộc làm gì mà đến đây, vì sao sẽ có loại ma vật này, người đi nơi đó làm cái gì?”

Hoàn Trạch tiếp tục giúp nàng tẩy trừ miệng vết thương, cũng không đáp lại.

“Đã hiểu rõ đến trình độ này, còn không có thể nói cho ta biết sao?” Nhiếp Song không hờn giận.

Hoàn Trạch dừng tẩy trừ, lấy nhuyễn khăn thay nàng lau khô nước trên cánh tay, lại lấy băng vải sạch sẽ quấn miệng vết thương thật tốt. Làm xong việc đó, hẩn buông lỏng tay ra, nói: “Sự tỷ làm gì đem chính mình cuốn tiền việc này lý...”

Nhiếp Song nghe vậy, nhướn mày nói: “Không nói cho ta biết cũng được, dù sao ta sẽ đi theo ngươi.” Nói xong, nàng bước đi hồi bên giường, nằm xuống.

Hoàn Trạch thấy nàng như thế, cũng không nói thêm cái gì. Hẩn từ trong bọc của mình lấy ra dược giải độc, đi đến bên giường, mở miệng nói: “Uống thuốc rồi ngủ tiếp.”

Nhiếp Song nhìn nhìn viên thuốc trong tay hẩn, biết đó là “Rửa tẩy đan” giải bách độc, nàng nghĩ nghĩ, ngồi dậy, ngửa đầu cười nói: “Ngươi uy ta.”

Hoàn Trạch nghe vậy, mày khẽ cau. Nhiếp Song trên mặt mẫn mang khiêu khích tươi cười, đôi lờ lờ tỏa sáng, trêu cợt ý lại rõ ràng bất quá. Hẩn bỗng nhiên cười cười, chẳng hề để ý gật gật đầu, tiện đà bốc lên khóa đan hoàn kia, đưa tới bên môi nàng. Nhiếp Song gấp gian kế thực hiện được, tươi cười dù phát sáng lạn, nàng há mồm, lập tức đem đan hoàn ngậm chặt, càn thuận thế cắn lên ngón tay hẩn.

Hoàn Trạch cả kinh, vội rút tay về. Nhiếp Song nuốt xuống đan hoàn, cười duyên nói: “Cái này ta khả báo thù.”

Hoàn Trạch lập tức nhớ tới chuyện chính mình từng cắn ngón tay nàng, trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng. Hẩn xoay người sang chỗ khác, không hề nhìn nàng, chỉ nói: “Không còn sớm. Nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, hẩn thẳng đi đến sạp thượng ngồi xuống, không mở miệng.

Nhiếp Song làm sao nghĩ được hẩn sẽ phản ứng như vậy, nhất thời ngược lại có chút xấu hổ. Vốn tưởng rằng hẩn nhất định sẽ phản kích trở về, nàng nhưng là ngay cả đến tiếp sau ứng đối đều muốn tốt lắm, thể

nhưng hành quân lặng lẽ ? Hay là, là vì lúc trước ma chướng hao tâm lực chi cố? Nàng nghĩ đến đây, lại nhìn nhìn hắn. Quả nhiên, sắc mặt của hắn như trước tái nhợt, thần sắc bên trong ẩn hàm mỗi một. Mặc dù đã ở ngồi xuống điều tức, nhưng hô hấp thiếu xúc, rõ ràng không thể an định. Thôi vậy, lần này khiêu cho hắn đi. Nhiếp Song cười, thu chế nhạo chi tâm.

Nàng nằm xuống thân đi, ánh mắt như trước ở lại trên người hắn. Nếu là hắn vẫn không thể an thần, liền giúp hắn vận công điều tức là được. Nàng như thế nghĩ, cũng không biết trải qua bao lâu, lại bất tri bất giác ngủ mất.

Mông lung trong mộng, quái vật xấu xí đuổi theo nàng, nàng lại một tia khí lực đều dùng không được. Mắt thấy quái vật kia răng nanh lửa sém lông mày, nàng chấn động, tỉnh lại.

Lúc này, trời đã sáng choang. Nàng ngồi dậy, thật sâu hô hấp, đem nỗi khiếp sợ vẫn còn đó áp chế xuống. Thần thức thanh minh hết sức, nàng theo bản năng nhìn về phía Hoàn Trạch. Ra ngoài dự kiến của nàng, hắn ở trên giường đang ngủ.

Giường gỗ này vốn là không lớn, cấp trên lại thả án kỷ, căn bản không thể nằm xuống. Hắn liền ngồi ở chỗ kia, hai chân cuộn tại sạp thượng, đầu dựa vào lưng sạp, thoát nhìn cũng không thoải mái. Nhiếp Song nhẹ nhàng xuống giường, đi đến trước mặt hắn, lẳng lặng nhìn hắn. Bởi vì địch ý, nàng đối của hắn đánh giá thủy chung chỉ có âm trầm hung ác. Nhưng nay nhìn kỹ, trên trán hắn rộng rãi lẳng, mày rậm chỉnh tề. Dưới sống mũi cao thẳng, môi mỏng nhấp nhẹ. So với Thiên Phong sơ lãng lồi lạc, tướng mạo của hắn có tuấn tú hơn một chút, thần sắc cũng thân thiết hơn cùng ôn nhu. Nàng không khỏi nhớ tới đêm qua, bộ dáng hắn cười lộ lên. Chỉ vì ý cười, con ngươi của hắn lượng như đêm tinh, chân mày khéo mắt lộ vẻ ôn nhu. Không biết vì sao, trong đầu óc nàng lại hiện lên khuôn mặt xấu xí của con quái vật. Không hiểu hàn ý lui thượng lưng, làm cho nàng không tự chủ được run rẩy.

Lúc này, hắn lông mày và lông mi khẽ nhúc nhích, tỉnh lại. Nhìn thấy Nhiếp Song, hắn có chút kinh ngạc, nhin không được lui về sau. Một lui này, đầu của hắn đụng đến sạp trên lưng, dẫn một trận độn đau. Hắn cau mày, sờ sờ nơi bụng bị đau, mở miệng nói: “Sớm, sư tỷ.”

“Sớm.” Nhiếp Song phục hồi tinh thần lại, cũng hướng hắn cười nói.

Hoàn Trạch đứng lên, tránh né nói: “Ta đi múc nước...”

Nhiếp Song nghe hắn nói như vậy, cười duyên vãn nổi lên cánh tay hắn.”Múc nước có ý tứ gì? Không bằng đến làm việc khác nha...” Nàng nói xong, cũng không quản ý nguyện của hắn, dưới chân hơi vạch, động thân đẩy, trong nháy mắt đưa hắn nhún đổ ở trên giường. Hoàn Trạch vừa sợ vừa tức, lại nghe Nhiếp Song mở miệng, thanh âm hàm giận dữ mang tiểu, gần ở bên tai: “Sư đệ nha, ta tối hôm qua khả đợi ngươi một đêm thế nào.”

Hoàn Trạch trên mặt nóng lên, đang muốn phản kháng, Nhiếp Song lại xoay người xuống giường. Nàng đứng lại, cười không ngừng, không đợi Hoàn Trạch mở miệng, nàng nhân tiện nói: “Ngoạn một chút liền động khí, hảo không có ý nghĩa. Tính , ta tìm người khác đi.”

“Không được!” Hoàn Trạch thốt ra, đồn thấy không ổn, vội bổ sung thêm, “Đừng có chạy lung tung...”

“Ha ha, ta có thể chạy tới chỗ nào? Bất quá là xuống lầu múc nước thôi.” Nhiếp Song dứt lời, thần nhiên xoay người, xuất môn xuống lầu.

Hoàn Trạch thâm thấy bất đắc dĩ, cũng không biết chính mình xấu hổ là vì gì mà đến. Hắn vô lực nằm xuống, thở dài. Trên gối, mùi tóc nàng còn lưu lại, ôn nhu quanh quẩn, không khỏi phân trần ẩn vào tâm, không tha hắn bình tĩnh.

Lại nói Nhiếp Song đi xuống lầu, trong lòng còn nhớ biểu tình vừa rồi của Hoàn Trạch. Nàng không tự chủ được cười, vẻ mặt vui thích. Tiểu nhị nhìn thấy nàng đi xuống lầu, vội đón chào, hỏi: “Cô nương đã dậy ? Hối sáng ta đưa nước, không có người đáp ứng liền đi xuống, lại phiền ngài phải không?”

Thì ra ngủ trầm như vậy a. Xem ra ngày hôm qua thật là rất hao lực. Nhiếp Song nghĩ kĩ xong, cười gật đầu nói cảm tạ. Tiểu nhị đỏ mặt cười cười, xoay người lấy nước.

Lúc này, Nhiếp Song chợt nghe bên ngoài khách điểm có một trận tiếng động lớn nháo. Chiêng trống tề vang, bóng người hối hả, thật là náo nhiệt. Nàng đang muốn đi ra ngoài xem, lại bị tiểu nhị gọi lại. Tiểu nhị vội vàng vàng chạy tới, nhú mào nói nhỏ: “Cô nương, người khách trăm ngàn đừng đi ra.” Trong ánh mắt hân hoan tràn đầy khẩn trương, “Đây là Dương đại quan nhân thú thiếp đó.”

“Thú thiếp?” Nhiếp Song chưa từng nghe qua từ này, chính là chính mắt gặp qua, dù phát tò mò.

Tiểu nhị tiếp tục nói: “Dương đại quan nhân ở chỗ chúng ta người này tôi có tiền thế, đã cưới vài phòng cơ thiếp. Cô nương người bộ dạng tốt như vậy, nếu là bị hân coi trọng sẽ không được ...”

Tiểu nhị lời còn chưa dứt, chưởng quầy sau quầy thật mạnh ho khan vài tiếng, đánh hân đoạn.

Nhiếp Song thấy thế, liền cũng không lại hỏi kỹ. Nàng đang muốn lên lầu trở về phòng, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một trận kêu khóc thê thảm. Nàng nhú nhú đầu mào, không để ý tiểu nhị ngăn trở, đi nhanh ra cửa.

Chỉ thấy trên đường cái toàn người không có đức hạnh, gia gia bế hộ. Lúc này, lễ nhạc đã ngừng, đội ngũ đón dâu cũng loạn thành một đống. Vài tên gia đình cầm côn bổng kéo một tiểu cô nương ước chừng mười hai mười ba tuổi, cường hường bên trong kiệu mà đi. Tiểu cô nương khóc đến bộ dáng bất thành, cổ họng cũng kêu đến cam luân. Bên cạnh một đôi nam nữ trung niên, xác nhận phụ mẫu nàng, giờ phút này cũng khóc đến vạn phần thê thảm. Hai người quỳ trên mặt đất, càng không ngừng cầu xin.

Cách đó không xa, tân lang quán mặc một thân xiêm y đỏ thắm, lười biếng tọa ở trên lưng ngựa, trong biểu tình tràn đầy không kiên nhẫn. Gã ước chừng tuổi hơn bốn mươi, ngày thường tai to mặt lớn, thất lưng thân thể béo. Bởi vì mập mạp chỉ cổ, ngũ quan của gã càng hiển co quắp, một đôi mắt nhỏ híp thành khâu. Gã uốn bụng, chậm rì rì nói: “Được rồi, khóc cái gì. Ta là tìm bạc mua người hạ , nay cũng cưới hỏi đàng hoàng, lấy cổ kiệu tới đón người, người còn có cái gì không hài lòng ? Mau mau mau, này đều khi nào thì ...”

Nhiếp Song nghe được lời nói này, trong lòng tỏa ra tức giận. Cái gì bạc mua xuống? Cái gì cưới hỏi đàng hoàng? Cô nương kia rõ ràng không muốn! Chẳng lẽ cũng chưa nhân quả sao? Nhiếp Song không nghĩ nhiều, thả người nhảy, rơi vào bên trong đám người. Nàng khởi chưởng, đem một đám gia đình kia đánh mở, lại đuổi thân tay kéo tiểu cô nương kia ra.

Chúng gia đình chịu đánh bất ngờ này, tự nhiên phẫn nộ, nhưng khi thấy rõ Nhiếp Song, mọi người đều lặng ngay tại chỗ, nửa phần tức giận cũng cầm lên không nổi .

Chú rể kia tấp tấp chủy, mở miệng nói: “Vị cô nương này, làm cái gì vậy?”

Nhiếp Song mím môi cười, nói: “Chuyện cưới gả, luôn luôn chú ý người tình ta nguyện. Như thế cường bức lên kiệu, có gì lạ thú?”

Chú rể ha ha cười, bảo đám gia đình nâng hạ xuống ngựa. Gã từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá Nhiếp Song một phen, hỏi: “Cô nương cảm thấy hân là như thế nào?”

Nhiếp Song cười cười, “Thả nàng, lại chọn một người tình đầu ý hợp , chẳng phải rất tốt?”

Chú rể vỗ tay, “Nói hay lắm, nói hay lắm! Chẳng qua, nha đầu kia là ta tìm năm mươi lượng mua xuống , bạc này lại như thế nào tính?”

Nhiếp Song nghe vậy, quay đầu nhìn tiểu cô nương kia liếc mắt một cái. Tiểu cô nương kia lại chỉ biết khóc, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Nếu không, như vậy đi...” Chú rể vỗ vỗ bụng, nói, “Cô nương tư thế oai hùng hiên ngang, rất có hiệp cốt, ta cũng thập phần khâm phục, cũng vui vẻ cấp cô nương nhân tình. Khế bán thân kia nay ở trong phủ ta, không bằng cô nương theo ta đi một chuyến cảm đi. Mọi người coi như kết giao bằng hữu, như thế nào?”

Nhiếp Song không chút nghĩ ngợi, gật đầu cười nói: “Hảo.”

Chú rể cười đến dù phát vui, việc tiếp đón thủ hạ gia đình chuẩn bị kiệu dẫn đường.

Nhiếp Song đem tiểu cô nương kia lĩnh hồi bên cạnh cha mẹ nàng. Vợ chồng hai thiên ân vạn tạ, thẳng muốn dập đầu. Nhiếp Song dìu bọn họ đứng lên, dặn bảo bọn họ chờ ở trong nhà. Theo sau, nàng xoay người đi hướng tân lang quán. Trong lòng, chủ ý sớm định: xem ta không báai người một lớp da!

Mắt thấy bọn họ rời đi, tiểu nhị khách điểm hoảng thần, vội xông lên lầu, gõ cửa muốn gọi Hoàn Trạch. Hoàn Trạch cũng nghe trên đường tranh cãi ầm ĩ, chính hướng đi ra ngoài xem tột cùng có chuyện gì, thấy tiểu nhị kích động như thế, càng cảm thấy điềm xấu. Tiểu nhị thấy hần, vội vàng đem chuyện mới vừa rồi Nhiếp Song trên đường kiếp thân nói ra.

“Nay cô nương ấy đi theo Dương đại quan nhân, vậy phải làm sao bây giờ?” Tiểu nhị lau mồ hôi, nói.

“Dương đại quan nhân?” Hoàn Trạch thần sắc vốn đã ngưng trọng, nghe được tên này, hiện ra một chút sợ hãi, “Là thành Tây Dương phủ Dương Bư?”

Tiểu nhị gật đầu, “Đúng, chính gã!”

Hoàn Trạch chau mày, đẩy tiểu nhị lao ra ngoài cửa đi. Đáng chết, vì sao cố tình trêu chọc người tối không nên trêu chọc!

10. Chương 10

Nhiếp Song đi theo đội ngũ đón dâu rời đi, liền một đường hướng tây đi. Chú rể kia tuy là được người ta khiêng ngồi trên cỗ kiệu, nhưng nàng tự nhiên không chịu ngồi, một ý đi bộ. Đi được một lát, mọi người đến trước một khu nhà. Ngôi nhà thật là hoa lệ, phòng ốc phía trên giai pho ngồi lưu ly, ánh mặt trời chiếu xuống, lờ lờ tỏa sáng. Nhiếp Song thần sắc hơi đổi. Nơi này không phải nơi nào khác, đúng là tòa nhà đêm qua nàng lên vào.

Nhớ tới việc đêm qua, nàng nhin không được có chút nghĩ mà sợ. Nàng nhìn “Dương đại quan nhân” ngồi không mà hưởng, trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ, đây là tên có được ma lực cường đại? Nàng tinh tế quan sát gã một phen, lại nhìn không ra cái nguyên do vì sao. Gã hành động trầm trọng, hô hấp chậm rãi, cũng không như là người tu luyện, cũng không nhìn ra bộ dáng có võ công.

Phát hiện ánh mắt Nhiếp Song, chú rể kia cười đến đáng khinh. Gã đi đến bên người Nhiếp Song, tề mi lộng nhân nói: “Cô nương, đây là nhà của ta, người xem coi thế nào?”

Nhiếp Song cười có lệ với gã một câu: “Hảo.”

“Cô nương thích là tốt rồi.” Gã nhếch miệng cười cười, lại chỉnh chỉnh vạt áo, ôm quyền nói, “Một đường vội vàng, còn không có chào hỏi qua. Tại hạ họ Dương, tên một chữ Bư. Không biết tên họ cô nương là gì?”

Nhiếp Song phúc thân hành lễ, mềm mại nói: “Tiểu nữ gọi Nhiếp Song. Đại quan nhân hữu lễ.”

Dương Bư vội vươn tay vịn nàng, nói: “Nhiếp cô nương trăm ngàn đừng đa lễ.”

Bị tay gã đụng tới một khắc kia, Nhiếp Song trong lòng sinh ra một tia chán ghét. Nhưng trên mặt nàng như trước mỉm cười, minh diễm động lòng người.

“Cô nương đã đến đây, cần phải vào nhà ngồi xuống chơi, để cho chủ nhà ta một lòng tận tình.” Ánh mắt Dương Bư nhìn thẳng vào nàng, nói như thế.

Nhiếp Song hướng trạch nội kia nhìn một cái. Đêm qua Hoàn Trạch lên vào nhà này, nghĩ trong trạch này tất có kỳ quái, nói không chừng cùng chuyện mất trộm Phong Linh Ngọc có liên quan. Tuy nói bên trong có ma chướng, vốn dĩ nàng “Vạn linh thông tính” tâm pháp, hẳn là còn có thể đối phó. Sao không nhân cơ hội này đi vào điều tra một phen. Hạ quyết tâm, nàng thần nhiên cười, đáp: “Đa tạ Dương đại quan nhân, tiểu nữ tử cung kính không bằng tuân mệnh.” Thanh âm của nàng mềm mại mà đáng yêu, Dương Bư nghe được có chút khinh phiêu phiêu. Lòng gã tràn đầy vui mừng, tự mình dẫn Nhiếp Song đi vào trong.

Nhiếp Song theo gã nhập trạch, cẩn thận nhìn hoàn cảnh mọi nơi, chỉ thấy bên tay trái phụ cận tường viện có mấy thụ đào hạnh. Nay đúng là lúc nở hoa, lại có một gốc cây ỉu xiu lộ sắc suy bại. Nhiếp Song biết, đây là bị chỗ nàng hấp thu linh khí. Xem ra, nơi này đúng là tòa nhà tối hôm qua.

Đám yêu chó cùng quái vật đều giấu ở chỗ nào? Người trong trạch lại là ai mà đến đây? Trong lòng nàng nghi vấn thật mạnh.

Sau một lát, nàng theo Dương Bư đi tới đại đường. Chỉ thấy trong đường giăng đèn kết hoa, chữ hỉ treo cao, một bàn rượu và thức ăn sớm đủ, cũng biết là tiệc mừng nạp thiếp. Về mặt Dương Bư không hề giận, phân phó hạ nhân dọn tiệc rượu, bóc chữ hỉ. Ngôn từ trong lời nói không thể cường thú, hiển nhiên là giảng cho Nhiếp Song nghe. Làm xong đồng việc đó, gã lại đem Nhiếp Song dẫn tới phòng khách. Trong phòng cũng đã xiêm áo một bàn rượu và thức ăn, hai người ngồi xuống, Dương Bư rót một chén rượu đầy, nói: “Nào, ta kính cô nương một ly.”

Nhiếp Song nhìn đồng đồ ăn này không thể nói rõ dùng cái gì làm ra, lại nhìn thoáng qua chén rượu của gã, mỉm cười đem chén rượu đẩy mở ra. Đừng nói nàng ăn không quen, cho dù ăn quen, người như thế đưa lên gì đó, nàng ngay cả chạm vào đều sẽ không chạm vào. Mắt thấy sắc mặt Dương Bư khê biến, nàng cười nói: “Đừng nóng vội. Ta thấy nhà cửa của Dương đại quan nhân rất tốt, cảnh vật thật sự rất khác biệt, trước đưa ta đi chung quanh thăm quan như thế nào?”

Nghe nàng nói như vậy, Dương Bư lập tức đứng dậy, “Cô nương có nhã hứng như vậy, chính là nhà cổ ánh sáng. Khiến cho ta vì cô nương dẫn đường đi.” Dứt lời, lại phân phó dọn rượu và thức ăn, bận bịu đưa Nhiếp Song hướng trong trạch đi dạo.

Nhiếp Song làm ra bộ dáng hưng trí bừng bừng, đi theo gã mọi nơi xem xét. Quả nhiên như đêm qua ở không trung chứng kiến, tòa nhà này thật lớn, nhà lầu các không thể đếm. Dời mọc thành rừng, lũy thạch thành sơn, khai nguyên tạo hồ, cùng chủ nhân đáng khinh này bất đồng, tòa nhà này thật ra rất có hứng thú. Đường nhiên, Nhiếp Song cũng không phải tới ngắm phong cảnh, nàng tán thưởng, có ý hỏi: “Phòng ở quý phái như vậy, cần phải tiêu tốn không ít tiền đi?”

Dương Bư chẳng hề để ý cười: “Chút lòng thành.”

“Dương đại quan nhân khoát xước như thế, không biết làm gì mà phát tài?” Nhiếp Song tới gần gã một chút, lại hỏi.

Dương Bư thấy nàng dựa qua đây, vội vươn tay ra, lại bị Nhiếp Song nhẹ thoát ra. Trong lòng gã có chút không hề giận, nhưng trên mặt vẫn là cười mỉa. “Bất quá là làm một ít sinh ý thôi.”

“Tiểu sinh ý có thể làm được như thế, Dương đại quan nhân thật bản lĩnh.” Nhiếp Song hốt xa lại gần, mỉm cười khen. Dương Bư nuốt một ngụm nước bọt, đã là tâm ngứa khó nhịn. Nhiếp Song bỗng nhiên thở dài, nói: “Bất quá, hoa mộc lâm viên này, xem thêm cũng không thú vị. Ta nghe nói việc buôn bán vào Nam ra Bắc, kiến thức rộng rãi. Không biết Dương đại quan nhân liệu có ngoạn ý mới mẻ gì, để cho ta xem?”

Dương Bư biến sắc, trong cười ngược lại nhiễm âm trầm. Gã nhìn Nhiếp Song, hạ giọng nói: “Ngoạn ý của ta thật là có mấy thứ hiếm lạ, chỉ sợ cô nương nhất gan, không dám nhìn.”

Nhiếp Song chuyển qua bên cạnh gã, nhẹ nhàng lôi kéo tay áo của gã, thanh âm quyến rũ, “Vậy xem ta có thể hay không dọa đến a.”

Dương Bư giật mình, tiện đà cười ha ha. Gã nắm tay Nhiếp Song, vừa sờ vừa nói: “Tiểu mỹ nhân nếu có chút tâm này, ta liền dẫn người đi coi một cái!”

Tay gã hơi hơi xuất mồ hôi, cảm giác dính dính làm cho Nhiếp Song một thân nổi da gà. Nhưng nàng như trước bất động thanh sắc, mỉm cười ứng gã. Vì thế, Dương Bư vui mừng nâng nàng, đến một phòng nhỏ chỗ hẻo lánh. Còn chưa chờ vào cửa, Nhiếp Song đã nghe đến một cỗ mùi hôi. Hương vị này, nàng nhớ rõ ràng. Chẳng lẽ bên trong này...

Nàng đang nghĩ tới, Dương Bư đẩy cửa ra, lại đưa tay lên eo của nàng, nói: “Tiểu mỹ nhân, trăm ngàn đừng sợ a.”

Hô hấp ầm nóng của gã phun ở trên cổ của nàng, làm cho nàng khổ sở. Nàng nhẹ nhàng hất tay gã ra, nói: “Ai nha, nếu thực đáng sợ như vậy, đại quan nhân cần phải bảo hộ ta nha.”

Dương Bưư gạt đầu, “Đó là đương nhiên, há có thể để cho tiểu mỹ nhân chấn kinh đâu.” Gã nói xong, dẫn Nhiếp Song đi vào. Trong lúc nhất thời, trong phòng u ám có vô số ánh mắt thanh bích sáng lên, cúi đầu thú mình, lên xuống quanh quẩn. Sau một lát, tiếng sữa ngày càng nóng, như khai áp hồng thủy, dừng mãnh vào trong tai.

Quả nhiên là... Nhiếp Song nhìn một đám quái chó trông ma chủng, mảy nhẹ nhàng vừa nhú.

Dương Bưư thấy nàng như thế, nở nụ cười, ra tiếng đối đám quái chó kia nói: “Súc sinh! Còn không im lặng chút đi!”

Đám chó nghe một tiếng này của gã, tiếng chó sữa liền ngừng, biến thành cúi đầu nức nở. Nhưng từng ánh mắt vẫn còn thẳng tắp nhìn chăm chăm Nhiếp Song.

Hay là chúng nó nhận được nàng? Nhiếp Song ý thức được việc này, hiện ra vẻ kinh hách, nói: “Thật đáng sợ, đây là cái gì nha?!” Nàng nói xong, che ánh mắt, bối rối chạy ra ngoài cửa.

Dương Bưư đuổi theo, an ủi: “Tiểu mỹ nhân chớ sợ, chúng nó đều bị nhốt lại, không gây thương tổn cho người.”

Nhiếp Song vẻ mặt sợ hãi, hai tròng mắt trong suốt rưng rưng: “Chúng nó rốt cuộc là quái vật gì vậy?”

Dương Bưư ra vẻ thần bí cười, nói: “Tiểu mỹ nhân, người có nghe qua ‘Ma chủng’ ?”

Nhiếp Song lắc đầu.

Dương Bưư nói: “Ma chủng chính là nội đan yêu ma, nếu đem ngoạn ý này cắm vào trong cơ thể, không chỉ có thể có được pháp lực khôn cùng, còn có thể kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão...”

Nhiếp Song trong lòng kinh hoàng. Vật rách nát này, trở thành kì diệu gì chứ.

Dương Bưư lại nói: “Bất quá, ma chủng không phải ai cũng đều có thể nạp hóa, nếu là thể chất không hợp, cũng sẽ bị khí tà ma phản phệ, phát sinh dị biến.”

“Vậy, đây chính là?” Nhiếp Song chỉ chỉ phòng nhỏ kia, biết rõ còn cố hỏi.

Dương Bưư gạt đầu, cũng không nói tiếp. Gã lại kéo tay Nhiếp Song, nói: “Nay ngoạn ý gây ngạc nhiên cũng xem qua, chúng ta đi nơi khác đi dạo như thế nào?” Gã nói xong, lôi kéo Nhiếp Song bước đi.

Nhiếp Song quay đầu, nhìn lại phòng ở kia liếc mắt một cái. Chỉ thấy yêu chó, quái vật kia ở đâu? Nay nếu đến đây, phải tra đến cùng. Nàng kéo cánh tay Dương Bưư, cúi đầu hỏi: “Dương đại quan nhân như thế nào có ma chủng?”

Dương Bưư cười cười, không đáp lời.

Nhiếp Song sắc giọng: “Nói nghe một chút thôi.”

Dương Bưư lông mi khẽ nhẹ, nhẹ giọng cười nói: “Tiểu mỹ nhân, việc này hỏi có vẻ không tốt.”

“Chẳng lẽ còn có cái gì không thể cho ai biết ?” Nhiếp Song nhú mày, “Ta thấy rõ ràng là Dương đại quan nhân thừa nước đục thả câu, cố ý điều khiển vị ta.”

Dương Bưư nghe nàng nói lời này, cười đến vui vẻ. Lúc này, hai người đi tới một tiểu đình, nội đình sớm trí hạ trà thơm điểm tâm. Gã lôi kéo Nhiếp Song ngồi xuống, nói: “Thực không dám giấu giếm, ma chủng đó chính là một phần sinh ý bằng hữu tặng cho ta...” Gã bưng lên một ly trà, đưa cho Nhiếp Song.

Nhiếp Song tiếp nhận trà, hỏi: “Vị bằng hữu kia, có bản lĩnh như vậy sao?”

Dương Bưư bưng trà uống một ngụm, cười nói: “Cực Thiên phủ.”

Nhiếp Song nghe được ba chữ kia, đúng như là dự kiến. Nhưng nàng như trước nhú mày, nói: “Cực Thiên phủ lại là cái gì?”

“Ha ha, Cức Thiên phủ này rất khó lường. Bên trong người tài ba vô số, năm đó, ngay cả Cửu Nhạc tiên minh đều phải kiêng kị vài phần. Ta cơ duyên xảo hợp, cùng Cức Thiên phủ Lệnh chủ quen biết, mọi người cùng nhau làm vài nét bút sinh ý.” Dương Bưu thở dài, “Đáng tiếc a, Cức Thiên phủ thời vận không tốt, mấy năm trước bị nhân sĩ giang hồ hợp lực tiêu diệt. Bất quá...”

“Bất quá cái gì?” Nhiếp Song truy vấn.

Dương Bưu cố ý lạc vấn đề, “Uống trước trà đi.”

Nhiếp Song chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng vạch trần che bát trà. Hương hương khí, thấm vào ruột gan. Nàng nhìn cháo bột, trong lòng suy nghĩ: vội vã kêu ta uống như vậy, nói vậy không phải cái thứ tốt gì. Nhưng nếu là không uống, sợ sẽ không được tiếp tục nghe chuyện. Chẳng qua... Nàng cười nhẹ, hớp một ngụm trà, tạm không nuốt xuống.

Dương Bưu thấy nàng uống trà, ý cười đến gian tà. Gã ngồi gần nàng một ít, nói: “Bất quá con rết trăm chân, chết rồi vẫn ngo ngoe. Nay Cức Thiên phủ hơn người chính bày ra Đông Sơn tái khởi. Mấy ngày trước đây, còn đánh cắp ‘Phong Linh Ngọc’ của Thiên Ảnh các ...” Gã nói đến chỗ này, lời nói một chút, “Tiểu mỹ nhân, là vì thế mà đến?”

Nhiếp Song cả kinh, chỉ trầm mặc.

Dương Bưu cười nói: “Kỳ quái ta tại sao lại biết sao?” Gã nói xong, từ trong lòng xuất ra nửa thanh ống tay áo, để sát vào cái mũi khẽ ngửi thật sâu, “Không chỉ có đám tiểu cẩu nhi của ta nhận được cô nương, ta cũng nhận ra được.”

Nhiếp Song vi kinh, thể này mới nhớ tới chính mình còn mặc xiêm y hôm qua. Chẳng lẽ, ngay từ đầu đã bị nhận ra rồi?

Dương Bưu sờ lên vai nàng, nói: “Ta đoán, ngươi là đệ tử Thiên Ảnh các? Hoặc là Hỏa Thần giáo? Chớ không phải là Cực Nhạc lâm?” Nhiếp Song trong lòng biết không ổn, đang muốn phản kích, lại thấy một trận mắt hoa. Dương Bưu cười nói, “Ha ha, tiểu mỹ nhân, trà ngươi mới vừa rồi uống bên trong có pha Hòa Lạc hương, ngươi hiện tại cũng không có biện pháp.”

Hòa Lạc hương? ! Là cổ hương khí kia... Đợi chút, nếu là trộn ở trong nước trà, hớp trà trong miệng nàng này hẳn là cũng có dùng được. Nay bốn bề vắng lặng, gã lại dựa vào gần như vậy, không bằng miệng đối miệng chuyển cho gã, gã tất không phòng bị! Nàng nghĩ đến đây, đang muốn thực thi, nhìn cặp môi dày của Dương Bưu, trong lòng nàng một trận chán ghét.

Căn bản không có khả năng làm được!

Nàng buông tha cho quyết định này, đơn giản đem một miệng nước trà phun đến trên mặt gã. Dương Bưu cả kinh, tức giận tỏa ra, “Không tán thưởng!” Gã nói xong, đem cái bàn đẩy ra. Chỉ nghe một tiếng âm vang vang, toàn bộ đình lại chậm rãi hạ xuống, trong nháy mắt liền chìm xuống dưới đất.

Huyết tinh khí hư thối xông vào mũi, Nhiếp Song định thần, chỉ thấy thân nằm ở nơi đường như là lao tù. Đền đúc bên trong hôn ám, đao kiếm dày đặc, hơi hơi phản quang. Cúi đầu tiếng khóc hỗn loạn quái vật tê mình, không dứt bên tai. Nàng ngược mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn phía phân tán vô số tàn chi đoạn tí, thân thể tạng phủ, thoát nhìn đều là nữ thân. Rồi sau đó, nàng liền thấy một đám nữ tử bị xích sắt buộc chặt, lớn nhất bất quá hai mươi, ít nhất lại chỉ hơn mười tuổi. Mỗi một người đều là trần trường lộ thể, tóc tai bù xù. Cũng có người thân mình không trọn vẹn, hoàn toàn thay đổi giả. Thoạt nhìn thật thê thảm lại đáng sợ.

“Tiểu mỹ nhân, hôm nay ngươi trốn không thoát.” Dương Bưu nói xong, bắt đầu cởi xiêm y chính mình, “Ngươi yên tâm, ta ghét nhất bị người bắt buộc. Được lực một khi phát tác, ngươi cái gì cũng không biết. Chờ ta khoái hoạt xong, liền thay ngươi trông ma chủng. Xem xem các ngươi Cửu Nhạc tiên minh, có phải hay không thực sự không giống người thường.”

Nguyên lai, đám nữ tử này là bị trồng ma chủng?! Nhiếp Song tức giận đột nhiên phát sinh, mắt thấy gã từng bước tới gần, nàng cường dẫn chân khí, bảo vệ tâm thần.

“Ha ha, vô dụng thôi. Hòa Lạc hương này ngay cả yêu ma đều không thể chế trụ, huống chi là người?” Dương Bưu lỗ mãng quần áo, tới gần nàng, “Cho dù không cần Hòa Lạc hương, người cũng không làm gì được ta. May mà Dạ Diệt cho ta ‘Ma Cốt Luân’. Trong vòng ma chướng, người có năng lực thì làm được cái gì?” Dương Bưu nói xong, vói lên bả vai Nhiếp Song.

“Dạ Diệt?” Nhiếp Song nghe được tên này, kinh ngạc không thôi.

“Tiểu mỹ nhân cũng biết Dạ Diệt, hay chính là tới chỗ này hỏi thăm tin tức của y?” Dương Bưu nói xong, hai tay đã không an phận bắt đầu chuyển động, “Ta biết y ở đâu, ha ha...”

Nhiếp Song trong lòng sợ hãi, nhưng không có nửa phần lùi bước. Biết nàng là người Cửu Nhạc tiên minh, còn dám mang nàng nhập trạch, nghĩ đến đúng là thể nhân theo như lời thực sắc tính dã. Ngay cả mãnh thú hồng thủy, cũng không ngăn được gã sắc đảm che trời. Nàng tư bãi, nhũ mào rừng rưng, một bên thân thủ vô lực nhìn gã, một bên bị thương thanh cầu cứu.

Dương Bưu nghe tiếng, hứng thú bỗng tăng vọt, trong miệng lời nói dồn dập thỉnh thoảng, “Tiểu mỹ nhân, nay thì còn ai tới cứu người? Cửu Nhạc tiên minh lại phải người, một tiểu mỹ nhân nũng nịu như vậy đến điều tra, thật sự là quá mạo hiểm ...”

Nhiếp Song quần áo bị cởi một ít, lộ ra bả vai trắng nuột. Nàng cúi đầu khóc, không ngừng cầu xin tha thứ.

Dương Bưu hai mắt phiếm hồng, thở hổn hển, môi hướng cổ nàng hôn, mơ hồ nói không rõ, “... Người không phải muốn biết Dạ Diệt ở đâu sao... Trì ... Y sớm mang theo Phong Linh Ngọc, hướng Hắc Cúc lĩnh đi ...”

Hắc Cúc lĩnh?

Nhiếp Song nghe cái từ này, tâm thần nhất định, hai tay xoa ngực Dương Bưu. Thấy nàng hành động như thế, Dương Bưu chỉ cho là được lực phát tác, trong lòng vui mừng không thôi. Nhưng mà, thanh âm của nàng trầm xuống, quát: “Vạn linh thông tính, chư khí nạp hợp!”

Trong lúc nhất thời, Dương Bưu chỉ cảm thấy trong óc không còn, không tự chủ được run rẩy lên. Giống như có cái gì ẩn vào trong cơ thể, hút hết năng lực của gã mà sở hữu. Gã không phải là người tu luyện, càng vô công phụ trụ cột, như thế nào chống lại lực công kích như vậy. Buồn hừ một tiếng, ngắt đi.

Nhiếp Song lấy lại bình tĩnh, đứng dậy, hung hăng đá gã một cước, nói: “Nhớ rõ ràng cho ta, ta là đệ tử Vạn Ý môn!”

11. Chương 11

Nhiếp Song bình phục tâm thần, xoay người chuẩn bị giải cứu đám nữ tử. Nàng còn chưa đi được vài bước, liền thấy hoa mắt nghiêm trọng, tứ chi cũng dần dần không có khí lực. Dưới chân nàng mềm nhũn, quỳ ngã trên mặt đất, một cổ khí khô nóng từ trong huyết mạch sinh ra, lan ra toàn thân.

Thật là lợi hại... Hòa Lạc hương... Nàng âm thầm tán thưởng.

Nàng cố gắng lấy lại ý thức, đứng lên. Vốn hấp thu linh khí có thể cường hóa nội đan, chống đỡ các loại khí độc, nhưng Dương Bưu này bất quá là người phàm, ngay cả hút rồi cũng không dùng được. Nghĩ đến chính mình từng một lần đem linh khí bản thân cùng gã giao thông, nàng liền một trận ghê tởm. Nàng dựa vào vách tường, chậm rãi hướng đám nữ tử bị khóa lại đi tới. Phía trên vách tường có rất nhiều vết máu dày đặc, làm ôi một lần chạm vào đều trở nên dính dính vô cùng.

Thật vất vả đi đến trước người một nữ tử, nàng lại phát hiện chính mình đã vô lực mở xiềng xích ra. Nàng đang sầu lo, lại nghe “Ca” một tiếng, có cơ quan gì đó bị khởi động, quanh mình tức thì run rẩy bầy lên. Nàng quay đầu, chỉ thấy Dương Bưu chẳng biết tỉnh lại từ lúc nào, quỳ rạp trên mặt đất, tay kéo một cái xiềng xích. Về mặt gã đầy sát khí, tê thanh quát: “Tiện nhân! Đi chết đi!”

Chỉ thấy có một bức vách tường chợt dâng lên trong địa thất, mấy bóng đen từ sau tường chui ra. Nhiếp Song nhìn chăm chú vào đó, bóng đen này đúng là đám quái vật xấu xí kia, trong đó còn có một con mắt đã mù.

Không xong rồi, dưới ma chướng, nàng cần bản không cách nào dùng đạo pháp. Khi không cần thiết dùng “Vạn linh thông tính” hấp thu linh khí bọn người kia đi? Huống chi...

Nàng nghĩ nghĩ, trong óc phút chốc đau, ý thức tán loạn, đã không để nàng tự chế.

Đang lúc này, trong địa thất, nhóm lửa sáng quắc. Chỉ nghe kiếm phong nổi lên bốn phía, một đám quái vật kia ở trong một cái nháy mắt bị lợi khí xuyên thấu, ngã xuống đất mà chết.

Nhiếp Song ngược mắt, khi nhìn thấy người tới, trong lòng vui mừng không chịu nổi.

Hoàn Trạch!

Hoàn Trạch không biết từ chỗ nào xuất hiện, tay cầm trường kiếm, đứng ở trong địa thất. Làm cho người ta ngạc nhiên là, trường kiếm trong tay hắn lại cùng ngày thường khác nhau rất lớn. Thân kiếm bằng thép bị ngọn lửa đốt cháy đỏ bừng, nhựa thép nóng chảy từng giọt rơi xuống đất, tóe lên nhiều ánh lửa nhỏ.

“Là người...” Dương Bưu quá sợ hãi, “Người vào bằng cách nào?!”

“Dương đại quan nhân thực làm cho ta tìm mệt người.” Hoàn Trạch lạnh lùng nói xong, trường kiếm vẩy nhẹ, từng bước tới gần.

Dương Bưu té trốn ở một bên, lại kéo động một cây xiềng xích. Một bức tường khác cũng nâng lên, càng nhiều quái vật trào ra, đánh về phía Hoàn Trạch. Chỉ thấy ánh nhóm lửa trên trường kiếm như luyện, sáng quắc hiển hách. Hắn chỉ vẩy nhẹ một kiếm, liền đem đám quái vật này giết hết.

Dương Bưu càng sợ hãi, gã đã lui đến cạnh tường, không chỗ nào có thể trốn. Gã nâng thanh âm, nói: “Không có khả năng, dưới ma chướng, người không có khả năng có thể bảo trì thần trí... Làm sao có thể...”

Hoàn Trạch lại chỉ lạnh lùng cười, cũng không trả lời.

Mắt thấy hắn tới gần, Dương Bưu dính trên tường, một bên di động một bên cầu xin: “Đừng giết ta... Chỉ cần người không giết ta, cái gì cũng có thể bàn được!” Trong lúc này, bỗng nhiên gã bị một đôi cánh tay bóp chặt cổ họng. Quay đầu nhìn lên, người ra tay với gã đúng là một nữ tử bị khóa ở góc tường. Trên cổ của nàng ta có rất nhiều xích sắt ồ ồ, dung mạo sớm bị hủy hết, nửa người cũng không còn trọn vẹn, xương sống lưng xanh trắng bại lộ hết ra ngoài, thật là dọa người. Nàng ta há mồm, thét lên một tiếng, cắn lên cổ họng Dương Bưu. Một ngụm răng nanh tinh mịn bén nhọn cắn tới, Dương Bưu đau đớn kêu lên thảm thiết. Lúc huyết khí lan tràn, các nữ tử khác xung quanh cũng đều bắt đầu chuyển động, đều vươn tay hướng chỗ Dương Bưu, kiệt lực muốn giãy khỏi trói buộc. Trong lúc nhất thời, thê lương mà kêu to, đinh tai nhức óc, thật là khủng bố đến cực điểm.

Nhiếp Song bị tình cảnh này dọa, lập tức ngã ngồi ở trên mặt đất.

Bất quá một lát, Dương Bưu đã bị đám cô gái răng nhọn sinh sôi xé nát, đi đời nhà ma.

Hoàn Trạch nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài. Hắn buông trường kiếm, đi đến trước người Nhiếp Song. Thấy nàng quần áo không chỉnh tề, sắc mặt kinh hoàng, hắn ngồi xổm xuống, ôn nhu nói: “Thật có lỗi, ta đến chậm. Sư tỷ có bị thương không?”

Nhiếp Song lắc lắc đầu, thân thể vô lực làm cho nàng nói không ra lời.

Hoàn Trạch thấy nàng như thế, cũng không hỏi nhiều, thân thủ bế nàng lên. Trong một khắc dựa vào trong lòng hắn kia, nàng chợt thấy một trận yên tĩnh. Rất nhiều sợ hãi lo lắng trong tâm khảm, phút chốc biến mất. Nàng không tự chủ được vươn tay, vòng qua cổ của hắn, vùi đầu vào cổ hắn. Cảm giác được da thịt nàng khô nóng, Hoàn Trạch khẽ nhíu mày. Chẳng lẽ là... Hắn không hề nghĩ nhiều, bước nhanh rời đi.

“Chậm đã...” Nhiếp Song mở miệng, thanh âm yếu ớt vô lực, “Đám nữ hài tử này...”

“Các nàng bị ma chướng phản phệ, không khác gì đã chết.” Thanh âm Hoàn Trạch mang theo một chút phiền muộn, như thế đáp nàng.

Nhiếp Song trong lòng trầm xuống, không nói gì.

Hoàn Trạch ôm nàng lui ra ngoài địa thất, hẩn xoay người, thấp giọng nói: “Kiếp hỏa, đốt!” Tiếng nói vừa dứt, thanh trường kiếm ở lại bên trong kia nháy mắt tuôn ra ngọn lửa, ở trong phòng bốc cháy lên. Hẩn không hề nhìn nữa, bước nhanh hơn rời đi.

Vừa ra ngoài, đã thấy một mảnh núi đá. Nháy mắt lửa đã lan tới, không chừa một ngọn cỏ. Lửa cháy hết, là một mảnh than vụn, có một cái ao nước. Ao nước không sâu, cũng không có tôm cá. Nơi đây hẻo lánh, ngày thường cũng ít có người tới. Hoàn Trạch thăm nghĩ, phi thân xuống núi đá, lập tức đi đến bên cạnh ao nước. Hẩn đem Nhiếp Song buông ra, thân thủ vốc chút nước trong, nhẹ nhàng chụp ở trên mặt nàng.

Cảm giác mát mẻ, làm cho Nhiếp Song thoáng thanh tỉnh, nàng nhìn Hoàn Trạch, nói: “Ta... Hối già... Hắc... Lĩnh...” Thanh âm của nàng mơ hồ không rõ, hô hấp hỗn loạn.

Hoàn Trạch cau mày, dùng tay áo thay nàng lau nước trên mặt, nói: “Sư tỷ, ngươi trúng Hòa Lạc hương. Hương này tuy không trí mạng, qua một lúc sẽ hết thôi...”

Nhiếp Song gật gật đầu, ngực khô nóng làm cho nàng cảm thấy có chút hít thở không thông. Nàng cố hết sức giơ tay lên, đem vạt áo rút ra một ít.

Thấy nàng như thế, Hoàn Trạch dời đi ánh mắt, trong lòng sinh ra tức giận. Hẩn mở miệng, trách mắng: “Ta không phải đã nói ngươi không được chạy loạn sao? Cho dù ngươi muốn cứu người, cũng nói cho ta biết trước một tiếng. Lỡ mãng như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ...”

Nhiếp Song ý thức mờ mịt, những lời này nghe thấy bất quá là tạp âm ong ong. Nàng vô lực đứng lên, thân mình loạng choạng lao đảo về phía trước, dựa vào trên ngực Hoàn Trạch.

Khô nóng, làm cho nàng khó chịu vô cùng. Da thịt bị nóng lên, hô hấp cũng nóng bỏng hết cả. Nàng chỉ cảm thấy ý thức từng chút một phân trầm xuống, không biết muốn đi hướng nơi nào. Tay nàng vô ý thức nắm chặt hẩn, giống như hẩn là bè gỗ bình thường trong đại dương mênh mông. Nàng đã hoàn toàn không thể tự hỏi, chút thanh tỉnh cuối cùng đều bị ngọn lửa trong người đốt sạch. Ý thức mơ hồ hết sức, cảm giác lại trở nên vô cùng sâu sắc. Hô hấp, thanh âm, tim đập... Đều trở nên rõ ràng vô cùng. Độ ẩm trên da hẩn, hơi mát, thật là thoải mái. Nàng dán vào cổ của hẩn, nhẹ nhàng cọ xát. Hai tay kéo nhẹ quần áo của hẩn, không tự giác muốn tiếp xúc càng nhiều...

Thân mình Hoàn Trạch cứng đờ, cầm lấy cổ tay nàng, đẩy nàng ra, vội vàng nói: “Sư tỷ, ngươi thanh tỉnh một chút!”

Giờ phút này, hai mắt Nhiếp Song mờ mịt, như được phủ một tầng sương mù. Da thịt tuyết trắng bởi vì được tính mà trở nên đỏ bừng, đỏ mồn hời, mang vẻ kiều diễm xuân tình. Toàn thân nàng mềm mại, như cành liễu trong gió, vô lực giữ vững. Nàng nhìn thấy hẩn nói chuyện, lại nghe không rõ thanh âm của hẩn. Ánh mắt, dừng ở trên môi hẩn, dẫn xúc động kỳ quái.

Như thế nào còn có nhiều điều để nói như vậy? Trong óc của nàng, ý niệm này nhẹ nhàng hiện lên trong đầu. Rồi sau đó, nàng nghiêng thân tới gần phía trước, dùng môi chặn lại những lời nói của hẩn. Lời lẽ của hẩn, đúng là mềm mại ngọt lành như thế, dẫn nàng xa gần không ngừng. Nhưng mà, còn không chờ nàng thưởng thức thêm, thân thể của nàng khinh phiêu phiêu đi động. Theo đó, là lạnh lẽo...

...

Thời điểm Nhiếp Song tỉnh lại, chỉ thấy sao trên bầu trời, rạn rở loang loáng. Nàng suy nghĩ một lúc, mới rõ ràng từng chút. Lúc trước uống phải trà kỳ quái, sau đó bị mang vào địa thất, hút linh khí tên nam nhân béo kia, tiếp theo là quái vật, cuối cùng Hoàn Trạch đến đây...

Nàng suy nghĩ cẩn thận, bật ngồi dậy. Thảm che trên người rơi xuống, nàng mới phát hiện chính mình đúng là không mặc gì cả. Nàng kêu thảm một tiếng, kéo thảm che, gắt gao ôm ở ngực.

“Sư tỷ cuối cùng đã tỉnh.”

Thanh âm Hoàn Trạch ở một bên vang lên, làm cho nàng lại càng cả kinh. Nàng cứng ngắc quay đầu, chỉ thấy Hoàn Trạch ngồi ở một bên, chính là chỉ che một nửa thân. Nàng nhìn hẩn, lại xem xem tình huống bản thân, run giọng hỏi: “Ngươi... Ta... Chúng ta hay là...”

“Không có ‘Hay là’ .” Hoàn Trạch đứng dậy, đi đến trước mặt nàng, mặt trầm xuống nói, “Ta đem người ném vào trong ao. Quần áo của người đều ướt đầm, mới giúp người thay đồ.”

“Ném vào trong ao? !” Nhiếp Song kinh hãi. Giờ phút này nàng không có chút nào ý thức được, nàng nên để ý hắn là hắn giúp nàng thay quần áo.

“Bằng không như thế nào?” Hoàn Trạch hỏi lại.

Nhiếp Song cũng không biết chính mình nên tức giận hay là nên cao hứng, nàng xấu hổ nửa ngày, nói không ra lời.

Hoàn Trạch thấy nàng không nói chuyện, liền xoay người đi đến một bên, nói: “Ta vừa rồi trở về khách sạn đem hành lý đều lấy ra , người trước thay đổi y phục đi.” Hắn nói xong, từ trong hành lý của nàng lấy ra một bộ quần áo, đưa tới.

Nhiếp Song chính lòng tràn đầy không cam lòng, thấy hắn đưa quần áo lại đây, nàng nổi giận nói: “Ta không muốn mặc cái này.”

Hoàn Trạch không nói gì, lại thay đổi một bộ khác, đưa cho nàng.

“Bộ này cũng không cần.” Nhiếp Song khinh thường nói.

Hoàn Trạch thở dài, đem một bao hành lý đặt ở bên người nàng, “Chính mình chọn đi.” Dứt lời, hắn lạnh mặt ngồi xuống cạnh đồng lửa, không mở miệng.

Nhiếp Song căm giận từ trong bao xuất ra một bộ quần áo, sau đó đối hắn hô: “Ta muốn thay quần áo! Người không được phép xem!”

Hoàn Trạch nghe vậy, hồ hững quay lưng đi.

Nhiếp Song đứng dậy, bỗng nhiên lại cảm thấy một trận mê muội, nàng ổn định thân mình, nhu nhu đầu. Nhìn lại cánh tay của mình, nàng hơi có chút thất thần. Da thịt chưa rút đi màu đỏ, khô nóng như trước. Nàng dần dần nhớ tới chuyện lúc trước, nhớ tới chính mình như thế nào ôm hắn, cởi xiêm y hắn, rồi sau đó, dùng môi chặn lời của hắn...

Một cỗ nhiệt lưu nháy mắt hiện trên mặt, nàng liếc bóng lưng Hoàn Trạch một cái, thấy xấu hổ không chịu nổi, quả thực xấu hổ vô cùng. Nàng vội vàng thay đổi y phục, lại chạy tới ao bên cạnh rửa mặt. Trong nước ao, ảnh ngược mặt nàng đỏ bừng, làm cho nàng xấu hổ.

Chậm đã, có gì mà thẹn thùng? Dù sao cũng không có gì. Hơn nữa, nếu như bị hắn phát hiện nàng đang thẹn thùng, chẳng phải là trước thua nhất thành?

Nàng nghĩ đến đây, thanh thoi lại, lau khô nước trên mặt, đứng dậy. Nàng hít sâu một hơi, đi đến sau lưng Hoàn Trạch, cúi người cười nói: “Sư đệ... Người thật đối với ta một chút hứng thú cũng không có?”

Hoàn Trạch chấn động, không vui nói: “Cái loại tình huống này, có hứng thú thì là cầm thú rồi?”

Những lời này, lại làm cho Nhiếp Song có chút cao hứng. Nàng cường chế ý niệm cổ quái trong đầu, tiếp tục trêu chọc nói: “Ai nha, rất lạnh đậm...”

Hoàn Trạch bỗng nhiên đứng lên, xoay người nhìn thẳng nàng, trách mắng: “Việc vặt vãnh đó, không cần nhắc lại! Người vì sao không nghe lời của ta? Người như thế nào, cũng là nữ nhi, gặp được cái loại người như Dương Bưu, nếu cất khuy làm sao bây giờ? Ta biết người đạo hạnh cao, ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp cũng lợi hại phi thường, nhưng nguy hiểm như vậy, người nghĩ tới hậu quả chưa? Cứu người đúng là quan trọng, cũng không đáng đem chính mình bồi thượng. Người đã đáp ứng ta, nghe ta an bài. Thời điểm có chuyện gì, có thể hay không trước hết nghĩ đến ta? Nếu nói cho ta biết một tiếng, cũng sẽ không đến nông nỗi này!”

Trách cứ như vậy, làm cho Nhiếp Song có chút tim đập mạnh và loạn nhịp. Nàng lớn như vậy, trừ bỏ Vạn Hách, chưa từng có người nào giáo huấn nàng. Nàng nhìn về mặt của hắn, trong lòng quý ý tiệp sinh. Nàng cúi mắt, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi. Cảm ơn người đã cứu ta...”

Nghe nàng nói như vậy, Hoàn Trạch cũng huân không nổi nữa. Hắn thở dài, nhìn về một bên.

Nhiếp Song liếc hắt một cái, mở miệng nói: “Được rồi, ta đã nhận lỗi.” Nàng cười, lại nói, “Àn, ta nói cho người một tin tức tốt, người nghe xong liền sẽ không giận nữa.”

Hoàn Trạch khó hiểu.

Nhiếp Song nhướn mày, đắc ý nói: “Dạ Diệt mang Phong Linh Ngọc đi Hắc Cước lĩnh.”

Hoàn Trạch nghe vậy, biến sắc.”Người làm thế nào biết?”

“Dùng mỹ nhân kế moi ra nha.” Nhiếp Song đang cầm mặt mình, cười duyên nói.

Hoàn Trạch nhìn nàng, nhất thời im bặt.

Nhiếp Song thở dài, tiến lên lôi kéo cổ tay hắn, vừa rung vừa nói: “Hảo sư đệ, ta thật đói, ta muốn ăn cái gì đó...”

Hành động như vậy, làm cho Hoàn Trạch không có tâm trí cùng nàng tức giận nữa. Hắn bất đắc dĩ thở dài, xoay người tìm đi đồ ăn...

12. Chương 12

Không quá một lát, Hoàn Trạch trở về. Bốn phía hoang vắng, hắn không thể không trở về trấn trên một lần. May mà trời tối rồi, còn có không ít chủ quán kinh doanh. Hắn nghĩ Nhiếp Song ăn không quen ẩm thực dưới núi, liền chỉ mua một ít điểm tâm thanh đạm. Chờ đến lúc hắn trở về, chỉ thấy Nhiếp Song đang cầm gương đồng, cẩn thận vẽ mi.

Thấy hắn trở về, Nhiếp Song vội hỏi: “Người cuối cùng đã trở lại, mau tới đây giúp ta cầm gương.”

Hoàn Trạch có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn là im lặng nghe theo. Hắn đi tới, nàng đã sơ xong tóc rồi, làm son phấn, dưới ánh lửa, thật minh diễm động lòng người.

Nhiếp Song tinh tế vẽ xong khóe mắt, cười hỏi: “Như thế nào?”

Hoàn Trạch buông gương, nói: “Nơi đây không người, sư tỷ không cần lo lắng?”

“Người không phải là người sao?” Nhiếp Song cười duyên, nhẹ nhàng nâng nâng cổ tay hắn, “Giờ lên, còn không có vẽ xong đâu.” Nói xong, nàng buông bút mi, lại lấy một hộp son trên tay, dùng đầu ngón tay khinh thoảng chấm một ít, xoa môi.

Hoàn Trạch ánh mắt không tự giác dừng ở trên môi nàng, bôi son qua, làm ôi của nàng kiều diễm như nụ hoa đào hạnh. Phát hiện ánh mắt của hắn, Nhiếp Song âm thầm cười. Nàng đẩy gương đồng ra, khi thân tới gần hắn, cười hỏi: “Đẹp mắt không?” Khi nói chuyện, không cho hắn cơ hội tránh né, nàng nâng tay, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa trên làn môi hắn một chút.

Hoàn Trạch cả kinh, vội vươn tay lau môi chính mình. Hương son phấn, theo miệng mũi không khỏi phân trần thấm tiến thân thể, làm cho hắn không tự giác đỏ mặt. Hắn cau mày, lúc này liền bỏ gương đồng xuống, đứng dậy đi bên cạnh ao rửa sạch.

Nhiếp Song cười đến thoải mái, nàng đi qua, sáng giọng: “Thật sự là không hiểu phong tình.”

Hoàn Trạch đứng dậy, cả giận nói: “Sư tỷ tự trọng!”

Nhiếp Song thấy hắn tựa hồ là thực sự tức giận, không khỏi có chút xấu hổ. Với thái độ cũ của hắn, không như thế này a. Nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên khi trêu chọc hắn, hắn vẫn là gọn gàng linh hoạt phản kích. Từ khi xuống núi tới nay, hắn dần dần sửa lại thái độ, đối với khiêu khích của nàng một mực lảng tránh. Đây rốt cuộc là vì sao? Nàng không rõ, cũng không hỏi hắn, liền nhẹ khinh cổ họng, nói: “Hừ. Tự trọng liền tự trọng.” Nàng nói xong, xoay người đi ăn.

Nàng nhìn điểm tâm kêu không nổi tên nó là gì, nhúu nhúu đầu mày, mở miệng nói: “Chúng ta vì sao không trở về khách điểm?”

Hoàn Trạch sửa sang lại một chút nổi lòng, mới đáp nàng: “Dương Bưu đã chết, địa thất cháy, quan phủ rất nhanh sẽ hoài nghi chúng ta. Ta đi trốn trên mua này nọ đã là mạo hiểm rồi.”

“Sợ gì quan phủ.” Nhiếp Song khinh thường.

“Dương Bưu là người thường, cùng Cúc Thiên phủ cũng bắt quá là sinh ý lui tới, Cửu Nhạc tiên minh cũng không từng động gã. Nay gã tuy không phải do người và ta giết chết, cũng không muốn nhiều thêm phiền toái.” Hoàn Trạch nói.

“Phi. Gã làm mấy chuyện này đủ làm gã chết mười mấy lần.” Nhiếp Song nói xong, lại nghĩ tới cái gì, hỏi hần nói, “Đúng rồi, người là thế nào thế nào tìm được địa thất của gã?”

Hoàn Trạch nghe được vấn đề này, thần sắc hơi có chút ảm đạm, hần ngồi xuống bên cạnh đồng lửa, nói: “Ngày xưa gã cùng với Cúc Thiên phủ qua lại, Cúc Thiên phủ cũng thường đưa nữ hài tử cho gã, mỗi lần đều do...”

Nhiếp Song nghe được lời này, biểu tình biến đổi, “Người đưa tới?”

Hoàn Trạch trầm mặc, gật gật đầu.

Nhớ tới bộ dáng thê thảm của đám nữ tử trong địa thất, Nhiếp Song trong lòng tức giận tỏa ra, “Người cũng biết gã đem ma chủng cắm vào trong cơ thể các nàng?”

Hoàn Trạch như trước không mở miệng, gật gật đầu.

“Người...” Nhiếp Song không biết nên nói như thế nào mới tốt. Hần trước kia là người của Cúc Thiên phủ, đây là sự thật không thể thay đổi. Mặc dù từng đã làm chuyện thương thiên hại lý này, nếu cải tà quy chính, lại như thế nào mà mắng hần đâu.

Hoàn Trạch than một tiếng, nói: “Khi ta bị cắm vào ma chủng, do Cúc Thiên phủ nuôi lớn. Người nói ta tàn nhẫn vô tình, ta cũng biết chứ. Chẳng qua...” Hần ngược mắt, nhìn Nhiếp Song liếc mắt một cái, vẻ mặt bên trong ẩn ẩn mang theo đau thương, “Cho tới bây giờ cũng chưa có người nào nói với ta, cái gì là đúng, cái gì là sai...”

Nhiếp Song trong lòng trầm xuống, không khỏi phiền muộn. Nàng nhìn hần, hỏi: “Vậy vì sao lại nhập Thiên Ảnh các?”

Nhắc tới việc này, Hoàn Trạch trên mặt sinh ý cười, “Ba năm trước, Cửu Nhạc tiên minh liên hợp các môn phái giang hồ tiêu diệt Cúc Thiên phủ. Ta lúc ấy như chủ bên cạnh Kiếm hầu.” Hần nói đến chỗ này, lại giải thích nói, “Cái gọi là Kiếm hầu, chính là thay lệnh chủ cầm kiếm người, tổng cộng năm người, địa vị đồng đẳng với đàn chủ. — Ngày ấy, ta phụng mệnh mệnh chủ, canh giữ ở phía trước khe sâu núi. Nơi này dễ thủ khó công, đệ tử Cửu Nhạc chậm chạp không thể phá được. Rồi sau đó, sư phụ liền làm tiên phong, độc thân sát nhập...”

Hần gầy gầy đồng lửa, thanh âm bình thản, “Người cũng biết đó, có thể đem ma chủng hoàn toàn nạp hóa, liền có thể đạt được lực lượng cường đại. Ta mặc dù tuổi trẻ, ở Cúc Thiên trong phủ cũng là thượng hào. Khi sư phụ đánh bại ta, chỉ dùng ba chiêu. Ta lúc ấy nghĩ rằng dù sao hần phải chết không thể nghi ngờ, không bằng cùng hần đồng quy vu tận, vì thế liền thúc giục hóa ma chủng, đem toàn thân ma lực đẩy tới cao nhất. Mặc dù là ta nạp hóa ma chủng vào người, một khi đem ma tính hoàn toàn mở ra, cũng sẽ đánh mất thần trí, phát sinh dị biến. Đến thời điểm cuối cùng, ta sợ hãi...” Hần nói tới đây, lộ một tia bất đắc dĩ, “Tuy rằng đã sớm không phải người thường, nhưng là, ta không muốn biến thành quái vật...”

“Thiên Phong sư bá cứu người?” Nhiếp Song hỏi.

Hoàn Trạch gật gật đầu, cười nói: “Chuyện sau đó, kỳ thật ta cũng không nhớ rõ. Chờ lúc ta tỉnh táo lại, phát hiện chính mình nằm ở trong nhà một hộ nông thôn. Hộ nhân gia kia nói cho ta biết, ta là mấy ngày trước bị người đưa tới. Người đưa ta đến chỉ chờ một câu: nếu có chút tâm hướng thiện, liền lên núi bái sư.” Hần nói tới đây, tươi cười tình thuần vô tà, “Hướng thiện cái gì, kỳ thật ta cũng không nghĩ tới. Chính là lúc ấy Cúc Thiên phủ bị giết, ta không có chỗ nào để đi, liền ôm tâm tình thử lên núi.”

“Ha, đáng thương chỉ có thể làm sư đệ a.” Nhiếp Song nhìn vẻ mặt của hắn, cũng sinh ra vui mừng, cười trêu chọc hắn một câu.

“Đó không phải là đáng thương nhất.” Hoàn Trạch cười bất đắc dĩ nói, “Lúc mới nhập môn, bị sư phụ giáo huấn rất thảm. Luôn luôn chính là đến Kiếm các. Hơn nữa, ngay cả cơ hội cùng sư huynh sư tỷ luyện võ đều không có, chỉ nhìn thư một cách đơn thuần. Thiên đạo luân thường, nhân nghĩa hiếu đễ, ít nhất trên dưới một trăm bản. Xem qua không tính, còn muốn thuộc...”

Nhiếp Song nghe hắn nói như vậy, bật cười lên.

Hoàn Trạch thấy nàng như thế, trên mặt sinh một chút quẫn chất, than thở nói: “Không đọc qua cũng không phải lỗi sai của ta...”

“Ha ha, Thiên Phong sư bá rất cổ hủ, may mà ta không phải là môn hạ của hắn.” Nhiếp Song cười nói.

“Nói vậy. Sư phụ ta mới không cổ hủ.” Hoàn Trạch phản bác, “Nếu không đọc sách, thế nào biết để ý?”

“Hảo một đồ đệ hiếu thuận, thư này quả thật đọc không thừa.” Nhiếp Song tiếp tục trêu chọc.

Hoàn Trạch mặt lộ vẻ không hờn giận, “Người thì biết cái gì. Sư phụ hắn không chỉ có đạo hạnh cao thâm, cũng có hiệp cốt nhân tâm, tế thế chi hoài. Nếu muốn ta nói, trong Cửu Nhạc tiên minh, cũng không mấy người có thể chạy song song cùng sư phụ ta.”

“Hừ. Bằng hắn? Sư phụ ta không biết hơn hắn vài lần!” Nhiếp Song bắt mồm. Mắt thấy hắn muốn phản bác, Nhiếp Song lại nói, “Tốt lắm tốt lắm, ta biết, đệ tử chúng ta Vạn Ý môn trời sinh kỹ năng bơi, chưởng môn cũng không khá hơn chút nào, có thể nào so sánh với vẻ đạo mạo của Thiên Phong.”

Nghe nàng nhắc tới ba chữ “Kỹ năng bơi”, Hoàn Trạch biến sắc, nói khế: “Ta không phải cái ý tứ đó.”

“Tùy người là ý tứ như thế nào.” Nhiếp Song không hề đàm luận đề tài này, ngược lại cầm lấy điểm tâm ăn. Nàng cắn một miếng, duyệt sắc tỏa ra, quay đầu hỏi, “Đây là cái gì? Ăn ngon thật!”

Hoàn Trạch tiếu đáp: “Bánh ngọt hoa mai.”

“Ngô...” Nhiếp Song mấy ngày chưa tiến ẩm thực, sớm đói bụng, nàng lại cắn một miếng lớn, mơ hồ không rõ nói, “Nhất định phải mang chút trở về cho nhóm sư muội ăn...”

Hoàn Trạch cười, dặn một câu, “Cẩn thận nghẹn.”

“Người không ăn sao?” Nhiếp Song ăn xong một cái, hỏi hắn.

Hoàn Trạch lắc lắc đầu, hướng trong đồng lửa châm củi.

Đêm mùa xuân thường lạnh, Nhiếp Song cảm thấy có chút cảm giác mát, liền ôm điểm tâm ngồi vào bên cạnh hắn, cười nói: “Kỳ thật chúng ta Vạn Ý nội môn tự chế cây sơn chu du ngọt bánh ngọt cũng ăn được lắm, lần sau ta mang một chút cho người.”

Hoàn Trạch cũng không đáp ứng, chính là trầm mặc, tiếp tục cời lửa.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Song hỏi hắn.

“Sư tỷ, người thực sự không trở về trên núi sao?” Hoàn Trạch hỏi.

“Nói giỡn, hiện tại đương nhiên là muốn đi Hắc Cúc linh, đoạt lại Phong Linh Ngọc!” Nhiếp Song buông điểm tâm, nói.

“...” Hoàn Trạch muốn nói lại thôi, thần sắc ảm mang sâu bi.

Nhiếp Song phát hiện cái gì, mở miệng nói: “Người sẽ không nghĩ đến một mình người có thể giải quyết việc này đi?”

Hoàn Trạch lắc đầu, nói: “Đối với Cúc Thiên phủ mà nói, Phong Linh Ngọc căn bản không dùng được, vì sao Dạ Diệt không hủy Phong Linh Ngọc, ngược lại mang đi?”

Nhiếp Song cũng không rõ việc này. Chẳng lẽ, chỉ là vì dẫn Hoàn Trạch xuống núi?

Hoàn Trạch thấy nàng đáp không được, lại hỏi, “Sư tỷ, người có hay không nghĩ tới, kỳ thật mất đi một khối Phong Linh Ngọc cũng không sẽ ảnh hưởng đến phong ấn ma kiếp...”

“Điều đó ta đương nhiên biết. Vốn thứ này chính là dùng để phụ trợ, chỉ cần Cửu Nhạc tiên minh thực lực đủ, không cần Phong Linh Ngọc cũng không có gì trở ngại...” Nhiếp Song nói xong, ần ần cũng phát giác điều gì khác thường. Nàng nhún vai, không nói gì nữa.

Hoàn Trạch cúi đầu, chậm rãi nói: “So với việc hủy diệt khối Phong Linh Ngọc không có gì ảnh hưởng, không bằng lấy ngọc này làm mồi, dụ dỗ người Cửu Nhạc, tiêu diệt từng bộ phận.”

“Cho nên người mới không có nói cho đồng môn chân tướng?” Nhiếp Song bình tĩnh đại ngộ.

Hoàn Trạch gật đầu, “Mọi người ở lại trên núi, mới là tốt nhất. Sư phụ chỉ cần có thể an tâm bế quan, tăng công lực lên, lúc ma kiếp đến, tự nhiên có phương pháp ứng đối.”

“Vậy người vì sao...” Nhiếp Song truy vấn.

“Dạ Diệt đã phát hiện hành tung của ta, ta phải kết thúc.” Thanh âm Hoàn Trạch tiem mà lạnh như băng, “Có thể đoạt lại Phong Linh Ngọc tự nhiên tốt nhất, nếu là không được... Cũng là việc một mình ta.” Hắn nói xong, ngưng mắt nhìn Nhiếp Song, “Ta đáp ứng mang người xuống núi, là không muốn cho người dây dưa sư phụ. Chỉ cần vừa đến dưới núi, ta đem người bỏ ra...”

Nhiếp Song nghe được lời này, tuy có tức giận, nhưng là không phát tác. Ai bảo chính nàng cũng là đầy mình ý nghĩ xấu, một lòng muốn bắt nhược điểm của hắn, trừ bỏ chướng ngại vật là hắn.

“Sư tỷ, người trở về đi.” Hoàn Trạch cười cười, “Dù sao bằng bản lĩnh của người, cũng câu dẫn không được sư phụ ta...”

“Cái gì? !” Nhiếp Song nhảy dựng lên, giận không kềm được, “Cái gì kêu câu dẫn không được? Ta nói cho người, ta Nhiếp Song còn không có sử dụng hết bản lĩnh thật sự đâu!”

Hoàn Trạch nâng trán, “Sư tỷ cứ hùng tâm tráng chí như vậy, sớm trở về thì không phải tốt hơn sao.”

“Không quay về! Ta muốn theo người đi Hắc Cức lĩnh!” Nhiếp Song nói xong, nghĩ tới chuyện gì, đi đến chỗ hành lý, rút ra Xích Long cân, không nói hai lời đem tay mình cùng tay Hoàn Trạch buộc ở cùng một chỗ. Nàng nhún vai, từng chữ từng chữ nói, “Đừng mơ mà bỏ rơi ta!”

Hoàn Trạch nhìn dây thừng kia, nói: “Sư tỷ người cũng không cần...”

“Hừ, ta ngủ!” Nhiếp Song nói xong, thuận thế ngã xuống, gối đầu lên đầu gối của hắn, nhắm mắt giả bộ ngủ. Hắn tựa hồ muốn nói gì, nhưng chung quy một lời cũng không nói. Thấy trầm mặc như vậy, trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, nếu để cho hắn đi một mình, có lẽ sẽ không còn được gặp lại hắn ...

13. Chương 13

Nhiếp Song một đêm không ngủ, đợi tới hừng đông, nàng đứng dậy, quay đầu nhìn Hoàn Trạch. Hoàn Trạch tự nhiên tỉnh, bốn mắt nhìn nhau, mặt Nhiếp Song nóng lên, đang muốn đi ra xa, lại bất đắc dĩ bị Xích Long cân trên tay buộc chặt lại, nàng lập tức liền bị kéo trở về, ngã vào trong lòng hắn.

Đỉnh đầu, thanh âm Hoàn Trạch thanh âm mang theo ý cười, trào nàng một câu: “Tự làm tự chịu... Còn không cởi ra sao?”

“Khó hiểu!” Nhiếp Song nở một nụ cười, đơn giản giữ chặt ngón tay hắn, nói, “Càng muốn cùng người xuyên cùng nhau.”

Hoàn Trạch nhún vai, trực tiếp đứng dậy, hướng bên cạnh ao rửa mặt súc miệng. Nhiếp Song bị túm lên theo, nhưng đến lúc này, há có thể thoái nhượng. Nàng đơn giản theo sát sau hắn, cùng vốc nước rửa mặt.

Nước trong lướt qua, son tan mất, ở trên mặt nước chảy ra một dòng màu hồng. Hoàn Trạch thấy thế, thở dài: “Đã muốn rửa đi, đêm qua còn họa làm gì?”

Nhiếp Song đúng lý hợp tình nói: “Ta vui.” Nói xong, nàng lau khô nước đọng trên mặt, túm Hoàn Trạch đứng dậy. Từ trong hành lý lấy ra gương đồng hộp nữ trang, bắt đầu họa lên. Hoàn Trạch thấy nàng còn muốn họa, bất đắc dĩ thở dài, phải thuận theo nàng.

Hai người mọi cách không tiện sửa sang lại thỏa đáng, đang định đi, Hoàn Trạch mở miệng hỏi: “Trên người sư tỷ có bạc không?”

Nhiếp Song gật đầu, “Tính là có đi, làm sao?”

Hoàn Trạch nói: “Cho ta mượn mười hai.”

Nhiếp Song vừa muốn đáp ứng, bỗng nghĩ tới cái gì, thật sự hỏi: “Mười hai là bao nhiêu?”

Hoàn Trạch nhất thời không nói gì. Mất chút thời gian, mới đem ngân lượng giải thích rõ ràng. Nhiếp Song cái hiểu cái không, nhưng cũng không hỏi nhiều, lấy hộp trang sức đưa cho hắn. Hoàn Trạch nhìn một hộp tràn đầy châu trâm hoàn thúy, trầm mặc một lát, hỏi: “Người không sợ ta mang đi không chuộc trở lại sao?”

Nhiếp Song mặc dù không rõ cái gì là chuộc, nhưng là lý giải ý tứ của hắn, nàng cười nói: “VẬY người liền cho ta làm thiếp gán nợ a.”

Hoàn Trạch cười cười, không cần nhiều lời nữa, khởi hành xuất phát. Ngự không phi hành nửa ngày, Hoàn Trạch đáp xuống ở một chỗ thành trấn, cũng không quản ánh mắt người đi đường, lôi kéo Nhiếp Song lập tức đi hiệu cầm đồ. Hắn đem hộp châu ngọc đặt lên, cũng không cò kè mặc cả, nói thẳng mười hai. Chưởng quầy không dám nhiều lời, vội vàng đếm lại vật, mở biên lai cầm đồ, cho bạc. Hoàn Trạch nhận bạc, liền đi quán đào kiếm. Không đợi chủ tiệm mở miệng, hắn nói luôn: “Mười lượng bạc mua phế kiếm của người, có bao nhiêu mua bấy nhiêu.” Chủ tiệm không hiểu chút nào, nhưng có mua bán tự nhiên phải làm. Gã đi vào trong kho lấy hai mươi thứ hoặc là lỗ thủng hoặc là đoạn lưỡi dao trường kiếm, thật cẩn thận giao cho Hoàn Trạch. Hoàn Trạch hỏi gã một đoạn dây thừng dài, để buộc đám phế kiếm, bỏ bạc xuống liền rời đi.

Nhiếp Song nhìn hắn làm việc, cảm thấy mới mẻ vô cùng. Lại nói tiếp, nàng nhớ rõ trường kiếm của hắn bị hủy ở trong địa thất Dương phủ. Khả nếu mua kiếm, vì sao không mua cái tốt? Đám phế kiếm này để làm gì? Nàng lòng tràn đầy nghi hoặc, đang định hỏi. Hắn lại công trường kiếm, lại kéo nàng bay lên không, bay nhanh mà đi.

Không tới một lát, hai người lại rơi xuống đất. Trước mắt, là một mảnh sơn linh thấp bé. Người ở rất thưa thớt, hoang vắng thê lương. Trên linh trái rộngmọc khô cháy đen, mọc thành bụi gai. Chướng khí nồng nặc ngập tràn, như tấm lụa đen lớn, che lấp mặt trời. Phóng mắt nhìn đi, không thấy vật còn sống, chỉ có đại bàng mình kiêu gào khóc, vang vọng thật sâu.

“Đây chính là Hắc Cức linh?” Nhiếp Song hỏi.

Hoàn Trạch gật gật đầu, giờ phút này, ánh mắt của hắn đã trở nên thâm thúy lãnh liệt, thần sắc bên trong không còn nửa phần ý cười. Hắn buông hành lý, giơ tay lên, nói: “Sư tỷ, có thể cởi bỏ Xích Long cân chưa?”

Nhiếp Song cũng biết nơi đây hung hiểm, buộc chặt nhau như vậy rất bất lợi. Nàng cởi bỏ Xích Long cân, đem nó thu vào trong lòng. Tiện đà từ trong hành lý lấy ra ba thứ gì đó, hợp lại thành trường côn. Nàng xem xét phương hướng phía trước, cũng không thấy đường, bụi gai dây leo, nửa bước khó đi.

Nàng đang suy tư, đã thấy Hoàn Trạch lấy một phế kiếm, lập tức đặt ở ngực. Hắn tay nâng kiếm quyết, nhẹ nhàng mơn trớn thân kiếm, miệng niệm nói: “Tôi vào nước lạnh hoá kiếm.” Trong phút chốc, một đạo ngọn lửa cuốn qua, đem thân kiếm thép tinh cháy sạch đỏ bừng. Từng giọt nước thiết nấu chảy rơi xuống, kích khởi nhiều điểm hỏa tinh. Ánh lửa ánh vào con ngươi của hắn, nhiễm đậm như máu đỏ. Một khắc kia, áp bách vô hình, tự trên người hắn tràn ra, dẫn tới không khí quanh mình hơi hơi rung động.

Cảnh tượng như vậy, Nhiếp Song mông lung nhớ rõ. Ngày ấy ở địa thất Dương phủ, cũng từng thấy hắn như thế. Nhưng nay nàng thanh tịnh nhìn lại, cũng không phải chú pháp tiên đạo, cổ ép lực làm cho người ta sợ hãi, ẩn giấu nguy hiểm.

Hoàn Trạch cầm kiếm, nhẹ nhàng vung lên. Liệt hỏa như luyện, ngưng một đạo hồng quang, đem bụi gai ở con đường phía trước thiêu đi một mảnh, khai ra đường đi. Không đợi Nhiếp Song tán thưởng, hắn mở miệng, nói: “Nơi đây chính là nơi Cực Thiên phủ luyện chế ma chủng, ma chủng rất mạnh, ta cũng chưa từng xâm nhập. Tiên thuật của ngươi không thể thực hiện, nên để ta đi phía trước, không biết sẽ gặp được cái gì...”

“Tốt xấu gì ta cũng còn có ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp hộ thân...” Nhiếp Song dứt lời. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì, nàng mở miệng, hỏi, “Dưới ma chủng, ma chủng trong thân thể ngươi sẽ không bị dẫn động sao?”

Hoàn Trạch quay đầu, hướng nàng nhẹ nhàng cười: “Đã muốn dẫn động nha.”

Nhiếp Song có chút khó hiểu, đang muốn hỏi kỹ lại, hắn đã cất bước, hướng chỗ sâu trong sơn lĩnh mà đi. Nàng không suy nghĩ nữa, theo sát hắn. Quả nhiên, đi chưa được mấy bước, nàng liền cảm giác chân khí ngưng trệ, nội tức thấp kém, cước bộ cũng trầm trọng. Lại nhìn Hoàn Trạch, hành động của hắn vẫn nhanh nhẹn như trước, giống như hoàn toàn không chịu khó khăn gì. Liên tưởng tới tình cảnh lần đầu tiên ở trong Dương phủ, nàng không khỏi nổi lên nghi hoặc...

Đang lúc này, thê lương tê mình vang vọng vòm trời. Nhiếp Song ngưng mắt, chỉ thấy một đoàn chim ưng như mây đen đè ép lại đây. Nhìn kỹ lại, đám chim ưng mặc dù còn có hình dạng chim diều, hình dạng lại sớm như quái vật. Chỉ để lộ đôi mắt hung quang, đáng sợ vô cùng. Một hai con thì không đáng kể, nhưng số lượng này, ít nhất trăm ngàn. Như thế nào đối phó?

Nàng sinh lòng khủng hoảng, nắm chặt trường côn trong tay, không biết như thế nào ứng đối. Đã thấy Hoàn Trạch thả người nhảy lên, trường kiếm vung lên, dẫn lưu hỏa xoay quanh. Chỉ một thoáng, rên rỉ nổi lên bốn phía, tiếng động kêu rên vang trời, đám chim ưng đầy trời bị liệt hỏa vây quanh, phi vũ phiêu linh, hóa thành hỏa tiết.

Cảnh tượng đó, tàn nhẫn như thế, mà vẫn hoa lệ. Mùi khét lẹt gay mũi tràn ngập bốn phía, dưng mãnh chạy vào lồng ngực, tuyên cáo chiến đấu kết thúc.

Diệt sạch chim ưng, Hoàn Trạch phi thân rơi xuống đất. Trong tay hắn kiếm chỉ còn lại có một đoạn chuôi kiếm, hắn đem chuôi kiếm bỏ xuống, thay một phen phế kiếm nơi tay, lại làm phương pháp “Tôi vào nước lạnh hoá kiếm” kia. Hắn làm xong việc đó, thoáng trầm mặc, quay người lại, đối Nhiếp Song nói:

“Sư tỷ, trở về đi.”

Những lời này, khiến cho Nhiếp Song trong lòng chấn động.

Nàng từ nhỏ lớn lên ở trong Vạn Ý môn, tuy là sư tỷ, nhưng chưa từng trải qua nhiều chuyện. Đại chiến tiên ma này, nàng cũng chỉ đọc qua ở trong sách. Lúc trước ở trong nhà Dương Bưu nghe thấy nhìn thấy, đã làm cho nàng kinh hãi. Giờ trường hợp này, lại có thể so sánh với khi đó. Đến giờ phút này, nàng rốt cục hiểu được, hắn thân có ma chủng, cùng nàng cỡ nào khác biệt.

Thấy nàng trầm mặc không nói, thần sắc lại ẩn mang kinh hãi, Hoàn Trạch ngưng mắt, nhẹ nhàng cười, xoay người rời đi.

Nhiếp Song rất nhanh phục hồi lại tinh thần, muốn đuổi theo, lại cố tình bất động bước chân. Không cách nào dùng tiên thuật, mặc dù đuổi kịp thì có thể thế nào? Lúc trước có thể ứng đối ma vật, bắt quá là may mắn, liệu nàng có thể may mắn mấy lần? Nàng kinh ngạc nghĩ, mắt thấy Hoàn Trạch sắp biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Chướng khí dày đặc, tắc con đường phía trước. Quay đầu, đó là ánh sáng nhân gian...

“Đừng nhìn không dậy nổi người...” Nàng bỗng nhiên mở miệng, trong thanh âm run run bị khí thể ngạo nhân cường chế đi xuống, “Ta là đệ tử Vạn Ý môn!”

Nàng nói xong lời này, ngồi xổm xuống, buông trường côn, hai tay chống xuống. Nàng hạp khí hai mắt, ngưng thần điều tức, tiện đà mở miệng, nói: “Vạn linh thông tính, chư khí nạp hợp!”

...

Lại nói Hoàn Trạch một mình đi phía trước, một đường yêu ma quấy nhiễu, tự nhiên không cần phải nói.

Hắn diệt đi một đám quái vật, vừa muốn lại thủ kiếm. Ngực, bỗng nhiên một trận đau, khiến cho hắn phải quỵ xuống. Sắc mặt của hắn chợt trắng bệch như giấy, mồ hôi từng giọt hạ xuống, rót vào bùn đất. Hắn vô lực thở dốc, cường chống muốn đứng dậy.

Lúc này, thanh âm âm trầm ở quanh mình vang lên, nói: “Ta biết ngươi có thể tìm tới chỗ này...”

“Dạ Diệt...” Hoàn Trạch ngược mắt, lên tiếng nói: “Ta đã tới, ngươi còn không hiện thân sao?”

Dạ Diệt cười quái dị vài tiếng, nói: “Ta có nói qua muốn đường đường chính chính cùng ngươi đấu một trận sao? Hắc hắc, dưới ma chướng, ngươi có thể chống được đến nay cũng coi như lợi hại. Xem ra ngươi quả nhiên có chí tâm hướng thiện, một lòng thoát ly ma đạo a. Bất quá, cũng chỉ có thể dừng ở đây ...”

Hoàn Trạch đứng dậy, huy kiếm nhóm lửa, nói: “Bớt nói nhảm đi. Ngươi còn không xuất hiện, ta sẽ san bằng nơi đây, xem ngươi trốn ở chỗ nào!”

Dạ Diệt than một tiếng, “Không hổ là Lệnh chủ Kiếm hầu, nếu thực sự đánh, ta chưa hẳn là đối thủ của ngươi. Khả như đồng bọn của ngươi, lại không như thế...”

Lời này vừa nói ra, Hoàn Trạch trong lòng cả kinh. Ngay sau đó, bụi gai luồn lên, lộn xộn thành vông. Trên mạng, buộc một người, đúng là Nhiếp Song! Chỉ thấy quần áo nàng bị tàn phá, vết máu đầy người. Trên tứ chi, miệng vết thương trải rộng. Một đôi con ngươi mang theo kinh hãi thẳng tắp nhìn về phía trước, dĩ nhiên toàn vô sinh cơ.

“Nữ tử Vạn Ý môn, quả nhiên rất khác a...” Dạ Diệt trong thanh âm tràn đầy hèn hạ, lời nói thoát ra, không khác vũ nhục. Theo lời gã, bụi gai càng cuộn chặt hơn, chặm rãi cát vào da thịt của nàng.

Chứng kiến hiện tại, làm cho tâm thần Hoàn Trạch đột nhiên loạn, ngực đau đớn đánh úp lại. Thân mình hắn nhoáng lên một cái, sắp ngã sắp xuống, chống trường kiếm, mới miễn cưỡng đứng vững. Lúc này, bụi gai đầy đất bỗng nhiên như vật còn sống bắt đầu chuyển động, bò lên hai chân của hắn. Còn không chờ hắn huy kiếm chém tới, mấy con ưng đại bàng từ không trung xà xuống, cánh chim như đao, thẳng tới cổ họng của hắn.

Nghìn cân treo sợi tóc, chợt thấy bạch quang chợt lóe, kinh phong quét ngang. Mấy con ưng đại bàng kia bị đánh lui ra, nức nở tại trời không xoay quanh.

Thanh âm xinh đẹp vang lên, sáng giọng: “Không cần ngươi nói! Ta rõ ràng so với người gỗ rách nát kia mỹ hơn gấp một trăm lần!”

Hoàn Trạch nhìn người trước mắt, run giọng kêu: “Sư tỷ...”

Nhiếp Song tay cầm trường côn, hướng hắn thản nhiên cười.

Thanh âm Dạ Diệt vang lên, không tin nói: “Không có khả năng, trong vòng ma chướng ngươi không có khả năng sử dụng tiên pháp ...”

“Ai nói ta dùng tiên pháp?” Nhiếp Song nhẹ nhàng vén lên một tia mái tóc, nói, “Đáng thương cho đám ma vật các ngươi, không từng trải việc đời. Hôm nay, sẽ dạy cho các ngươi chút kiến thức!” Nàng dứt lời, thân thủ cầm bụi gai trên chân Hoàn Trạch, nói, “Vạn linh thông tính, chư khí nạp hợp!”

“Chậm đã! Sư tỷ ——” Hoàn Trạch kinh ngạc phi thường, đang muốn khuyên can. Đã thấy phía trên bụi gai hắc khí tràn ra, trong nháy mắt nhập vào thân thể Nhiếp Song. Nàng hơi hơi ngửa đầu, làm như vui sướng phi thường. Hắc khí tràn đầy xong, bụi gai đó nháy mắt suy sụp, không còn nửa phần sức sống.

Nhiếp Song chậm rãi đứng thẳng người, ngưng mắt mà cười. Một khắc kia, dung mạo của nàng yêu mị khôn kể, trên trán lộ vẻ tà khí, hóa đi vẻ tươi đẹp ngày thường. Cái loại cảm giác này, giống như đào hạnh héo tàn, bồi hồi hoa nở. Dưới tiên diễm, mũi nhọn lợi hại, không thể khinh nhờn.

Trầm mặc, bao phủ bốn phía, cả đám chim ưng bay trên không trung cũng không dám kêu một tiếng.

Hồi lâu, Dạ Diệt mở miệng, tự đáy lòng tán thưởng:

“Đáng khen cho ‘Vạn linh thông tính’ ...”

14. Chương 14

“Đáng khen cho ‘Vạn linh thông tính’ ...” Thanh âm Dạ Diệt tự đáy lòng tán thưởng, “Xem ra tâm pháp này có thể tự do thay đổi căn cốt nội tâm tự thân, cùng vạn vật điều hòa, cho nên có thể hấp thu linh khí vạn vật, bảo dưỡng tự thân.”

Nhiếp Song nhướn mày cười, “Xem như người thông minh.” Nàng nói xong, chấp côn tạp, nói, “Giao ra Phong Linh Ngọc, ta lưu người toàn thân.”

“Ha ha...” Dạ Diệt âm trầm cười nói, “Cô nương đừng nóng lòng a...” Thanh âm của gã nói xong, lại đối Hoàn Trạch nói, “Kiểm hầu a, người dẫn theo một người thú vị đến, đáng để ta hảo hảo khoản đãi a...” Nói xong, quanh mình hắc khí tản ra, bụi gai nhập vào địa hạ, làm xong mới nói tiếp, “Muốn Phong Linh Ngọc, cứ tiếp tục đi tới phía trước đi.”

Thanh âm Dạ Diệt sâu kín tán đi, còn vài tiếng âm trầm cười quái dị, nghe mà da gà nổi hết lên.

Nhiếp Song nhìn con đường kia, khinh thường cười, đang muốn tiến lên, lại bị Hoàn Trạch một phen giữ chặt. Nàng quay đầu, chỉ thấy sắc mặt hắc trắng bệch, mày nhanh đăm, bộ dáng là mỗi một là thống khổ. Không đợi Nhiếp Song mở miệng, Hoàn Trạch nói: “Đừng đi.”

Nhiếp Song nghe hắn nói như vậy, chỉ cảm thấy chính mình bị xem thấp, trong lòng nàng khó chịu, nâng tay nhẹ nhàng nâng cằm của hắn lên, nói: “Sư đệ... Người đây là ra lệnh cho ta?”

Mắt thấy nàng mặt lộ vẻ tà khí, ngữ mang địch ý, Hoàn Trạch cũng không hờn giận. Hắn một phen cầm cổ tay nàng, trách mắng: “Chỉ hấp một chút ma khí liền biến thành bộ dáng này, người mà đi về phía trước, ngay cả mệnh đều phải bồi thượng ...” Hắn nói đến chỗ này, chợt nhớ tới cảnh lúc trước. Nếu nàng thực sự bồi thượng tánh mạng, hắn nên làm thế nào cho phải? Một tưởng tượng này, trong lòng sợ hãi khó có thể tự ức. Hắn không tự giác hoàn lực đạo trên tay, thanh âm cũng thấp xuống, “Sư tỷ... Người trở về đi...” Ngữ khí của hắn không còn nửa phần lợi hại, mềm mại yếu đuối, “Trở về đi, ta cầu người ...”

Nhiếp Song nao nao, chỉ tâm khiêu khích khó chịu không còn nữa.”Hảo, ta trở về...” Nàng nhẹ nhàng nắm tay hắn, nói, “Người về cùng với ta.”

Hoàn Trạch cúi đầu, lắc lắc đầu.

“Nói ta sẽ bồi thượng tánh mạng, chính người thì sao?” Nhiếp Song thấy hắn như thế, phần nộ nói, “Người thân phụ ma chủng, dưới ma chướng căn bản không thể bảo trì thanh tịnh. Người từ lúc mới bắt đầu chính là gượng chống! Cái gì mà đoạt lại Phong Linh Ngọc, cái gì mà muốn kết thúc, tất cả đều là người si nói mộng! Mới vừa rồi nếu không phải ta, người đã sớm mất mạng! Kỳ thật ngay từ đầu người không nghĩ tới còn sống trở về, đúng hay không?” Nàng không cho hắn cơ hội nói chen vào, tiếp tục nói, “Để người đồ mệnh, không cho ta mạo hiểm, đây là đạo lý gì? Hoàn Trạch, người cho ta nghe, hoặc là cùng nhau quay đầu, hoặc là cùng nhau đi tới phía trước, dù sao ta phải đi cùng người bất cứ giá nào!”

Lời nói này, làm cho Hoàn Trạch có một lát tim đập mạnh và loạn nhịp. Hắn nhíu mày, đang muốn nói cái gì đó, ngực đột nhiên đau đớn, khiến hắn vô lực đứng vững. Nhiếp Song thấy thế, dịu hẳn ngồi xuống, mở miệng hỏi: “Người làm sao vậy? Bị thương sao?”

Hoàn Trạch nắm chặt vạt áo ngực, trầm mặc lắc đầu.

Nhiếp Song thấy sắc mặt hắn khó coi, hô hấp gần như hít thở không thông, trong lòng sớm lo lắng không thôi, sao lại tin tưởng hắn phủ nhận. Ánh mắt của nàng rơi xuống ngực của hắn, ần ần hiểu được cái gì. Nàng không hỏi, lại càng không dung hắn phản kháng, lập tức rút ra tay hắn, vạch vạt áo của hắn.

“Sư tỷ...” Hoàn Trạch kinh hãi, đã không thể ngăn cản.

Nhìn thấy ngực hắn, Nhiếp Song kinh ngạc không chịu nổi, một hồi lâu nói không ra lời. Phụ cận trái tim của hắn, mai một chút kim quang. Quang huy khuếch tán theo kinh lạc lan tràn, ở trên da thịt sáng tất lưu động.

“Phục Ma Đinh...” Nhiếp Song run run, niệm ra tên này.

Phục Ma Đinh, lấy vàng ròng hỗn hợp chu sa, đúc lấy liệt hỏa, thổi lấy tiên tuyến. Thân đinh chạm khắc phục ma chú pháp chín ngàn chín trăm chín mươi chín chương. Phụng cho thiên đàn, chịu tiên gia tịnh linh khí. Có thể đoạn lệ khí, tuyệt yêu sát, có thể bắt hàng phục ma.

Hắn lại đem loại này dùng ở trên thân thể huyết nhục?!

Nhiếp Song mới nghĩ thông suốt, vì sao đang ở trong vòng ma chướng, hắn lại có thể bảo trì thanh tỉnh. Phục Ma Đinh này, chính ách ma chướng của hắn, kiềm chế chân khí toàn thân hắn. Nhưng cử chỉ mạo hiểm này, nếu có chút một chút sai lầm, đinh nhập tâm mạch, lập tử vô cứu.

Hoàn Trạch hất tay nàng ra, kéo áo lên, nói: “Không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Nhiếp Song hoảng hốt không thôi, vội la lên: “Đừng nói giỡn, mau đưa đinh này ra đi!”

Hoàn Trạch nhíu mày, “Nếu lôi ra, ta lập tức sẽ không khống chế được...” Hắn nói đến chỗ này, hơi hoãn ngữ khí, “Đừng lo, chỉ cần nắm giữ đúng mực, đinh này sẽ không thương cập tánh mạng... Ta vừa rồi quá nóng vội, cho nên có sai lầm. Điều tức một chút là tốt rồi...”

Nhiếp Song sớm vô tâm nghe hắn nói, trong đầu trí nhớ dây dưa thành một mảnh. Khi mới vào Dương phủ, hắn là không có đinh này. Là khi nàng bị nhốt trong địa thất sao? ... Nàng không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ tới đây liền đau lòng, lại hối hận. Trong lúc nhất thời, mâu thuẫn lại phiếm xuất thủy sát.

Hoàn Trạch thấy nàng như thế, quá sợ hãi, việc khuyên nhủ: “Ta nói không có việc gì, thực sự không có việc gì. Đã tốt hơn nhiều rồi, thực sự...”

Nhiếp Song không nói lời nào, chính là nhìn hắn. Hoàn Trạch cũng không biết còn có thể khuyên gì nữa, cũng trầm mặc theo. Ngóng nhìn bên trong, chứa nhiều cảm xúc lắng đọng lại xuống, hóa thành rung động, hơi hơi mở rộng, nhiễu loạn tâm hồ. Không biết vì sao, hai người đều nở nụ cười, đau đớn lo lắng bị vui mừng rửa đi, biến thành trấn an.

Nhiếp Song thở ra, khoan chân ngồi xuống, mở miệng nói: “Ai nha, nhìn người đáng thương như vậy, sự tỷ độ chút chân khí cho người đi.”

Hoàn Trạch cười cười, chối từ nói: “Loại tình huống này, nếu bị chân khí tiên tông của người dẫn, nói không chừng sẽ chết nhanh hơn.”

“Không phải vậy!” Nhiếp Song sắc giọng, “Ta lấy ‘Vạn linh thông tính’ nạp hóa ma khí, lại chuyển độ cho người, không chỉ có thể bổ ích thân thể, còn có thể tăng cường công lực, tiện nghi người rồi!”

“Còn có thể như thế?” Hoàn Trạch có chút kinh ngạc, cũng tán thưởng nói, “‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp quả nhiên lợi hại...”

“Đó là đương nhiên. Đáng tiếc sư phụ người không nhìn thấy được.” Nhiếp Song châm chọc một câu.

“Sư phụ ta?” Hoàn Trạch khó hiểu.

“Ngày xưa sư phụ ta luyện thành ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp, bài trừ nội tâm chi hạn. Thượng Dương chân quân từng có ý để cho sư phụ ta cùng Thiên Phong sư bá Hợp Linh song tu, lại bị Thiên Phong cự tuyệt. Không những thế, y còn xuất ngôn nhục sư phụ ta. Giống như sư phụ ta cũng tu luyện ‘Vạn linh thông tính’, vì đường như có thể tùy tiện cùng người song tu. Hừ!” Nhiếp Song nói đến đó lòng đầy căm phẫn.

Hoàn Trạch nghe xong, tuy có phản bác ý, nhưng nhớ tới chính mình cũng từng nói đệ tử Vạn Ý môn kỹ năng bơi, nhất thời cũng có chút áy náy. Hắn nhíu mày, hỏi nàng nói: “Cho nên, người cố ý buộc sư phụ ta, là vì thay Vạn Hách tiên tử xả giận?”

“Đương nhiên!” Nhiếp Song vẽ mặt chính khí nghiêm nghị.

“Cần làm đến mức này sao?” Hoàn Trạch ả ả có chút không hờn giận, “Nếu sư phụ thật sự cùng người song tu, người chẳng lẽ liền...”

Nhiếp Song biết hần muốn hỏi điều gì, thẳng đáp: “‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp chỉ có một khuyết điểm.” Nàng nói xong, vươn tay ra, “Cần phải có tiếp xúc, mới có thể phát động. Song tu, tự nhiên là cơ hội tốt nhất. Đến lúc đó, ta liền...”

Nàng lời còn chưa dứt, bỗng nhiên bị Hoàn Trạch một phen nắm sau gáy. Nàng cả kinh, ngược mắt liền chống lại con người thâm trầm của hần.

“Người dám!” Hần uy hiếp một câu, “Ta lột da của ngươi ra!”

Tay nhéo ở phía sau gáy vẫn chưa dùng nhiều khí lực, Nhiếp Song chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay hần rất nóng, uất ở trên da thịt, có vài phần thoải mái. Trước kia cũng có trường hợp như vậy, nàng tuyên bố sẽ đối phó sư phụ hần, hần chính nghĩa lắm nên cảnh cáo nàng. Sau một thời gian chung sống, nàng làm sao còn có thể sợ hần. Nàng theo lực dọa của hần nghiêng tới trước, cái trán nhẹ nhàng chạm trán của hần, cười nói: “Nếu là muốn lột da, vậy như thế nào ngược lại cởi quần áo của ta?”

Hoàn Trạch vừa nghe, biết nàng là nói đến việc đêm đó hần giúp nàng thay quần áo, nhất thời có chút quần bách, trên mặt tái nhợt nổi lên ửng đỏ.

“Như thế nào...” Nhiếp Song tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội khó được này, nàng nhìn chằm chằm ánh mắt hần, ý cười thoáng cái giảo hoạt, “Chỗ đã thấy có vừa lòng người không?”

Lời này vừa nói ra, Hoàn Trạch bỗng nhiên nở nụ cười, mi phong của hần khêu nhẹ, trên tay dùng vài phần lực đạo. Nhiếp Song chỉ cảm thấy sau gáy đau xót, đang muốn oán giận, cũng không nghĩ tới, trán của hần lù lại, rồi sau đó thật mạnh đụng trở về.

“Ai nha...” Nhiếp Song kêu thảm một tiếng, che lên cái trán bị đau.

Hoàn Trạch như trước nắm cổ của nàng, cười hỏi: “Sư tỷ, toàn thân ngươi đều là sơ hở a. Biết giáo huấn không?”

Nhiếp Song cảm tức hần, “Dám nhân cơ hội đụng trán ta! Nếu sưng lên ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hoàn Trạch cười nói tay, “Sư tỷ ngay từ đầu sẽ không nghĩ tới muốn thả ta đi.”

Nhiếp Song không thể phản bác, đành phải oán hận theo dõi hần. Hần mặc dù ý cười đầy mặt, nhưng trong thần sắc mỗi một lần chưa bị đánh tan, thống khổ như trước. Nàng thu lòng trả thù, mang theo bất mãn vươn tay ra, nói: “Thôi, ta đại nhân có đại lượng, lúc này không so đo với ngươi. Đến đây, thân thủ, ta giúp ngươi điều tức.”

Thấy nàng thoái nhượng, Hoàn Trạch cũng không lấy làm vui đùa. Hần thoáng do dự một chút, thân thủ chống lại bàn tay của nàng.

“Ngưng thần tĩnh khí, không cự không kháng. Hồi tâm liễm ý, từ từ chủ đạo.” Nhiếp Song nói xong, bình yên nhắm mắt.

Hoàn Trạch thật sâu thở khí, đem chân khí xao động áp chế một ít, sau đó, cũng nhắm lại hai mắt. Liền một khắc trong lòng tư yên tĩnh kia, một cổ dòng nước ấm từ lòng bàn tay mà đến, nhuận lần kinh lạc, tuần hoàn cho chu thiên. Hần thân có ma chủng, cùng chân khí tiên tông bài xích. Mặc dù tu tập tiên đạo, cũng không có cùng đồng môn truyền công. Nhưng nay, Nhiếp Song độ cho hần chân khí lại cùng hần phù hợp như thế, giống như nguyên bản hần. Trên người đau đớn dần dần rút đi, bình yên thoải mái, không thể giải thích.

Sau một lát, Nhiếp Song thu chưởng, thật dài thở ra một hơi. Nàng trợn mắt, hỏi: “Nhiều không?”

Hoàn Trạch gật gật đầu, “Đa tạ sư tỷ.”

“Không cần khách khí. Nếu không đủ, ta lại thủ chút cho ngươi.” Nhiếp Song chỉ chỉ, cười nói.

Hoàn Trạch đứng dậy, nói: “Đã đủ rồi. Sư tỷ, chúng ta trở về đi.”

Nghe hần nói phải đi về, Nhiếp Song kinh ngạc không thôi, “Không kết thúc?”

Hoàn Trạch thần sắc đột nhiên trở nên ngưng trọng, hần đem phế kiểm ở một bên nhặt lên, một lần nữa trối hạo, lưng ở trên thân.”Sư tỷ, ta có nói qua cho ngươi, nơi đây là nơi Cức Thiên phủ luyện chế ma chủng...”

Nhiếp Song có chút khó hiểu, “Đúng, làm sao vậy?”

“Không chỉ như vậy... Nơi này, cũng là nơi Cực Thiên phủ dùng để thí nghiệm ma chủng. Ngày trước, mỗi tháng đều phải trảo mấy trăm nam nữ đưa đi nơi đây. Ai thành công, thu vào bên trong phủ. Người thất bại, ngay tại chỗ vùi lấp...” Hoàn Trạch thanh âm dũ phát âm trầm, “Mà Dạ Diệt, đó là chủ nhân nơi đây.”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?” Nhiếp Song nghe được có chút nổi da gà, cũng không hiểu được dụng ý của hắn.

Hoàn Trạch nhìn nàng, nghiêm nghị nói: “Sư tỷ, nếu như lời của người, nhất định có thể hoàn toàn nạp hóa ma chủng...”

15. Chương 15

“Sư tỷ, nếu như lời của người, nhất định có thể hoàn toàn nạp hóa ma chủng...”

Nhiếp Song thoáng suy nghĩ, hỏi: “Người nói, Dạ Diệt muốn dùng ta thí nghiệm ma chủng?”

“Không thiếu mười.” Hoàn Trạch trả lời.

Nhiếp Song khinh thường, nói: “Ta cùng với gã là địch không phải bạn. Hoàn toàn nạp hóa ma chủng xong, ta lực lượng tăng nhiều, đối với gã có gì ưu việt?”

“Người cũng thấy đấy, dưới ma chương, ma chủng sẽ bị dẫn động. Chỉ cần sử dụng thích đáng, để khống chế cũng không khó.” Hoàn Trạch nói xong, kéo tay Nhiếp Song, cất bước đi về, “Nói ngắn lại, nơi đây không nên ở lâu.”

Nhiếp Song cúi thấp đầu, nhìn tay kia đang kéo chính mình, nổi lòng không hiểu. Hắn độc thân phạm hiểm, không tiếc tánh mạng cũng muốn đoạt lại Phong Linh Ngọc, nay là vì an nguy tính mạng của nàng mà từ bỏ. Ở trong lòng hắn, nàng rốt cuộc có vị trí như thế nào? Rất trọng yếu sao? Nàng dùng không nghĩ tiếp, mặc hắn lôi kéo chính mình đi. Muốn đi đâu, đã hoàn toàn không trọng yếu ...

Sau một lát, Hoàn Trạch bỗng nhiên dừng lại, lẳng lặng đứng lại.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Song tới gần hắn, hỏi một câu.

“Chúng ta vẫn chưa xâm nhập, hắn là sớm đã đến cửa ra ...” Hoàn Trạch nói xong, rút ra một phế kiếm, cũng không thi pháp, thẳng tắp ném đi ra ngoài. Bỗng nhiên trong lúc đó, trường kiếm lại vô ảnh vô tung biến mất, như bị chương khí quanh mình hòa tan. Hoàn Trạch nhú nhú mày, xoay người lại. Chỉ thấy trường kiếm kia không biết từ chỗ nào bay trở về, bị hắn tiếp được.

“Là Sâm La mê trận.” Hoàn Trạch buông trường kiếm, nói.

Nhiếp Song dù chưa nghe qua loại trận pháp này, nhưng xem tình huống mới vừa rồi, cũng biết trận này hẳn là phi thường lợi hại. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, tiên pháp nay bị chế, ngự khí phi thiên cũng thực miễn cưỡng, chẳng lẽ bọn họ thực sự đi ra không được?

“Thực xin lỗi...” Hoàn Trạch mở miệng, nói ra những lời này.

“A?” Nhiếp Song lòng tràn đầy mờ mịt.

Hoàn Trạch xoay người lại nhìn nàng, nắm tay của nàng thật chặt.”Ta không nên để liên lụy người...”

Nhiếp Song cười cười, tay vỗ vỗ ngực của hắn, “A, thời điểm xuống núi không phải còn nói ‘Sư tỷ nếu có chút dài ngắn, cũng đừng trách ta’, nay lại xin lỗi ta, lại tính là việc nào? Lo lắng cho ta?” Nàng chứa ngả ngón ý cười, nửa đùa hỏi, “Không phải thích ta rồi chứ?”

Ý chế nhạo của nàng quá mức rõ ràng, làm cho Hoàn Trạch không nói gì. Hắn lẳng lặng nhìn nàng, ý đồ thật sự tìm gì đó trong thần sắc của nàng. Sau một lát, hắn cuối cùng từ bỏ, buông lỏng nắm tay nàng ra, mỉm cười hỏi lại: “Sư tỷ muốn nghe loại trả lời thể nào?”

Lần này, đến phiên Nhiếp Song không nói gì. Nàng tránh đi ánh mắt của hắn, than nhẹ một tiếng, nói: “Ai, chỉ đùa một chút thôi, thật là một nam nhân không thú vị.” Nàng nói xong, thanh thoi, nhìn mọi nơi, ngược lại cười nói, “Xem ra người hiện tại là vô kế khả thi, không sao, có sư tỷ bảo hộ người!”

Hoàn Trạch bắt đầu dĩ thử dài, nói: “Trước ra khỏi mê trận này rồi nói sau.” Hắn đổi sắc, trầm tư, “Nếu có thể bài trừ ma chướng, là tốt rồi...”

Nhắc tới việc này, Nhiếp Song nhớ tới chuyện ngày ấy ở trong địa thất Dương Bư, “Nói đến ma chướng, người biết ‘Ma Cốt Luân’ là cái gì không?”

Hoàn Trạch nhíu mày, “Người nghe thấy từ này từ nơi nào?”

Nhiếp Song liền đem những lời của Dương Bư nói tất cả nói cho Hoàn Trạch, Hoàn Trạch nghe xong, cau mày nói: “Khó trách. Một kẻ phạm nhân như gã, trong trạch lại có ma chướng như vậy, nguyên lai là Ma Cốt Luân...” Hắn dừng một chút, vừa giải thích nói, “Dan như ý nghĩa, Ma Cốt Luân này là chế tạo yêu ma chi cốt, nhắc tới cách làm thì như thế này, lấy ma máu ngâm bảy bốn bốn mươi chín ngày mà thành. Toàn thân tà khí, tự thành ma chướng, so với ma vật bình thường lợi hại hơn một chút. Bất quá ma cốt khó cầu, ở trong Cức Thiên phủ cũng là trân quý vô cùng...”

“Ngay cả vật như vậy cũng nghĩ ra. Xem ra Dạ Diệt kia đúng như lời người nói, là muốn lấy Phong Linh Ngọc làm mồi, dẫn đệ tử Cửu Nhạc chịu chết.” Nhiếp Song nói.

“Như vậy là khen ngược.” Hoàn Trạch nhẹ nhàng thở ra, “Ma Cốt Luân là vật chết, tổng so với yêu ma dễ đối phó hơn. Chỉ cần hủy diệt Ma Cốt Luân, có thể bài trừ ma chướng, đi ra khỏi mê trận.” Hắn nói đến chỗ này, quay đầu nhìn con đường duy nhất kia. Ma Cốt Luân hẳn là cùng Dạ Diệt ở một chỗ, mà con đường này, nối thẳng đến chỗ Dạ Diệt ẩn thân. Ánh mắt của hắn thoáng cái ngưng trọng. Bụi gai chướng khí, đều tránh lui ở hai bên đường. Đường này càng rộng lớn bằng phẳng, càng làm cho người ta sợ hãi, không thể nghĩ ngờ đó là cạm bẫy...

Nhiếp Song phát hiện ý tưởng của hắn, chấp cón cười nói: “Chuyện cho tới bây giờ, còn có cái gì mà lo lắng? Đơn giản hợp lại mà liều mạng!”

Hoàn Trạch nhìn nàng, gật gật đầu, “Bất quá, đều phải nghe ta.”

“Được. Nghe lời người.” Nhiếp Song đáp nhẹ.

Hai người không cần nhiều lời nữa, cất bước ra đi.

Một đường mà đi, thật cũng không có gặp cản trở gì. Chim ưng hay bụi gai giống như tiêu thất, không thấy bóng dáng. Ước chừng đi được nửa canh giờ, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một tòa thạch điện. Tường cao nguy nga, mái cong kiêu giáng, cũng có vài phần tuần cách. Nhưng ở nơi đây, phía trên vách tường bụi gai bò đầy, trên mái hiên có rất nhiều chim ưng, từng đôi thanh bích yêu mục trạm trạm phản quang, thật là âm trầm. Gió thổi qua, kéo động kỳ bình dưới mái hiên, trong lúc nhất thời, tiếng đinh trong khoảng thanh không dứt bên tai, nghe lại trống vắng hoang miếu.

“Tìm được Ma Cốt Luân, phá hủy ma chướng, tiên thuật khôi phục bước đi, chớ đừng dây dưa.” Hoàn Trạch mở miệng, nói ra lời này.

“Đã biết.” Nhiếp Song áp chế khiếp ý, cao giọng trả lời. Nàng chấp cón tiến lên, cười ngạo nghễ, “Ta mở đường!” Nói xong, nàng vung trường côn lên, đối cửa điện mãnh lực đánh xuống. Chỉ nghe “Oanh” một tiếng, bức cửa đá phân ra làm hai nửa, thật mạnh rồi ngã xuống. Chim ưng trên mái hiên bị hù dọa trong khoảnh khắc, lượn vòng tru lên.

Nhiếp Song quay đầu, hướng Hoàn Trạch cười cười, “Sư đệ, mau lên.”

Hoàn Trạch vẻ mặt chính sắc như trước. Hắn cầm kiếm nơi tay, nói: “Tôi vào nước lạnh hoá kiếm!”. Khi ánh lửa khởi, hắn không chút do dự kiếm trích đi ra ngoài, quát, “Ngăn kiếm quang ảnh!”

Một khắc ánh lửa nhập môn nội kia, thét lên đồn lên, làm cho người ta sợ hãi tâm thần. Nhiếp Song quay đầu nhìn lên, chỉ thấy tàn hỏa chiếu sáng nội môn hắc ám, hơn mười quái vật ẩn núp ở phía sau, đều bị một kích này giết chết.

Hoàn Trạch thay đổi một thanh kiếm khác, chậm rãi đi tới, đối Nhiếp Song nói: “Sư tỷ, mau lên.”

Nhiếp Song biết chính mình kinh nghiệm còn thấp, nên không dám cùng Hoàn Trạch phân cao thấp, thành thành thật thật theo phía sau hắn.

Trong vòng thạch điện, đường đi lẫn lộn, thêm ánh sáng vốn u ám, không thể đi. Nhưng Hoàn Trạch hiển nhiên không có ý tứ tìm đường, hắn tay cầm trường kiếm, cũng không quản địch nhân mạnh hay yếu, một mực sử xuất chiêu số mạnh nhất, thẳng vách tường đổ nát kia đánh tới, ngạnh sinh khai ra một con đường đi. Nhiếp Song đi theo phía sau hắn, ngay cả linh tinh tiểu yêu cũng chưa từng gặp qua. Nàng âm thầm tán thưởng, nhưng vẫn lo lắng. Trong vòng ma chướng, hắn muốn không chế chính mình đã là không dễ. Tài hoa tức không lâu, chiến đấu mãnh lực như vậy, thực sự không đáng lo sao?

Nàng lòng tràn đầy suy nghĩ, đang muốn khuyên can, vách tường phía trước lại bị hắn mở ra, một gian năm trượng vuông vức rõ ràng trước mắt, trong phòng đèn đuốc sáng trưng, không có dụng cụ, chỉ có một hoàn cự luân độc lập ở giữa phòng. Khi nhìn kỹ, cự luân kia đúng là bạch cốt tạo nên, ẩn ẩn hắc khí vòng quanh tại luân thân, lộ ra tà sát.

“Đây là Ma Cốt Luân?” Nhiếp Song cả kinh nói.

Hoàn Trạch hơi hơi thở phì phò, gật gật đầu, hắn giơ kiếm, đang muốn đem cự luân này phá hủy, cũng không nghĩ kiếm trong tay đã đến cực hạn, sắt thép nấu chảy hết rồi, ngọn lửa nhất thời biến mất. Mà hắn sớm đã dùng hết phế kiếm, không còn vũ khí. Đang lúc này, dưới đất bỗng nhiên nhảy lên vài con quái vật, khàn giọng gào thét đánh úp lại. Nhiếp Song chấp côn vung, dẫn kinh phong cương mãnh, đem quái vật đánh văng ra. Nhưng dưới ma chướng, đạo hạnh của nàng bị giảm bớt, bọn quái vật vẫn chưa bị thương, chỉnh lại tư thế, lại tấn công. Nhiếp Song nhẹ nhàng cười, thân thủ chống đỡ, quát khê: “Triền!”

Theo mệnh lệnh nàng, mặt buồng lỏng, bùn đất hiển lộ. Bụi gai màu đen chui từ dưới đất lên, vắn vẹo quấn quanh, đem đám quái vật này quấn chặt. Bọn quái vật tránh thoát không ra, chỉ có thể cúi đầu gào thét.

“Hảo. Ngay cả ma vật cũng có thể không chế, ‘Vạn linh thông tính’ của cô nương quả nhiên không có giới hạn!” Thanh âm Dạ Diệt vang lên, quanh quẩn xung quanh.

Nhiếp Song đứng thẳng người, cười nói: “Cho nên người phải để ý nha, ta sẽ hấp thụ năng lực của Ma Cốt Luân.”

Dạ Diệt nở nụ cười, “Ha ha ha, cô nương thật sự là khôi hài. Cô nương nếu có ý này, cần gì phiền toái vậy, ta có thứ tốt cấp cô nương...”

Lời gã còn chưa dứt, Hoàn Trạch vẫy tay, bàn tay đem chuôi kiếm hướng về phía góc tường. Ánh sáng nhật chợt lóe, chuôi kiếm rơi xuống đất, bên trong góc tường chậm rãi hiện ra một thân hình. Chỉ thấy người nọ bất quá cao đến ba thước, toàn thân tối đen, nhỏ gầy khô héo. Trên mặt một bộ mặt quỷ, che đi dung mạo thật sự.

“Đã lâu không gặp, Dạ Diệt...” Hoàn Trạch mở miệng, lạnh lùng tiếp đón.

Dạ Diệt vẫn cười như trước, cúi người nhặt chuôi kiếm lên. “Ai nha, đường đường là Kiếm hầu, thậm chí ngay cả binh khí cũng không có. Nhớ năm đó ở bên người Lệnh chủ, uy phong cỡ nào a...” Gã nói xong, cổ tay xoay một chút, đoạn chuôi kiếm kia biến mất, sau lại xuất ra một phen trường kiếm, vút cho Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch cũng không thèm nhìn tới liền tiếp ở trong tay. Một khắc kia, dáng người Hoàn Trạch nhẹ nhàng chấn động. Nhiếp Song nhìn thấy rõ ràng, sâu lo tỏa ra. Lại nhìn trường kiếm kia, lại không khỏi tán thưởng.

Hảo kiếm! Ngọn gió ba thước, đồ đậm như máu. Độ lửa thiên mai, hoa văn củ ấu buộc vòng quanh mạch kiếm, phát sáng rạng rỡ.

“Sí hỏa Cức Thiên, lửa cháy đốt thế. Chuôi Sí Liệt này, cuối cùng nắm ở trên tay người mới hợp sấn...” Dạ Diệt đi lên vài bước, cười nói, “Kiếm hầu a, người và ta là đồng bọn, vì sao bỏ quên vinh quang, cam chịu làm tay sai tiên gia? Ma kiếp vừa đến, Cức Thiên lại lập. Người và ta liền có thể trở về như ngày xưa, ngạo thị thiên hạ.”

Hoàn Trạch cũng không nói tiếp, chính là giơ tay lên trung kiếm, nhẹ nhàng mơn trớn thân kiếm. Ánh lửa, đi theo ngón tay hắn chậm rãi lưu động, ở mũi kiếm tỏa ra một sao hỏa hoa.

Nhiếp Song thấy thế, không khỏi mở miệng gọi hắn: “Hoàn Trạch!”

Hoàn Trạch quay đầu, nhìn phía nàng. Hai mắt của hắn như độ lửa trên thân kiếm thân, sáng quắc bức nhân.

Nhiếp Song trong lòng kinh hãi, không tự chủ được nhìn Ma Cốt Luân ở một bên. Hay là, là bị ma dẫn động? Nàng đang lo lắng, đã thấy thân mình hắc nhoáng lên một cái, quỳ ngã xuống. Nàng bước lên phía trước, nói: “Người không sao chứ?”

Thần sắc Hoàn Trạch thống khổ đến cực điểm, hắn nắm chặt vạt áo ngực, há to mồm thở dốc.

Phục Ma Đình? Nhiếp Song thoáng chốc sốt ruột. Hiện tại rốt cuộc làm như thế nào mới tốt?

“Ha ha, nơi này là nơi ma chướng mạnh nhất, rất thống khổ đi? Kiếm hầu a, kháng cự làm gì, quay về phía bên ta đến đây đi.” Dạ Diệt khuyên nhủ.

Nhiếp Song nghe xong những lời này, phần nộ không thôi, nàng đang muốn phản bác, lại nghe Hoàn Trạch mở miệng, nhẹ giọng gọi nàng: “Sư tỷ...”

Nghe hắn hô vậy, Nhiếp Song vui mừng không thôi.

Hoàn Trạch nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, ở trong lòng bàn tay nàng nhét vật gì đó. Nàng khó hiểu, cúi đầu liền thấy, chỉ thấy đó là một đoạn hương nhang. Nàng đang muốn phân biệt, lại nghe Hoàn Trạch nói: “Đừng để nhìn thấy. Là Hòa Lạc hương...”

Nhiếp Song khép lại ngón tay, kinh ngạc nói: “Cho ta cái này làm cái gì?”

“Ta muốn rút Phục Ma Đình ra...” Ánh mắt Hoàn Trạch kiên định vô cùng, bên trong lời nói không có nửa phần chần chừ, “Ta sẽ bám trụ Dạ Diệt, người tìm cơ hội hủy Ma Cốt Luân.”

“Khả...”

Nhiếp Song còn chưa nói gì, đã bị ngắt lời. Hoàn Trạch nhin đau, đứng dậy, đưa lưng về phía nàng nói: “Khi ma tính mở ra, ta chỉ có một lát thanh tỉnh, nếu ta không khống chế được muốn đả thương người, người hãy dùng hương này.”

Nhiếp Song bỗng nhiên nhớ tới, Dương Bưu tựa hồ có nói qua, Hòa Lạc hương này lợi hại phi thường, ngay cả ma vật cũng có thể chế trụ. Hương này, chẳng lẽ là lấy ra từ hành lý của nàng? Nhưng là...

Nàng lòng tràn đầy sầu lo, đang muốn ngăn cản hắn, lại nghe tiếng động tinh tế của kim thạch rơi xuống đất vang lên. Gắt tắc kim đinh, mang theo huyết sắc, ngã nhào ở một bên. Người trước mắt, nháy mắt bị ngọn lửa nuốt hết...

16. Chương 16: Chương 16

Nhiếp Song từng nghĩ tới rất nhiều bộ dáng của Hoàn Trạch sau khi hóa ma, nhưng những gì chứng kiến trước mắt, đã vượt qua tưởng tượng của nàng. Toàn thân hắn bị vây trong lửa, ngọn lửa rực cháy từ đỏ thẫm đến xanh biếc, thiêu thấu xương cốt, mỗi một sợi tóc đều bị ngọn lửa nung đỏ lên. Trong giây lát, hắn tựa như cùng trường kiếm trong tay hóa thành một thể, xích kim (vàng ròng) lưu chuyển, lộng lẫy chói

mắt. Trong mỗi cử động, tàn lửa tóe ra, sáng lập lòe bay bay. Ngọn lửa cháy lên, không khí xung quanh khẽ chấn động, sóng nhiệt tầng tầng tuôn ra, làm cho người ta hít thở không thông.

Dạ Diệt thấy thế, cười quái dị một tiếng, tung người đánh tới. Hoàn Trạch cầm kiếm ứng đòn, tụ lực chém xuống. Trúng một đòn, Dạ Diệt lại không tổn thương chút nào. Gã cười quái dị, vung quyền hướng về ngực Hoàn Trạch. Làm người ta kinh ngạc là, cánh tay nhỏ gầy của Dạ Diệt ở một khắc sắp sửa bị đánh trúng kia, vụt lớn lên mấy lần. Nắm đấm kia tựa cối, nặng nề cứng rắn. Hoàn Trạch lui người, tránh một đòn kia, lập tức nâng tay dụng kiếm. Thép chảy ra từ thân kiếm, hóa thành hàng ngàn tiểu kiếm, đồng loạt tấn công Dạ Diệt. Dưới thế công như vậy, Dạ Diệt lại như trước không né, ngược lại động thân đón lấy. Chỉ nghe một hồi kim thạch giao hưởng, trong chớp mắt, thân hình Dạ Diệt cũng bắt đầu lớn lên. Khi nhìn kỹ, lại không phải máu thịt, mà là trăm ngàn khối nham thạch cứng rắn (Cương Nham), giống như nổi lên một tòa núi đá. Cái mặt quỷ treo trên đỉnh núi, ánh sáng nhợt nhạt từ trong đôi mắt tràn ra, càng biểu lộ sự âm trầm.

“Kiếm hầu a, hãy xem xem thanh Sí Liệt của ngươi, có thể phá Cương Nham của ta hay không?!” Dạ Diệt nói xong, quyền mạnh mẽ vung xuống, hướng thẳng về phía đỉnh đầu Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch đứng nghiêm, vung một nhát kiếm, cản một quyền kia. Dưới chân hấn dùng sức, cánh tay vừa căng ra, thân kiếm tràn ra một ngọn lửa, bỏ lên cánh tay đá, hướng cái mặt quỷ kia mà cuốn đi.

Dạ Diệt gầm nhẹ một tiếng, thu quyền vẫy tay, tắt ngọn lửa này đi. Hồi phục lại tung song chưởng, hung hăng chụp lấy. Hoàn Trạch nhún chân, thả người nhảy lên, một kiếm đâm đến bộ mặt quỷ. Dạ Diệt vội vàng đem hai tay che trước mặt, mười ngón khép lại, tham muốn chop Hoàn Trạch trong lòng bàn tay. Hoàn Trạch nhẹ nhàng xoay người, trường kiếm vừa bỏ xuống, ánh lửa trăm đạo lại hóa thành tiểu kiếm, đánh về phía trước. Nhưng Cương Nham cứng rắn vô cùng, hỏa kiếm tuy uy mãnh cũng không có cách nào đột phá nửa phần.

Nhiếp Song chưa từng gặp qua đánh nhau kịch liệt như vậy, nhất thời xem đến ngây người. Cỡ nào hung bạo, lại cỡ nào tàn nhẫn, chiêu số trong đó, không có phòng thủ, chỉ có một lòng quyết tuyệt diệt địch. Không biết là bởi vì nóng bức hay kích động, nàng chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên, huyết mạch gần như sôi trào.

Nàng thở thật sâu vài lần, ổn định tâm thần mình, tiện đà nhớ tới chuyện chính mình nên làm. Nàng nhìn về một bên Ma Cốt Luân, đánh tới một cơn. Tiếng nổ qua đi, một luồng phản lực dội lại, chấn động cổ tay nàng đến phát run, nhưng Ma Cốt Luân kia vẫn không tổn hại chút nào.

Nàng âm thầm cả kinh, đang muốn đánh lại, đã thấy nham thạch xung quanh bắt đầu chuyển động, chỉ khoảng nửa khắc hóa thành hình người, vẫy đánh nàng.

Thổ khôi (Đất kỳ quái)? Nhiếp Song nhớ tới danh từ này, nhướng mày. Nàng phải buông Ma Cốt Luân ra trước, khởi cơn chống lại. Nham thạch này vốn là sụt ra từ người Dạ Diệt, cứng rắn vô cùng, Nhiếp Song đánh xuống mấy lần, liền thấy cổ tay phát đau, có chút lực bất tòng tâm. Nàng thoái lui đến cạnh tường, đang nghĩ tới gọi bụi gai đến, đột nhiên, ánh lửa chợt lóe, vô số tiểu kiếm đánh xuống, đánh tan toàn bộ đồng thổ khôi còn lại.

Hoàn Trạch?

Nhiếp Song trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn lại. Ra tay thay nàng giải vây, tất nhiên là Hoàn Trạch không thể nghi ngờ. Dưới ngọn lửa, thấy không rõ vẻ mặt của hắn. Nhưng hắn đối diện nàng, dịu dàng gật gật đầu. Sau đó hắn không nói một lời, tiếp tục cùng Dạ Diệt triển đấu.

Hắn còn chưa mất đi khổng chế. — nghĩ đến đây, Nhiếp Song càng thêm an lòng, cảm giác khẩn trương lo lắng cũng giảm vài phần. Nàng nhớ tới Ma Cốt Luân, bắt tay vào phá hủy.

Nhưng mà, nàng thử mấy lần, Ma Cốt Luân như trước không suy sụp. Nàng áp chế xao động khẩn trương trong lòng, yên lặng suy tính đối sách. Vật này của ma tộc, quả nhiên không thể khinh thường. Nàng lại không cách nào sử dụng tiên pháp, lực đạo suy giảm. Phải làm thế nào? Nàng nhìn thoáng qua chiến cuộc bên cạnh, Hoàn Trạch và Dạ Diệt còn đang kịch chiến, hai người thế lực ngang nhau, ai cũng không chiếm được thượng phong. Tiếp tục kéo dài thế này, tất bất lợi cho họ.

Lúc nàng khổ tâm, bỗng nhiên nhớ tới lời Hoàn Trạch nói đêm qua:

“... Tình huống của ta bây giờ, nếu nhận tiên tôn chân khí của người, nói không chừng còn chết nhanh hơn.”

Hắn thân có ma chủng (hạt giống ma), không thể chịu được tiên tôn chân khí. Nói cách khác, lực của ma vật này, tương khắc với tiên pháp? Nàng nghĩ đến đây, buông trường côn, thân thủ chống vào phía trên Ma Cốt Luân, dẫn động ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp, điều chỉnh chân khí tự thân tới tình thuần, rồi sau đó dồn đánh vào trong Luân.

Chỉ thấy Ma Cốt Luân rung động mạnh mẽ, thân Luân hiện lên những văn tự sáng nhấp nháy. Chỉ nghe tinh tế một tiếng “Ca”, phía trên thân Luân, hiện ra một vết rạn.

Nhiếp Song thu tay lại, khởi cơn lần nữa, hung hăng đánh một đòn. Ma Cốt Luân kia chịu không được một đòn này, vỡ vụn làm trăm ngàn mảnh. Mảnh nhỏ rơi xuống đất, thoát ra khí đen nồng nặc, mất uy linh. Sự áp chế của tiên pháp nên ma chủng theo đó cũng được giải trừ, Nhiếp Song chỉ cảm thấy trên người một nỗi vui sướng, nội tức lưu chuyển, chuyển khắp trăm mạch. Nàng lòng tràn đầy vui mừng, đang muốn gọi Hoàn Trạch rời đi, đã thấy động tác của Hoàn Trạch có một lát trì hoãn, liền tại một khoảng trống kia, Dạ Diệt một chưởng áp chế, nhấn Hoàn Trạch xuống trên mặt đất.

“Như thế nào, còn muốn khôi phục?” Dạ Diệt âm trầm cười nói, “Người liền muốn làm phàm nhân như vậy?”

Hoàn Trạch không thể động dậy, nhưng không có phương pháp phản kháng.

“Ta vốn định lưu cho người một mạng, cùng nhau chấn hưng Cực Thiên, xem ra là không cần thiết.” Dạ Diệt than một tiếng, tay dùng sức. Khiến Hoàn Trạch phải rên một tiếng.

Nhiếp Song thấy thế, hai tay mở hoa, nói lệnh: “Vạn Ý La Thiên!” Sắc đỏ ửng tràn ra, như hàng vạn dây lụa đỏ bay vùn vụt, nháy mắt cuốn lấy tay Dạ Diệt. Nhiếp Song hai tay vừa nhấc, hồng quang nâng lên, treo cánh tay Dạ Diệt lên.

Hoàn Trạch giải thoát, thả người vọt đến một bên. Hắn thở dốc thật mạnh, kiệt lực muốn bỏ đi ma lực.

“Cô nương thật là lợi hại.” Ánh mắt Dạ Diệt chuyển qua trên người Nhiếp Song, sâu xa tán thưởng, “Quả nhiên cô nương mới là người lựa chọn thích hợp nhất...”

“Hừ! Muốn trồng ma chủng trên người ta? Nằm mơ!” Nhiếp Song trách mắng.

“Ha ha, thứ dơ bẩn gì đó, sao có thể dùng trên người cô nương?” Dạ Diệt vung cánh tay lên, bỏ đi hồng quang, cười quái dị nói, “Nội đan Lệnh chủ Cực Thiên phủ của ta, nhất định thực thích hợp với cô nương...”

Hoàn Trạch đứng một bên nghe thấy thế, ngọn lửa vốn đã biến mất lại dấy lên, hai mắt hắn như bị đốt cháy tỏa ra tầng tầng sáng.”Lệnh chủ...” Thanh âm của hắn trầm thấp khàn khàn, mang theo một chút kinh ngạc.

“Đúng, Lệnh chủ...” Dạ Diệt nói, “Chủ nhân duy nhất của người. Thân thể ngài dù bị hủy đi, nhưng nội đan còn tồn tại. Ta luôn luôn tìm kiếm người có thể nạp hóa hạt nội đan này... Ha ha, thật sự là ‘đi mìn gọt sắt mà không thấy’ a...” Dạ Diệt nói xong, chưởng mạnh mẽ tụ lại, trùu xuống Nhiếp Song.

Nhiếp Song tránh không kịp, đang muốn hợp lực chống cự, Hoàn Trạch lại thả người đuối tới, trường kiếm trên tay vung lên, đã chặt đứt cổ tay Cương Nham. Dạ Diệt lui từng bước, kinh ngạc nói: “Sao có thể...”

Nhiếp Song trong lòng vui vẻ, nhưng vừa thấy bộ dáng Hoàn Trạch, nàng ngay cả nửa phần ý niệm vui mừng trong đầu cũng không có. Quanh thân hắn ngọn lửa đã hóa thành màu đỏ đen, bốc lên nhiệt khí, vẩn vèo đáng người hắn. Ngọn lửa lại như dòng nước chảy, từng giọt rơi xuống, tụ ở bên chân hắn.

“Ha ha ha, mở ra ma chủng? Chuyện này ngay cả ta cũng không làm được, người cho là người có thể sao!” Dạ Diệt dứt lời, Cương Nham trên người tuôn về hướng cánh tay, lại biến thành song chưởng, tấp về phía Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch không nói một lời, vung kiếm đánh lại một lần nữa. Kiếm kia lưỡi sắc nhọn, có thể sánh bằng lúc trước. Dưới một đòn này, song chưởng của Dạ Diệt đều gãy, ngay cả Cương Nham ở ngực cũng vỡ vụn nứt ra. Lúc này, một chút ánh sáng từ ngực gã lộ ra, hấp dẫn tầm mắt Nhiếp Song.

Phong Linh Ngọc!

Đúng vậy, dưới ma chướng, ma chủng sẽ bị dẫn động, không thể tự chống giữ. Dạ Diệt cũng là người Cực Thiên phủ, cũng có ma chủng, vì sao lại bình yên vô sự? Nguyên lai, duyên cớ là Phong Linh Ngọc này! Phong Linh Ngọc sạch tới thanh tịnh, cũng có khả năng khắc chế ma sát. Nhưng so sánh với ma đình, Phong Linh Ngọc này ôn hòa hơn rất nhiều. Dạ Diệt lấy Phong Linh Ngọc ổn định tâm thần mình, lại dùng ma chướng khống chế các ma vật khác!

Lúc này, Hoàn Trạch lại tung một kiếm, thẳng đánh ngực Dạ Diệt. Nhiếp Song chỉ sợ hấn hỷ Phong Linh Ngọc, vội hô: “Không thể!”

Hoàn Trạch nghe tiếng, thân mình ngưng lại một chút. Dạ Diệt tùy thời, hóa về tư thế ban đầu nhỏ gầy kia, bỗng nhiên chui xuống đất, bóng dáng cũng tiêu tán mất. Nhiếp Song nhũn mảy, đang muốn dùng Vạn Ý La Thiên chú pháp tìm ra Dạ Diệt, Hoàn Trạch lại xoay người qua, thẳng tắp nhìn nàng. Nhiếp Song trong lòng sinh ra nỗi sợ hãi không hiểu, cẩn thận gọi hấn một tiếng: “Hoàn Trạch.”

Hoàn Trạch hiển nhiên đã không nghe thấy tiếng nàng gọi, cầm kiếm bắt đầu tấn công.

Nhiếp Song nào dám đối chiến cùng hấn, chỉ có khả năng hoảng hốt né tránh. Nhưng động tác của hấn mau lẹ vô cùng, nàng vài lần đều là nguy ngập né qua. Trong lòng nàng sốt ruột, lại muốn dùng Hòa Lạc hương với hấn. Nhưng tình huống hôm nay, dùng như thế nào?

Trước tiên chế trụ hấn! Nhiếp Song hạ quyết tâm, làm thân thủ nói: “Vạn Ý La Thiên!”

Hồng quang lan tràn, bò lên tay chân Hoàn Trạch, lại bị ngọn lửa quanh thân hấn thiêu hủy trong nháy mắt. Hành động như vậy, càng chọc giận Hoàn Trạch, trường kiếm của hấn vung lên, dẫn vô số tiểu kiếm, ngăn cản mọi hành động của Nhiếp Song. Mắt thấy mình không có chỗ để tránh, hấn lại sắp tới gần trong gang tấc, Nhiếp Song tâm trí hoảng loạn, ném một đoạn Hòa Lạc Hương kia ra.

Hoàn Trạch vốn không có chút ý thức phòng thủ nào, thấy nàng ném đến thứ gì đó, cũng không né tránh. Đoạn nhang kia dừng ở ngực hấn, nháy mắt bị ngọn lửa đốt sạch, bốc lên một luồng khói.

Nhiếp Song thấy thế, bẽ khí, che lại mũi miệng của mình.

Hương khí thấm vào, động tác của Hoàn Trạch chợt cứng đờ. Hấn run run, lui lại mấy bước. Trong nháy mắt, ngọn lửa trên người hấn đã tắt, trường kiếm trong tay rơi xuống đất.

“Sư tỷ...” Hấn suy yếu nói một tiếng, nhũn người rồi ngã xuống.

Nhiếp Song vội vươn tay giữ chặt hấn, thế mới phát hiện, da thịt hấn nóng bỏng vô cùng, lại hơi giống như bị bỏng. Nàng chưa kịp nghĩ nhiều, chợt nghe tiếng gầm rống nổi lên bốn phía, hình như có vô số quái vật đang hướng đến nơi này. Nghĩ đến Ma Cốt Luân bị phá hủy, Dạ Diệt lại chạy trốn vô tung, lũ quái vật đó không có người khống chế.

Lúc trước vì hủy Ma Cốt Luân, Nhiếp Song đã hao phí chân khí, sau đó lại miễn cưỡng sử dụng Vạn Ý La Thiên chú pháp, tiêu hao quá nhiều, làm sao có thể chiến đấu tiếp. Hơn nữa tình trạng Hoàn Trạch như vậy, căn bản không làm gì được.

Nhiếp Song cường chế nỗi kinh sợ của mình, xem xét khắp nơi, chỉ thấy một cánh cửa nhỏ khép hờ. Nàng không nghĩ nhiều, cố gắng lôi kéo Hoàn Trạch, trốn vào bên trong cửa. Nơi này nguyên là một gian thạch thất khác của đại đường, chứa ít dụng cụ trang sức để lung tung. Nhiếp Song đỡ Hoàn Trạch nằm xuống, đóng cửa, lại dùng trường côn làm then cài. Nàng vội vàng niệm chú văn, bày bố phía trên côn, phong kín cửa vào. Làm xong việc đó, nàng trở lại bên cạnh Hoàn Trạch, xem tình trạng của hấn.

Hấn nhũn chặt lông mày, thở dốc không ngừng. Không biết là bởi vì ngọn lửa hay là Hòa Lạc hương, toàn thân hấn đỏ bừng, đổ mồ hôi lạnh. Nhiếp Song lúc này mới phát hiện, ngọn lửa đã thiêu rụi quần áo của hấn, giờ phút này hấn đúng là chẳng-mặc-gì-cả. Nàng nháy mắt đỏ bừng mắt, ở một bên tìm tấm màn che, phủ tro bụi, che trên người hấn.

Tấm vải nhấc lên sinh ra làn gió lạnh, làm cho Hoàn Trạch thoáng tỉnh thần trí, hấn mở hai mắt, nhìn Nhiếp Song, nói: “Sư tỷ... Ta... không tổn thương người chứ...”

Nhiếp Song ngồi xuống cạnh hắn, lắc lắc đầu.

“Vây là tốt rồi...” Hoàn Trạch cười cười, lại khép mắt.

Nhiếp Song thấy hắn không ngừng nuốt, giống như khát khô. Nhưng ở nơi này một giọt nước cũng không có, làm thế nào bây giờ? Nàng lòng tràn đầy lo lắng, nhẹ nhàng đặt tay phủ lên trán hắn, thay hắn lau mồ hôi, ôn nhu hỏi: “Khó chịu sao?”

Lòng bàn tay nàng mát lạnh, khiến Hoàn Trạch thoải mái một lúc, hắn trợn mắt, cười nhìn nàng nói: “Sư tỷ cũng từng trúng Hòa Lạc Hương... chẳng lẽ... không biết?”

Nghe câu đó, hai má Nhiếp Song đỏ lên. Đáng giận, thế mà còn nhắc lại chuyện cũ! Chắc, sau khi nàng trúng Hòa Lạc hương, thần trí mơ hồ, căn bản nhớ không rõ cái gì. Vì sao hắn lại như còn rất thanh tỉnh? Chẳng lẽ là định lực khác biệt?

Nàng không cam lòng, ngón tay nhẹ nhàng phủ xuống, cười nói: “A, quả nhiên phong thủy luân chuyển, lần này đến phiên ngươi. Lúc trước lấy hết quần áo của ta, bây giờ cũng bị ta thấy hết rồi.”

Ngón tay nàng đùa dai dừng ở yết hầu của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cảm giác nóng rực làm cho da thịt hắn vô cùng mẫn cảm, tiếp xúc như vậy, tạo ra nỗi đau đớn không rõ. Hắn nhú mi, suy yếu phản kháng một tiếng: “Sư tỷ tự trọng...”

“Ha ha, sao thế, sợ ta xem ư?” Ngón tay Nhiếp Song lại di chuyển xuống dưới, rơi xuống xương quai xanh của hắn, “Đừng thẹn thùng nữa, đáng người không sai à. Muốn cơ bụng có cơ bụng, muốn xương quai xanh có xương quai xanh.”

Hoàn Trạch không khỏi bật cười, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Sư tỷ người...”

“Ta cái gì?” Nhiếp Song sát vào hắn, cười hỏi.

Hoàn Trạch cố hết sức giơ tay lên, bắt được bàn tay không thành thật của nàng, nắm chặt trong lòng bàn tay, không cho nàng động chạm nữa.

Nhiếp Song thấy hắn như thế, giả hoạt cười, nói: “Ta còn một bàn tay nữa!”

Hoàn Trạch vừa bực mình vừa buồn cười, nhịn không được mắng nàng, nói: “Càn quấy!”

“Cứ càn quấy đấy! Có bản lĩnh ngươi nhảy dựng lên đánh ta đi!” Nhiếp Song cười nói.

“Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn thì tính làm anh hùng cái gì?”

”Ồ, ta không phải anh hùng a. Cùng lắm là nữ anh hùng.”

“Người...”

Trong lúc nhất thời, hai người đã quên mình còn ở nơi nguy hiểm, bắt đầu cười đùa. Cho đến khi tiếng gầm rống cùng xô cửa chấn động, đánh tan tất cả sự vui mừng. Nhiếp Song thu lại tâm trạng vui vẻ, nhìn cửa đá, thần sắc trên mặt vô cùng nghiêm trọng. Tiếng xô cửa cỡ nào mãnh liệt, làm cho thạch thất hơi hơi chấn động. Trong lòng nàng vô cùng rõ ràng, quái vật phá cửa vào, chỉ là vấn đề thời gian...

Lúc này, Hoàn Trạch cố chống xuống, ngồi dậy, kéo tay nàng, ấn lên ngực mình.

Nhiếp Song nhìn hắn, cố cười nói: “Như thế nào, thay đổi tâm ý, chuẩn bị tùy ta xử trí?”

Thần sắc Hoàn Trạch lại vô cùng nghiêm túc, không có nửa phần tâm trạng đùa giỡn, hắn nhìn nàng, chân thật nói: “Dùng ‘Vạn linh thông tính’ lấy chân khí của ta ... Nếu là một mình ngươi, nhất định có thể phá vây...”

Da thịt hắn nóng rực, nóng phồng cả lòng bàn tay, làm cho ngực nàng đau đớn. Nàng nhú mày, không vui nói: “Ta nói rồi, phải đi cùng nhau chứ.”

“Ngươi đã hứa sẽ nghe lời ta.” Thanh âm Hoàn Trạch có chút vô lực, ngữ khí lại vô cùng kiên định.

“Không nghe!”

“Còn tiếp tục như vậy, ngươi và ta đều sẽ chết ở đây... Đừng cãi ta nữa...” Hoàn Trạch khuyên nhủ.

Nhiếp Song tiếp tục trầm mặc, chỉ cảm thấy ngực nhói đau. Nàng vươn tay, ôm cổ hắn. Nếu là tách ra ở đây, sẽ chẳng còn được gặp lại. Nàng còn có nhiều điều muốn nói với hắn như vậy, nhưng đến miệng, cũng chỉ có một câu:

“Ta không đi...”

Hoàn Trạch giật mình, trong lòng có cảm giác chưa từng xuất hiện trước đó. Hắn vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, rốt cuộc không thể nói thêm gì. Vì sao đến giờ phút này, lại cảm thấy, hai người cứ chết ở chỗ này như vậy, cũng không sao...

Lúc này, thạch thất bắt thần một hồi, trường côn cài then cửa đến cực hạn, đột nhiên bị đánh gãy. Một đoàn quái vật tràn vào, lao thẳng tới hướng hai người họ.

Trong cảnh nghìn cân treo sợi tóc, hai người trong lòng đều chỉ nghĩ đến bảo vệ đối phương như thế nào. Mắt thấy quái vật tới gần, nghìn đạo kiếm quang, chợt sinh ra. Sắc đỏ ửng lượn vòng, như lụa như tơ. Trong khoảnh khắc đó, một đám quái vật kia đều biến thành tro bụi. Ngay cả kêu rên cũng không thể phát ra, liền biến mất vô tung.

Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch kinh ngạc không thôi, nhìn về phía ngoài cửa.

Hai thân hình, một cao ngất, một thướt tha. Dung mạo kia, hai người lại cực kỳ quen thuộc.

“Sư phụ!” About the

17. Chương 17

“Sư phụ!”

Người tới đúng là Thiên Phong và Vạn Hách.

Nhìn thấy Nhiếp Song, Vạn Hách bước nhanh đến, lên tiếng: “Song Nhi, có bị thương hay không?” Khi nói chuyện nàng kéo tay Nhiếp Song, tinh tế đánh giá nàng, không để Hoàn Trạch bên cạnh vào mắt chút nào.

Hoàn Trạch cũng không quan tâm quần thầy trò bọn họ, vừa thấy Thiên Phong tiến vào, hắn liền quỳ xuống, cúi đầu, lại cung kính gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Thiên Phong nhìn bộ dáng hắn, lắc đầu thở dài, cởi áo khoác choàng lên người hắn, tiện đà trầm mặc thay hắn bắt mạch. Một lát sau, y mới mở miệng đã trách: “Không chỉ một mình xuống núi, còn lỗ mãng đối địch, ngươi ệnh lệnh vi sư là cái gì? Về núi úp mặt vào tường sám hối!”

Hoàn Trạch nghe vậy, dè dặt đầu, nhẹ nhàng đáp một tiếng: “Đệ tử biết sai...”

Nhiếp Song thấy hắn như thế, trong lòng buồn cười. Xem một bộ dạng cup mi nhu thuận có vẻ thuận mắt này, với khi chiến đấu mạnh mẽ hung ác lúc trước tưởng như hai người, thật là sói hoang biến thành chó nhà. Lúc này, Vạn Hách lấy tay dí đầu nàng, sắc giọng: “Ai cho phép ngươi xuống núi?”

Nhiếp Song phục hồi tinh thần lại, làm nũng nói: “Đệ tử thấy Phong Linh Ngọc của Thiên Ảnh các bị cướp, nên mới muốn hỗ trợ thôi. Sư phụ người đừng hung dữ như vậy, không nên dọa người ta trên người còn có vết thương, còn sợ hãi nữa.”

Vạn Hách bật cười, véo mặt nàng nói: “Nha đầu chết tiệt kia, rõ ràng là muốn xuống núi đi chơi, còn dám tìm lý do đường hoàng như vậy.”

“Không có a. Là thật, không tin người hỏi sư đệ Hoàn Trạch.” Nhiếp Song cười nhìn Hoàn Trạch, nói vậy.

Hoàn Trạch nhìn nhìn thầy trò bọn họ, trong lòng có chút bất đắc dĩ, gật đầu đáp: “Vâng.”

“Sư phụ xem, đệ tử nói không sai chứ.” Nhiếp Song cười nói.

Vạn Hách lúc đó mới nhìn Hoàn Trạch, nàng thoảng đánh giá hần một phen, cười nói: “Nếu muốn xuống núi hỗ trợ, tốt xấu cũng nên thông báo một tiếng. Hiện tại tất cả mọi người đều cho là các người bỏ trốn.”

“Bỏ trốn?!”

Lời này vừa nói ra, Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch đều có vẻ mặt kinh ngạc.

Vạn Hách che miệng cười, mang theo một chút chế nhạo, nhìn hai người họ.

Nhiếp Song nhìn nhìn Hoàn Trạch, lại nhìn phía Thiên Phong, dịu dàng nói: “Thiên Phong sư bá, người không tin đúng không?”

Thiên Phong gật đầu, “Việc hoang đường như vậy, làm sao có thể tin.” Y nói xong, lại gần Hoàn Trạch nói, “Người xằng bậy thì thôi, sao lại liên lụy đến sư tỷ người.”

Hoàn Trạch vẻ mặt vô tội, muốn nói lại thôi, như trước cúi đầu, đáp: “Đệ tử biết sai.”

Nhiếp Song cười trộm, hần ở trước mặt nàng thì răng bén lưỡi nhọn như vậy, gặp Thiên Phong, cũng chỉ còn lại có “Đệ tử biết sai” ... Mắt thấy nàng đắc ý, Vạn Hách lại dí đầu nàng, nói: “Đã là tìm Phong Linh Ngọc về, ngọc đâu?”

Nhiếp Song nghe nàng hỏi như vậy, thoảng thu lại tâm trí, đem đủ loại chuyện từ phức tạp đến đơn giản sau khi xuống núi kể cho Vạn Hách. Đương nhiên, việc thân Hoàn Trạch có ma chủng, một chữ nàng cũng không đề cập đến.

Vạn Hách nghe xong, mới trách: “Lần này không mất mạng, coi như vận khí người tốt! Xem người lần sau còn dám không!”

Nhiếp Song mang theo một chút hổ thẹn, hỏi: “Sư phụ không phải đang bế quan sao? Làm sao mà đến được?”

“Người không phải gửi thư về Vạn Ý môn sao, các sư muội người làm sao có can đảm lớn như người, tất nhiên hồi bẩm chi tiết cho ta.” Vạn Hách nói xong, liếc mắt nhìn Thiên Phong một cái, “Ta liền xuất quan đi Thiên Ảnh các, không nghĩ tới người nào đó cũng bế quan, hừ, nhà mình gì đó đều chăm coi không tốt, còn muốn không đếm xỉa đến...”

Thiên Phong thần sắc hơi có chút xấu hổ, nói: “Nơi đây không nên ở lâu, vẫn là trở về trước rồi hãy nói.” Dứt lời, y nâng Hoàn Trạch dậy, bước ra ngoài.

Vạn Hách nhướn mi cười, cũng nâng Nhiếp Song dậy, “Chúng ta đi.”

Nhiếp Song giờ phút này đã không còn lo lắng gì, vui vẻ như cá trở về nước. Nàng khoác tay Vạn Hách, vừa đi vừa nói chuyện mới biết sau khi xuống núi, lúc này, nàng chợt thấy Hoàn Trạch quay đầu, không hồn giậm giậm một cái. Nàng hướng hần nhướn nhướn mi, cười khiêu khích.

Ra khỏi thạch thất, chỉ thấy trên đất đều là thi thể quái vật, nhiều đến nỗi không thể đếm hết. Nhiếp Song trong lòng âm thầm cảm thán, tu vi của mình so với sư phụ, chung quy là khác nhau một trời một vực. Mọi người rời khỏi đỉnh Hắc Cốc, liền thấy ngoài linh sớm đã có người chờ. Đúng là hai nam đệ tử Thiên Ảnh các, cùng hai nữ đệ tử Vạn Ý môn. Hai vị sư muội kia, Nhiếp Song lại rất quen thuộc, đúng là Vân Bích cùng Thanh Lang. Thấy bọn họ đi ra, đều vô cùng vui mừng. Mọi người hàn huyên sơ sơ, liền khởi hành hướng tới thành trấn gần nhất. Các đệ tử ở khách điểm trên trấn bao hết một quán trọ từ lâu, mọi người đều tự chữa thương nghỉ ngơi, không tiếp tục nói chuyện.

Một đêm ngủ say, lúc Nhiếp Song tỉnh lại, nhận thấy thần thức thanh tỉnh, toàn thân vui sướng, việc lúc trước giống như một cơn ác mộng, đã tan thành mây khói. Vân Bích cùng Thanh Lang thấy nàng đứng dậy, bèn đi chuẩn bị nước ấm, để nàng tắm rửa. Nhiếp Song càng thêm cao hứng, không hổ là sư muội nhà mình, thật là hiếu nàng nha! Nàng ngâm vào trong nước ấm, càng thêm thỏa mãn.

Vân Bích và Thanh Lang canh giữ một bên, tiếng là hầu hạ, thật ra là hỏi chuyện. Ở trong Thiên Ảnh các có đối phó Thiên Phong thành công hay không, đến sư đệ Hoàn Trạch đến tốt cùng là người như thế nào, không có gì không hỏi. Nhiếp Song đáp câu có câu không, không tránh được trình bày qua loa. Nhưng trò chuyện như vậy, làm cho Nhiếp Song hiểu ra nhiều điều.

Nguyên là, Vạn Hách sau khi xuất quan, liền đến Thiên Ảnh các tìm nàng. Lúc ấy cũng không có ai biết nàng xuống núi tìm Phong Linh Ngọc, chỉ nói nàng cùng Hoàn Trạch đã biến mất không tung tích, nói không chừng là bỏ trốn vân vân. Vạn Hách giận không kiềm chế được, xông thẳng phía sau núi ở Thiên Ảnh các, mắng lầy mắng để Thiên Phong đang bế quan. Thiên Phong biết việc Phong Linh Ngọc bị trộm, đệ tử mất tích, liền tự mình xuống núi tìm kiếm. Vạn Hách tự nhiên dẫn đệ tử đi theo. Vốn cũng không hiểu rõ, vẫn là Thiên Phong nghĩ đến Phong Linh Ngọc bị trộm có thể có liên quan tới Cức Thiên phủ, liền đi đến Dương phủ ngày xưa có quan hệ làm ăn với Cức Thiên phủ để tìm hiểu. Vừa khéo Dương phủ cháy, Dương Bưu chết, cũng có yêu khuyến quái vật tác quái. Hai người liền theo manh mối này một đường truy tìm, lại về trên trần nhỏ tìm được châu ngọc Nhiếp Song đem theo, mới tìm được Hắc Cức lĩnh.

Nhiếp Song nghe xong, không khỏi âm thầm thấy may mắn. Nếu sư phụ trễ một bước, nàng có khả năng thực sự cùng Hoàn Trạch cùng táng thân ở Hắc Cức lĩnh. Nghĩ đến Hoàn Trạch, trong lòng nàng run lên, mở miệng hỏi: “Đúng rồi, hắn như thế nào?”

“Hắn là ai?” Vân Bích hỏi lại.

“Chính là sư đệ kia đó...” Nhiếp Song cup mắt, giả bộ đáng thoải mái tùy ý, nói.

“À, hắn có vẻ bị thương không nhẹ, còn không thể xuống giường nữa cơ.” Vân Bích đáp.

“Như vậy sao...” Nhiếp Song gật gật đầu.

“Đúng rồi, thời điểm tìm được các người, sư đệ kia sao lại trần truồng thế?” Thanh Lang tò mò hỏi.

Nhiếp Song chỉ cảm thấy trên mặt mình nóng lên, nhớ tới chuyện lúc ấy ở trong thạch thất, nàng lại bắt đầu có chút ngượng ngùng. Nàng ra vẻ trấn tĩnh, nói: “Không có gì, gặp gỡ một con quái vật phun lửa, đã thiêu rồi.”

“Nguyên là là như vậy a.” Thanh Lang có chút thất vọng, “Ta còn tưởng sư tỷ làm cái gì với hắn đấy.”

“Chao ôi? Ta sẽ làm cái gì với hắn kia chứ? Ta muốn làm cái gì với hắn?” Nhiếp Song lên tiếng phản bác.

“Thanh Lang, người đừng nói lung tung. Sư tỷ một lòng muốn đổi phò Thiên Phong sư bá...” Vân Bích vẽ mặt nghiêm túc, “Đúng không, sư tỷ?”

Nhiếp Song gật đầu, “Đương nhiên rồi.”

“Như vậy a. Tuy vậy sư đệ kia cũng rất tốt.” Thanh Lang nói.

“Người thích thì người tiếp nhận càng tốt.” Nhiếp Song nói.

“Chán ghét, sư tỷ, người ta cũng không có lòng.” Thanh Lang then thùng nói, “Ta thích người lớn tuổi một chút.”

“Ý người là, là muốn tranh Thiên Phong sư bá với đại sư tỷ?” Vân Bích trào phúng nói một câu.

“Ai nha, tuổi quá lớn, người ta cũng không thích.”

Nhiếp Song không nói gì, hắt nước lên các nàng, “Đi ra một lúc đi, quấy rầy ta tắm rửa!”

Vân Bích và Thanh Lang cười duyên, cũng không nói nhiều, song song lui ra ngoài. Khi còn lại một mình Nhiếp Song, nàng cúi đầu, lại nghĩ tới chuyện Hoàn Trạch. Có nên đi thăm hắn hay không?

Nàng do dự hồi lâu, đợi cho nước ấm hơi lạnh đi, mới quyết định. Nàng đứng lên, lau khô nước đọng, chọn một bộ quần áo hợp ý, trang điểm đẹp nhất, lúc đang định xuất môn, lại nghĩ đến cái gì. Nàng trở lại ngồi trước gương, lấy son, dùng đầu ngón tay chấm một chút, tinh tế bôi trên môi. Nhìn mình trong gương, nàng mím môi cười, thể này mới vừa lòng rồi đi.

Đợi gặp được Hoàn Trạch, hắn cũng không suy yếu như nhóm sư muội nói. Hắn đã đứng dậy, đang ngồi xuống giường, nhìn thấy nàng đến, hắn thả lỏng tư thế, cup mắt gọi một tiếng:

“Sư tỷ.”

Nhiếp Song thấy khí sắc hần không sai, trong lòng đã thả lỏng vài phần. Nàng mỉm cười đi qua, không khách khí ngồi xuống mép giường, nói: “Chắc chắc, còn muốn đến xem bộ dạng chật vật của ngươi, không nghĩ là khôi phục nhanh như vậy, thật thất vọng.”

Hoàn Trạch nhìn nàng, ánh mắt nhẹ nhàng dừng trên môi nàng, lại nhẹ nhàng dời đi. Trang điểm xinh đẹp như thế, hần là không có chuyện gì. Hần cười, nói: “Ta làm sao có thể lại cho sư tỷ cơ hội ‘lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn’ chứ?”

Đấu võ mềm như thế, càng làm cho Nhiếp Song yên tâm. Nàng không cam lòng yếu thế dịch sát vào hần, nói: “Ngươi cảm thấy ta khi dễ ngươi?”

“Sư tỷ cảm thấy thế à?” Hoàn Trạch hỏi lại.

“Nếu ta khi dễ ngươi, sao ngươi lại không nói thật với sư phụ ngươi chứ?” Nhiếp Song khiêu khích nói.

“Một chút việc vặt vãnh, quấy rầy sư phụ ta làm gì. Tự ta giải quyết là được rồi.” Hoàn Trạch nói.

“Oa, nghe khẩu khí này là muốn trả thù nha!” Nhiếp Song ra vẻ kinh ngạc, “Thật đáng sợ nha, xem ra ta phải nói cho Thiên Phong sư bá biết mới được nha!”

“Không cho phép ngươi trêu chọc sư phụ ta!” Hoàn Trạch nhú mày, uy hiếp nói.

“Cứ đi đấy! Xem ngươi làm sao bây giờ.” Nhiếp Song nói xong, lại nghĩ tới bộ dáng hần vâng vâng dạ dạ với Thiên Phong, cười đến sung sướng.

Nàng cười đắc ý đến thế, hoàn toàn là một bộ dạng vô lại. Hoàn Trạch cũng không khỏi bật cười, thân thủ định bắt lấy nàng. Nhiếp Song nhanh nhẹn né được, sợi tóc như sa tanh lướt qua ngón tay hần, lưu lại một tí hơi mát. Nàng xoay tròn người, đứng sau cái bàn, cười nói: “Nào có dễ dàng để ngươi bắt được như vậy!”

Hoàn Trạch cười, đang muốn xuống giường, vừa khéo Thiên Phong đi tới. Vừa thấy Thiên Phong, vẻ tươi cười của hần nháy mắt thu lại, có chút cứng ngắc quỳ trên giường, vẻ mặt đứng đắn mở miệng, kêu: “Sư phụ.”

Nhiếp Song thấy thế, dựa vào cái bàn cười không ngừng, tiếng nói cũng rung rung reo lên: “Thiên Phong sư bá...”

Giống như bị cuốn hút bởi sự vui sướng của nàng, Thiên Phong mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, bên môi lại nở nụ cười. Y hơi hơi vuốt cằm, định như trả lời, tiện đà nói với Hoàn Trạch: “Không cần hành lễ. Người đã khỏe hơn chưa?”

Hoàn Trạch thả lỏng tư thế, gật đầu, “Đệ tử đã không có vấn đề gì, sư phụ không cần quan tâm.”

“Tốt.” Thiên Phong cười cười, lại nói với Nhiếp Song, “Song Nhi, ngươi thế nào?”

Nhiếp Song chưa bao giờ nghĩ tới, Thiên Phong nghiêm túc lãnh đạm, cũng sẽ quan tâm đến nàng. Trong lúc nhất thời, đổi lại có chút được sung sướng mà sợ. Nàng nhìn nhìn vẻ tươi cười trên mặt Thiên Phong, lại liếc qua Hoàn Trạch, ý xấu nảy ra. Nàng nâng trán, ai a một tiếng, hướng đến trên người Thiên Phong mà ngả. Thiên Phong cả kinh, vội vươn tay ôm eo nàng, đỡ nàng an toàn.

Thân mình Nhiếp Song mềm như bông, nhẹ như tơ, yếu đuối như cành liễu, nửa phần khí lực cũng không có. Nàng cau mày, dịu dàng nói: “Đầu ta choáng váng quá...”

Thân mình Thiên Phong hơi hơi cứng đờ, nói: “Nhưng bị thương thế nào?”

Nhiếp Song khoác tay Thiên Phong, cúi đầu nói: “Ta cũng không biết... Sư bá giúp ta xem xem?”

Thiên Phong cẩn thận rút tay ra, nói: “Nam nữ hữu biệt, sao làm thế được. Ta đi tìm sư phụ ngươi đến.” Nói xong, y hạ mắt xuống, bước nhanh rời đi.

Nhiếp Song nhìn y đi xa, mím môi cười, khinh thường nói: “Cái gì đây, liền bỏ chạy như vậy.” Nàng dứt lời, mang vẻ mặt khiêu khích, quay đầu nhìn Hoàn Trạch.

Hần ngưng mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm. Vẻ mặt kia nếu nói là buồn bực, không bằng nói là oán hận. Đường như có sự phẫn nộ, trải tại đáy mắt hần, làm cho Nhiếp Song sinh ra một tia khiếp ý.

Thực sự tức giận?

Nhiếp Song có chút xấu hổ, hắng giọng một cái, che giấu nói: “Ai nha, ánh mắt thật đáng sợ.”

Hoàn Trạch nghe vậy, mắt tự nhiên nhìn sang một bên, tránh ánh mắt của nàng.

Nhiếp Song không khỏi bắt đầu hối hận. Quả nhiên, hấn một lòng bảo vệ Thiên Phong. Sớm biết rằng hấn sẽ tích cực như vậy, sẽ không đùa kiểu này. Nhưng phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ xin lỗi hấn hay sao?

Nàng đang nghĩ vậy, Vân Bích chạy vào. Nguyên là Thiên Phong sau khi ra khỏi cửa, gặp hai người Vân Bích, Thanh Lang, liền đem việc thân thể Nhiếp Song không khỏe nói với các nàng, dặn các nàng báo cho Vạn Hách. Hai người nào dám chậm trễ, Thanh Lang lập tức đi thông báo cho Vạn Hách, Vân Bích lập tức đến tìm Nhiếp Song.

Nhiếp Song đang lo không có bậc thang đi xuống, giờ Vân Bích đến, nàng hàn huyên vài câu, vội vàng lui ra ngoài.

18. Chương 18

Sau khi Nhiếp Song trở về phòng, Thanh Lang liền vội vàng dẫn Vạn Hách tới. Sau một lúc khám bệnh, cuối cùng Vạn Hách đi đầu Nhiếp Song cảnh cáo nàng “Vui đùa cũng phải có mức độ” là hết. Vạn Hách đi rồi, Thanh Lang cùng Vân Bích liền ở lại trong phòng Nhiếp Song nói chuyện, nói đến Thiên Phong, hai người đều mang vẻ mặt sùng bái.

“Nguyên lai sư tỷ là cố ý lừa Thiên Phong sư bá nha, thật là lợi hại. Chúng ta nhìn thần sắc Thiên Phong sư bá, đều cho là thật chứ.” Thanh Lang nói.

Nhiếp Song cười cười, “Hừ, đây là tất nhiên.”

Vân Bích nói: “Vậy xem ra, Thiên Phong sư bá rõ ràng không phải là đối thủ của sư tỷ. Khó trách y muốn bề quan trốn tránh sư tỷ.”

Nhiếp Song nghe được lời này, lại nghĩ tới chuyện ở Thiên Ảnh các, suy nghĩ bất giác liền chuyển qua trên người Hoàn Trạch, nhất thời ngơ ngác có chút xuất thần.

“Nay Thiên Phong sư bá xuất quan, đúng là cơ hội tốt. Sư tỷ, nếu người có gì khó khăn, nói cho chúng ta biết, chúng ta nhất định hết sức tương trợ!” Thanh Lang nói.

Nhiếp Song lúc đó mới hồi phục tinh thần lại, qua loa lên tiếng.

Thanh Lang cùng Vân Bích thấy nàng như thế, chỉ nghĩ nàng đang suy tư đối phó Thiên Phong như thế nào. Hai người liếc mắt nhìn nhau, Vân Bích mở miệng, hỏi: “Sư tỷ, những thứ trước kia ta đưa cho tỷ lúc tỷ đi Thiên Ảnh các, tỷ đã dùng chưa?”

Thứ kia? Nhiếp Song bừng tỉnh hiểu ra, trên mặt hiện lên một tia đỏ ửng, “A, dùng thì cũng đã dùng rồi...” — chỉ là phương pháp này vô dụng. Về sau của câu này, Nhiếp Song cẩn thận nuốt xuống, nói không nên lời.

Thanh Lang cùng Vân Bích vẻ mặt kinh ngạc, hai người đều đứng lên, đi đến một bên, từ hành lý Nhiếp Song lật ra cái bọc ấy. Hai người lựa một phen, đều nhăn mày lại.

“Quả nhiên là Thiên Phong sư bá, dạng này là vành mặt bất bình...” Thanh Lang nhìn một hộp Hòa Lạc hương rồng tuếch kia, thần sắc vô cùng trầm trọng.

“Xem ra chỉ có ra đòn sát thủ.” Vân Bích thân thủ, lấy từ cái bọc ra một bình sứ nhỏ, giơ lên trước mắt Nhiếp Song.

“Đây lại là cái gì?” Nhiếp Song khó hiểu.

“Đoạt phách đan!” Vân Bích nói, “Chỉ cần ăn vật này vào, trong vòng nửa canh giờ, tỳ nói gì y sẽ nghe nấy!”

“Ừ! Chúng ta hòa vào trà của Thiên Phong sư bá, để y uống vào!” Thanh Lang hiến kế, nói, “Không tin không trị được y!”

Nhiếp Song nhìn nhìn bình sứ kia, lại nhìn nhìn hai sư muội thần sắc tràn đầy chí khí, trong lúc nhất thời hối hận không thôi. Sớm biết như thế, lúc trước sẽ không kiên quyết nói những lời phóng túng như vậy. Nếu giờ đánh trống thu quân, chẳng phải là để các nàng xem thường? Nàng hắng giọng một cái, kiên trì nói: “Ý kiến hay, làm như vậy đi!”

Thanh Lang cùng Vân Bích nghe vậy, kéo nàng đi, chuẩn bị nước trà. Nhiếp Song lòng tràn đầy bất đắc dĩ, sẵng giọng: “Gấp cái gì nha, trời còn chưa tối đâu!”

Ba người xuất môn, chỉ thấy Hoàn Trạch đã đi tới trước mặt. Nhìn thấy các nàng, hắn ôm quyền, nói: “Các vị sư tỷ hảo.”

Thanh Lang cùng Vân Bích ý cười tỏa ra, song song nghênh đón. Thanh Lang mở miệng, dịu dàng nói: “Sư đệ bị thương còn chưa khỏe, sao đã ra khỏi giường rồi? Có thể bị cảm lạnh đấy.”

Hoàn Trạch thoáng lui lại mấy bước, liếc mắt nhìn Nhiếp Song một cái, nói: “Đa tạ sư tỷ quan tâm.”

“Cái gì ‘Sư tỷ’ nha, gọi người ta như vậy già lắm.” Vân Bích cười, hờn giận một câu.

Hoàn Trạch thấy thế, chỉ trầm mặc.

“Chính là nha. Luận bối phận, ngươi là sư đệ, nhưng luận tuổi, ngươi lại là ca ca.” Thanh Lang vẫn khởi đến tay hắn, cười nói, “Hảo ca ca, nghe nói kiếm pháp Thiên Ảnh các các ngươi có một không hai thiên hạ, khi nào chúng ta luận bàn một chút đi.”

Vân Bích cũng không chịu thua, thân mình nhẹ nhàng hướng đến người Hoàn Trạch mà dấn vào, nói: “Ca ca đừng để ý nàng, ngươi thân mình còn chưa khỏe đâu. Ta đỡ ngươi về nghỉ ngơi.”

Nhiếp Song thấy các nàng như thế, trong lòng có chút rầu rĩ, lại không biết nói gì cho phải. Nàng ngược mắt nhìn Hoàn Trạch, đã thấy hắn cũng đang nhìn mình. Nàng có chút hoảng hốt, cũng không dám lộ ở trên mặt, chính là cười cười với hắn, không nói lời nào.

Hoàn Trạch thấy nàng như thế, cúi mắt nói: “Sư phụ dẫn ta đến xem Nhiếp sư tỷ, nếu sư tỷ không có việc gì, ta liền cáo từ.” Hắn dứt lời, nhẹ nhàng đẩy Vân Bích và Thanh Lang ra, nói vài tiếng thật có lỗi, liền xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, Vân Bích cùng Thanh Lang bắt đầu đều đều bật cười.

“Ai nha, sư đệ hảo thú vị, đây là thẹn thùng hay sao?” Thanh Lang nói.

“Ngươi nói thật có ý tứ, lúc trước còn nói không thích người ít tuổi, mới vừa rồi vài tiếng ‘Ca ca’ kia, ta nghe mà nổi cả da gà!” Vân Bích trào phúng một câu.

“Ngươi tốt hơn ta bao nhiêu a, ‘Ta đỡ ngươi trở về nghỉ ngơi’, một người nói ra miệng!”

“Bất quá là đỡ trở về phòng, sợ cái gì. Hắn nếu dám có ý động chạm, ta bẻ tay hắn!”

Hai người người một câu ta một câu, châm chọc giễu cợt nhau, vô cùng sung sướng. Nhiếp Song vẫn đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Hoàn Trạch xa dần, trong lòng càng nặng nề hơn. Các nàng nói chuyện, thế nhưng lại nghe không rõ ...

...

Đợi đến đêm, Nhiếp Song tuy vậy đối phó với Thanh Lang cùng Vân Bích, phải đến phòng bếp chuẩn bị nước trà. Nàng tay cầm đoạt phách đan, nhìn nước sắp sôi trên bếp, trong lòng cứ không yên. Một bên, Thanh Lang lấy ra trà cụ tinh mỹ, Vân Bích chuẩn bị lá trà tốt nhất, hai người cười nói bàn luận bộ dáng Thiên Phong sau khi ăn đoạt phách đan. Nhiếp Song nhìn hai người các nàng, muốn nói mà từ đầu tới cuối không nên lời. Chuyện Tơ hồng Hợp Linh vốn là trò đùa dai của nàng, chuyện cho tới bây giờ, nàng làm

sao có thể song tu với Thiên Phong a. Hơn nữa, nếu thực sự làm như vậy, Hoàn Trạch khẳng định càng tức giận... Lại nói tiếp, trong lòng hắn, đến tột cùng là nghĩ như thế nào chứ?

Nàng nghĩ đến rồi rắm, chợt nghe Vân Bích nói: “Sư tỷ, nước sôi.”

Nhiếp Song phục hồi tinh thần lại, mang nước pha trà. Lúc này, nàng nghĩ tới cái gì, mở miệng hỏi: “Vân Bích, đoạt phách đan này lợi hại như vậy thật sao?”

“Đương nhiên. Nếu ăn vật này vào, cho dù là hán tử làm bằng sắt, cũng sẽ ngoan ngoãn quỳ gối dưới chân tỷ, tỷ khiến hắn gọi ‘Nương’ cũng được!” Vân Bích nói xong, tự làm mình bật cười.

“Hỏi gì cũng nói sao?” Nhiếp Song hỏi.

“Nha, nói đến đây, thứ này vốn sử dụng như thế.” Vân Bích nói, “Ta nghe nói, đoạt phách đan này vốn là dùng để tra khảo. Nếu phạm nhân không chịu cung khai, ăn vật này vào, có kết quả tức thì!”

Ồ tốt! Nhiếp Song vui vẻ. Cho dù kiên định như hắn, uống xong trà này, cũng nhất định sẽ thành thành thật thật đem tâm sự nói cho nàng. Tuy rằng không được đứng đắn lắm, nhưng nếu có thể thành công, nên chuyện thật tốt. Nghĩ thế, gương mặt nàng tươi cười sáng lạn, ngân nga hát pha trà xong xuôi. Tất cả đã thỏa đáng, nàng bưng lên chén trà ấy, vừa lòng cười. Lập tức nói với Thanh Lang và Vân Bích: “Các người cũng đừng theo tới, ta sợ sư bá nghi ngờ.” Vân Bích và Thanh Lang dễ dàng đồng ý, không nói gì nữa.

Nhiếp Song bưng chén trà kia, đập ánh trăng, lòng tràn đầy vui mừng đi tới phòng Hoàn Trạch. Đợi đi vào cửa, đã thấy trong phòng không người. Nàng tìm đệ tử Thiên Ảnh các hỏi, mới biết hắn hầu hạ trong phòng Thiên Phong. Trong lòng nàng cảm thấy không ổn, nhưng nếu giờ phút này bưng trà về, chỉ sợ khiến các sư muội nghi hoặc. Vậy thì, định tới chỗ Thiên Phong một chuyến, gọi hắn ra uống trà. Đến lúc đó liền nói với các sư muội, là không cẩn thận bị phát hiện. Nàng hạ quyết tâm, lại mang theo vẻ mặt tươi cười, hướng tới phòng Thiên Phong.

Vừa đến ngoài cửa, chỉ thấy cửa phòng nhẹ mở, Hoàn Trạch đi ra. Trong lòng nàng vui vẻ, dần bước lên. Hoàn Trạch thấy nàng, thản nhiên chào một tiếng, ánh mắt dừng ở nước trà trong tay nàng.

Nhiếp Song nhìn ánh mắt hắn, không khỏi có chút khấn trương. Không đúng a, lấy kinh nghiệm của hắn, nói không chừng sẽ phát hiện...

“Sư tỷ là đưa trà cho sư phụ ta?” Hoàn Trạch mở miệng, hỏi một tiếng.

“Ách...” Nhiếp Song càng khiếp đảm hơn. Lúc này, rốt cuộc đáp như thế nào mới tốt? Nàng nghĩ nghĩ, xinh đẹp cười, nói, “Người nói đấy?”

Hoàn Trạch cũng không nói nhiều, thân thủ bưng cốc trà kia lên, vạch trần chén che, nhẹ nhàng khê ngửi. Chỉ một thoáng, một chút dịch ý ở hán đáy mắt nổi lên, trong thần sắc thâm trầm, làm cho người ta khiếp sợ. Lòng mày hắn nhẹ nhàng nhíu lại, lạnh lùng hỏi: “Đoạt phách đan?”

Quả nhiên bị phát hiện. Chắc, thật sự là thất sách. Nhiếp Song có chút xấu hổ, đang muốn nói chuyện, lại nghe hắn nói: “Sư tỷ, ta đã cảnh cáo người rồi.”

Hoàn Trạch thanh âm càng lạnh như băng, nghe qua như lưỡi đao đâm vào người. Ngữ khí cứng vẻ mặt như vậy, tuyệt không phải đùa. Nhiếp Song có chút hối hận, chỉ nói: “Tốt lắm tốt lắm, trà trả ta, không đưa là được.”

Hoàn Trạch lại giương tay lên, ném chén trà kia xuống đất. Cốc sứ thoáng chốc vỡ vụn thành mấy cánh hoa, nước trà nóng tràn ra, sương trắng bốc lên nhân nhật.

Nhiếp Song cả kinh, cau mày nói: “Ta đã nói không đưa nữa, người ném nó làm gì?”

“Lần sau, ta sẽ không khách khí như thế nữa.” Hoàn Trạch dứt lời, vòng qua nàng, bước đi.

“Đứng lại.” Nhiếp Song cũng tức giận, nàng đuổi theo hắn, ngăn đón ở trước mặt hắn.

Hoàn Trạch cúi mắt, hỏi: “Sư tỷ còn có chuyện gì?”

“Ta...” Nhiếp Song cũng không biết nói cái gì cho phải, đang vội vàng, mở miệng hỏi, “Người rốt cuộc làm sao vậy?”

Hoàn Trạch nhìn nàng, lồng ngực nặng nề vô cùng. Làm sao vậy? Hắn cũng không biết chính mình bị làm sao nữa. Mấy ngày ở chung, hắn thế nhưng đã quên, nàng xinh đẹp quyến rũ, vốn không thuộc về một loại người như hắn. Có ngả ngón khiêu khích, đều chỉ là vui đùa mà thôi. Nàng là đệ tử Vạn Ý môn, đối với các nàng mà nói, chế nhạo chỉ là tiêu khiển. Hắn thế nhưng sẽ đều cho đó là thật...

Hắn cường chế cảm xúc, nói: “Ta vẫn luôn là như thế.”

Vẫn luôn là như thế. Đúng vậy, từ ngày đầu tiên theo nàng tiến vào Thiên Ảnh các, hắn chính là như thế. Hắn từng không chỉ một lần cảnh cáo nàng, cũng không chỉ một lần lộ ra địch ý như vậy. Hắn khiến nàng kiềm chế, kêu nàng tự trọng. Qua bao nhiêu ngày, ôn tồn ái muội này, chung quy là một hồi hiểu lầm. Trong lòng hắn, sớm nhận định nàng lẳng lơ khiếm nhã. Đưa nàng cùng xuống núi, cũng là vì bảo vệ Thiên Phong. Nàng vốn tưởng rằng chính mình không cần, nhưng hôm nay, vì sao lại khổ sở như thế. Hốc mắt nàng bắt giắc đỏ lên, lại ẩn trong bóng đêm. Ánh trăng sáng ngời, chỉ soi rọi nàng xinh đẹp tươi cười.

“Ai nha, thật là một đồ nhi trung thành tận tụy.” Nhiếp Song cười, tay đặt lên bờ vai của hắn, “Xem ra muốn làm gì phải đối phó người trước mới được.”

Quả nhiên... Nàng không phải đã nói rồi sao, không động được sư phụ hắn, trước hết động hắn. Ý thức được điểm này, Hoàn Trạch tê tái trong lòng, nhưng lại không phân biệt rõ được mình cấu giận, hay là thương tâm. Hắn bắt được cổ tay nàng, cẩn thận nói: “Người muốn như thế nào đều được! Đừng lấy ta luyện tay!”

Luyện tập? Nhiếp Song giận quá hóa cười, nàng tránh khỏi tay hắn, nói: “Nếu ta muốn thế nào đều được, người chán ta làm cái gì? Người ném trà của ta làm cái gì? Xen vào việc của người khác!”

Hoàn Trạch không biết còn có thể nói gì. Hắn tránh đi ánh mắt nàng, lạnh nhạt nói một câu: “Sư tỷ tự trọng.” Nói xong, hắn đẩy nàng ra, bước nhanh rời đi.

Bốn chữ này, nay nghe thật đúng là chói tai như thế. Nhiếp Song không còn có tâm tư ngăn hắn, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ.

Lúc này, Vân Bích và Thanh Lang chạy tới. Các nàng vốn là muốn đến xem Nhiếp Song đưa trà thành công hay không, lại vừa vặn chạm phải Hoàn Trạch cấm giận rời đi. Hai người đến trước mặt Nhiếp Song, thấy nàng vẻ mặt bị thương, lại nhìn đến chén trà vỡ nát trên đất, liền biết một hai. Khi đang muốn hỏi, Thiên Phong cũng bị trận tranh cãi âm ỉ quấy nhiễu, đẩy cửa đi ra. Vân Bích và Thanh Lang lòng tràn đầy xấu hổ, vội vàng tiếp một tiếng, nói “Không có việc gì”. Sau đó thu hồi mảnh chén trà, kéo Nhiếp Song rời đi.

Chờ trở lại trong phòng, Nhiếp Song tim đập mạnh và loạn nhịp như trước, các sư muội thân thiết hỏi han, nàng không có tâm trạng nghe. Trong lòng đau đớn không còn cách nào đè nén, nàng cúi đầu, rơi lệ.

Vân Bích và Thanh Lang thấy thế, vừa sợ vừa vội, hỏi nàng duyên cớ, nàng cũng không đáp. Hai người không có biện pháp, chỉ đi tìm Vạn Hách. Vạn Hách vội vàng tới, thấy Nhiếp Song khóc thương tâm đến như thế, cũng sốt ruột. Nhưng hỏi nửa ngày, thủy chung không được trả lời, hỏi lại Vân Bích, Thanh Lang. Hai người kia không dám nhắc tới đoạt phách đan, liền chỉ nói Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch đã cãi cọ, sợ là do duyên cớ đó.

Vạn Hách nghe xong, giận không nén được, phất tay áo đi đến chỗ Thiên Phong.

19. Chương 19

Khi Vạn Hách xông vào phòng ngủ của Thiên Phong, Thiên Phong đang ngồi xuống. Thấy nàng tiến vào, Thiên Phong có chút kinh ngạc, đứng dậy hỏi: “Có việc?”

Vạn Hách hừ lạnh một tiếng, mở miệng nói: “Nếu đồ nhi của ta có làm gì sai, huynh chỉ cần nói với ta, ta sẽ trách phạt. Khi nào thì đến phiên đệ tử của huynh đến giáo huấn nàng?”

Thiên Phong có chút không rõ, chỉ hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Tên đồ nhi của huynh không phải kêu Hoàn Trạch sao? Gọi tới hỏi một chút liền biết.” Vạn Hách lấy ghế dựa ngồi xuống, nói như thế.

Thiên Phong thấy nàng như thế, cũng không hỏi nhiều, đang muốn gọi đệ tử đến, đã thấy Hoàn Trạch ở ngoài cửa.

Nguyên lai Hoàn Trạch nghe thấy động tĩnh, tưởng Thiên Phong có việc gì, trước những người khác đã chạy tới. Khi nhìn thấy tình huống trong phòng, hắn không tự giác thấp đầu, đang muốn cáo từ rời đi. Lại nghe Thiên Phong hoán một tiếng, “Hoàn Trạch. Tiến vào.”

Hoàn Trạch theo lời, vừa đi vào phòng, chỉ thấy Vạn Hách liếc mắt nhìn hắn, bên trong thần sắc tràn đầy hờn giận.”Luận bồi phạt, Song Nhi là sư tỷ hắn, nên cung kính thuận theo. Luận tình lý, đường đường là nam tử, thế nhưng lại khi dễ một nữ oa nhi. Thiên Phong sư huynh, huynh cũng thật biết dạy đồ đệ.” Vạn Hách nói.

Thiên Phong lúc này mới hiểu được chút, lại nghĩ tới mới vừa đến ngoài cửa nghe tranh cãi ầm ĩ, tựa hồ đúng là Hoàn Trạch cùng Nhấp Song. Y nhú mày, hỏi Hoàn Trạch nói: “Sao lại thế này?”

Hoàn Trạch nghe xong lời nói của Vạn Hách, sớm biết duyên cớ. Nhưng nhớ tới chuyện lúc trước, trong lòng hắn có nỗi khổ riêng, chính là cúi đầu trầm mặc.

Thái độ hắn như thế, khiến cho Thiên Phong có chút không hờn giận, “Sao không nói lời nào?”

Hoàn Trạch quỳ xuống thân, chỉ nói: “Đệ tử không có lời nào để nói, mặc cho sư phụ trách phạt.”

Vạn Hách nghe vậy, đứng dậy đi đến trước mặt Hoàn Trạch, đối Thiên Phong nói: “Ta không làm khó xử tiểu bối, chỉ cần hắn đến trước mặt đồ nhi của ta dập đầu nhận sai là được...”

Lời nàng còn chưa dứt, Hoàn Trạch ngược mắt, cắn răng nói: “Ta đúng vậy!”

Vạn Hách nghe hắn nói những lời này, càng tức giận hơn, “Hảo, có phải là đồ nhi của ta sai lầm rồi! Muốn hay không ta gọi là nàng tới đây dập đầu nhận sai với người a?”

Hiển nhiên lại phát triển như thế, Thiên Phong bước đến chắn trước mặt Vạn Hách, nói: “Sư muội, đối đãi hỏi rõ ràng, chớ uội một công đạo. Muội trước về phòng đi.”

“Ta nếu đã đến đây, sẽ không dễ dàng đi như vậy.” Vạn Hách nói, “Nếu sư huynh một ý bao che khuyết điểm, ta không chịu được tự mình động thủ!” Dứt lời, nàng khởi Vạn Ý La Thiên, đánh thẳng Hoàn Trạch mà đi.

Thiên Phong nâng tay, hóa đi công kích của nàng, giận dữ nói: “Sư muội tự trọng!”

“Tự trọng?” Vạn Hách cười nói, “Là Thiên Ảnh các các người khi dễ trên đầu Vạn Ý môn của ta, rốt cuộc là ai nên tự trọng? !”

Hoàn Trạch rốt cuộc kìm nén không được, hắn mang theo tức giận, ra tiếng phản bác: “Là sư tỷ ở trong trà sư phụ hạ ****, ta mới nói trách cứ. Tính khi dễ cái gì!”

Lời này vừa nói ra, Thiên Phong cùng Vạn Hách đều ngẩn ra. Sau một lát trầm mặc, Vạn Hách đã mở miệng, lạnh lùng nói: “Cho dù hạ **** thì như thế nào? Đến phiên người quản sao.” Nàng nói xong, nhìn phía Thiên Phong, “Đồ nhi của ta cùng huynh nội tâm tương ứng, vốn là muốn song tu. Nếu không phải huynh một ý tránh né, nàng có gì làm ra hạ sách này? Ta liền nghi hoặc, rõ ràng có thể Hợp Linh song tu, huynh bẽ quan cái gì?” Vạn Hách nói xong, lại nhìn Hoàn Trạch liếc mắt một cái, “Hừ, ta nghĩ, ngay cả đệ tử này đều là do huynh an bày rồi. Cố ý mang đồ nhi của ta xuống núi, tính bỏ nàng ra, có phải hay không?!”

Thiên Phong luôn bình tĩnh thoáng chốc tan rã, toàn cảnh là căm giận, chực như liệt hỏa. Y phân phó Hoàn Trạch lui ra, đợi cửa phòng đóng lại, mới trách mắng: “Vạn Hách! Muội thân là Chương môn một phái, nên thận trọng từ lời nói đến việc làm. Như thế nào lại hồ ngôn loạn ngữ, còn thể thống gì!”

“Thiên Phong, huynh lấy danh sư huynh giáo huấn ta sao! Ta ở trong lòng huynh, từng có thể thống sao?” Vạn Hách cười lạnh.

“Muội là đặc biệt tới gây hấn?”

“Coi như là ta tới gây hấn, động thủ a, ta vị tất bại bởi huynh!”

Thiên Phong nhìn nàng, cuối cùng dời đi ánh mắt của bản thân. Y cưỡng chế chính mình tức giận, dùng hết sức mình cuối cùng trấn tĩnh, nói: “Bất quá là một hiểu lầm... Muội và ta đều thối lui từng bước, như vậy mà từ bỏ.”

“Đã đến mức này, đơn giản nói cho rõ ràng đi.” Vạn Hách nói, “Huynh nói cho ta biết, huynh rốt cuộc có nguyện ý hay không cùng đồ nhi của ta song tu?”

Bị hỏi đúng chuyện, Thiên Phong mày gắt gao nhăn lại.

Thấy y không trả lời, Vạn Hách đã đoán được đáp án. Nàng nở nụ cười vài tiếng, nói: “Hảo. Hảo một Thượng quân Thiên Phong, quả nhiên thanh cao làm sạch thế nào. Ngày xưa, sư phụ nói ta và huynh hai người song tu, huynh quả quyết cự tuyệt. Nay huynh gặp gỡ người cùng huynh nội tâm tương hợp, vẫn như cũ cự chi ngàn dặm. Thiên Phong, nếu huynh không muốn song tu, nói thẳng ra đi. Chẳng lẽ chúng ta không có liên hệ, còn có thể một lòng quán quít lấy huynh trên giường bất thành!”

“Muội cảm mến!” Thiên Phong khó thở.

“Huynh dựa vào cái gì bảo ta cảm mến!” Vạn Hách tới gần từng bước, nhất quyết không tha, “Huynh nghe kỹ cho ta, đệ tử Vạn Ý môn ta cho dù lại lỗ mãng kỹ năng bơi, cũng thủy chung không đến trên người Thiên Ảnh các ngươi! Huynh yên tâm, ta không dám làm bản sự cao thượng của huynh, ta sẽ mang theo đệ tử rời đi. Việc song tu, như vậy từ bỏ! Từ nay về sau, Vạn Ý môn ta cùng Thiên Ảnh các huynh như cũ nước giếng không phạm nước sông! Đệ tử của huynh nếu còn dám trêu chọc môn hạ của ta, đừng trách ta trở mặt vô tình!” Nàng dứt lời, tụ lực xuất chiêu, hung hăng đánh về phía cái bàn. Bàn kia há có thể chịu được nhất kích này, ầm ầm mở tung, hóa thành một đồng phế mộc.

Vạn Hách phát tay áo, xoay người rời đi. Nàng đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy các đệ tử đều chạy lại đây, sợ hãi canh giữ ở ngoài cửa. Nàng vẻ mặt lửa giận, một bên đi về, một bên cao giọng nói: “Thanh Lang! Vân Bích! Thu thập hành lý, chúng ta đi ngay lúc này! Đừng ô uế người ta!” Thanh Lang cùng Vân Bích không biết đã xảy ra cái gì, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ phải ứng “Vâng”, vội vàng đuổi theo.

Thiên Phong chậm rãi đi tới cửa, mặt hàm chứa sắc bi thương, nhìn bóng lưng Vạn Hách đi xa.

Y vẫn nhớ rất rõ ràng, nhiều năm về trước, nàng cầm ô đứng ở trong mưa xuân mênh mông, tươi cười minh diễm, như hồng hạnh tràn ra khắp núi. Bên trong ngũ khí, ba phần vui đùa, bảy phần ngả ngớn, nói: “Sư huynh yên tâm, ta dù lỗ mãng kỹ năng bơi, cũng thủy chung không đến trên người sư huynh. Chúc sư huynh sớm ngày tìm được người lương tình tương duyệt.”

Khi đó, y chính là trầm mặc. Ai biết rằng, lúc Thượng Dương chân quân phân phó hai người bọn họ song tu, trong lòng y vui mừng không thể cho ai biết. Nếu y biết, nàng chỉ là vì sự mệnh an bài như vậy mà nhận, tâm hồn vui mừng chính mình nên loại nào hèn hạ vô sỉ. Cho tới nay, y đối nàng vô cùng khắc nghiệt, lại bất cầu ngôn tiểu. Nàng đối y, chỉ biết bài xích tránh né, sao lại có nửa điểm để bụng.

Trừ phi lương tình tương duyệt, nếu không sẽ không theo bất luận kẻ nào song tu —— lời y nói, nàng thủy chung không rõ.

Đúng vậy, từ khi vừa mới bắt đầu, y một bên tình nguyện.

Y nghĩ đến đây, nhẹ nhàng thở dài, cho lui đệ tử. Y đang muốn trở về phòng, đã thấy Hoàn Trạch đứng ở cửa, không muốn rời đi.

“Còn có chuyện gì?” Y bình phục nỗi lòng, bình tĩnh hỏi.

Hoàn Trạch nhìn y, thấp giọng nói: “Việc này do đệ tử dựng lên, đệ tử cam nguyện bị phạt.” Hắn nói tới đây, hơi hơi tạm dừng, trong ánh mắt tràn đầy ủy khuất, “Nhưng là... Đệ tử đúng vậy...”

Thiên Phong có chút bất đắc dĩ, thân thủ vô vô bờ vai của hắn, nói: “Thôi. Trở về nghỉ ngơi đi.”

Hoàn Trạch gật gù đầu, hồ hững rời đi.

...

Lại nói Vạn Hách một hàng trở về phòng, liền bắt đầu sửa sang lại hành trang. Vạn Hách tâm tính mạnh mẽ vang dội, lời nói đã nói ra chưa từng chuyển hoàn. Nếu đã nói phải đi, đệ tử không người nào dám ngỗ nghịch. Thanh Lang cùng Vân Bích thu thập thỏa đáng, liền đi kêu Nhiếp Song. Nhiếp Song đã dừng khóc, đang lẳng lặng ngẩn người. Nghe nói phải đi, nàng cũng không nói thêm cái gì, yên lặng sửa sang lại hành lý xong, theo nhóm sư muội ra cửa. Bốn người nương theo ánh trăng, ngự gió bay lên không, hướng Nhạn sơn mà đi.

Vạn Hách dẫn đường phía trước, thần sắc như trước hờn giận. Gió đêm hơi mát, đập vào mặt, đâm vào hai mắt nàng lên men.

Vốn sớm quyết liệt, làm sao vẫn đau khổ? Nàng không phải sớm đã biết sao, một câu trách cứ của y, để được người bên ngoài vạn ngôn khinh nhục. Y như thế nào biết được, nàng một lòng nghiên sửa “Vạn linh thông tính”, chỉ là vì có thể tạo một cơ hội nho nhỏ. Làm Thượng Dương chân quân mở miệng, làm cho nàng cùng y song tu là lúc, đáy lòng nàng vui mừng, không người nào biết. Nhưng lại như thế nào? Y ở trước mặt mọi người, cự tuyệt nàng.

Y nói, trừ phi lưỡng tình tương duyệt, nếu không sẽ không cùng bất luận kẻ nào song tu. Nàng xinh đẹp hơn người thì như thế nào? Luyện thành “Vạn linh thông tính” thì như thế nào? Trong lòng y không có nàng, đây là sở hữu đạo lý.

Đúng vậy, y chưa bao giờ từng coi trọng nàng. Ngẫu nhiên vài câu nói chuyện với nhau, cũng bắt quá là trách cứ nàng mặc thất lễ, lời nói khinh mạn. Kỹ năng bơi lội mẫn, y sớm như vậy nhận định nàng. Biết rõ như thế, còn ôm quý chi tâm chính mình, là cớ nào hèn mọn buồn cười? Mà nếu bị y nhìn ra tâm ý của nàng, nàng lại nên như thế nào chặt vật.

Suy nghĩ trong lúc đó, bốn người đã đến Nhạn sơn. Trước lúc xuất phát, Thanh Lang cùng Vân Bích đã truyền thư hồi phái, giờ phút này, các đệ tử đều tụ ở sơn môn, nhất tề hành lễ, tôn nói: “Cung nghênh Chương môn!”

Vạn Hách phi thân rơi xuống đất, đứng thẳng người. Nàng lẳng lặng nhìn nhìn môn hạ đệ tử, thu lại thần sắc âu sầu. Nay, nàng sớm không phải cô gái năm đó cường chống tươi cười, đủ loại chuyện cũ, chung quy đều đã qua. Nàng nghĩ đến đây, nổi lòng tiếm mà bình tĩnh. Nàng bước đi, lĩnh mọi người vào đại đường, lúc này mới cao giọng mở miệng:

“Ma kiếp buông xuống. Cứu Thiên phủ cũng có tro tàn cháy lại. Từ ngày mai, ta như trước bề quan. Việc trong phái, giao cho Đại sư tỷ các người xử lý. Các người cũng nên siêng năng tu luyện, không thể lười biếng!”

“Đệ tử tuân mệnh!” Đệ tử cùng kêu lên đáp ứng.

Đợi Vạn Hách đem sự vụ trong phái nhất nhất dọn xong tất, đệ tử đều tự trở về phòng, không nói chơi.

Nhiếp Song đi ra đại đường, cũng không trở về phòng. Nàng đi đến sơn môn, lẳng lặng nhìn sơn hạ. Mãn thiên tinh quang, chiếu không đủ thế tục sơn hạ. Tầm mắt đạt tới, chỉ có thâm trầm hắc ám. Yên tĩnh, làm cho trong lòng nàng tỏa ra cô tịch. Vì sao giờ phút này, sẽ tưởng khởi ánh chiều tà, vạn gia đèn đuốc. Ngắn ngủn mấy ngày ở chung, nhưng lại khắc sâu như thế...

Nàng thu hồi ánh mắt của bản thân, cúi đầu cười yếu ớt, khe khẽ thở dài.

Một hồi trò đùa dai, chung quy chấm dứt. Như vậy cũng tốt, nếu là việc Hợp Linh bị vạch trần, chỉ sợ ngay cả sư phụ đều xuống đài không được. Có một số việc, cũng không cần giải thích, dù sao chính là như vậy. Hội quên đi... Chỉ cần nếu không gặp lại, tổng hội quên mất.

Nàng xoay người, bước đi trở về.

Không biết nơi nào bay tới một mảnh mây bạc, tướng tinh không lồng lên. Mênh mông, hạ nổi lên mưa xuân...

20. Chương 20: Chương 20

Dương cực âm sinh, thiên đạo tuần hoàn. Ma kiếp lâm thế, chúng sinh run rẩy.

Truyền thuyết thường cách một đoạn thời gian, ma khí đại thịnh, Ma giới cùng cửa vào nhân gian sẽ mở ra. Ma vật dũng mãnh tiến vào, sinh linh đồ thán. Hào vì “Ma kiếp”. Mỗi khi lúc này, sẽ có tiên gia ra mặt, hợp lực phong ấn cửa vào, bảo tồn muôn dân thái bình.

Lại phòng ma kiếp, Cửu Nhạc tiên minh sớm ở nơi cửa vào bày ra đạo đàn. Chín tầng chi đài, lồng lộng khả quan. Trên đài lấy bát quái vận mệnh bày ra ghế, lập cờ kỳ, trí pháp khí, lần viết kinh văn. Hết thấy thỏa đáng, chỉ đợi một khắc giao thủ kia. Trường hợp như vậy, ngay cả Thượng Dương chân quân sớm đăng tiên tịch cũng tự mình đến, chủ trì đại cục.

Thượng Dương chân quân này mặc dù đã mấy trăm tuổi, thân hình vẫn cao ngất trắng kiện như trước, da thịt trơn bóng như thiếu niên. Trừ bỏ một đầu đầu bạc kia, thật không có nửa phần lão thái. Tay lão ôm gương sáng, khoanh chân mà ngồi, phía sau linh quang hiển hách, đoán là thánh khiết siêu phàm.

Bất đồng với nghi lễ Hợp Linh, lúc này đây, Vạn Ý môn đã đến sớm. Môn hạ đệ tử vừa cải lúc trước quyền rũ xinh đẹp, giai tố y trang phục, càng hiển tuấn tú phong tư. Vạn Hách cũng đậm tố trang dung, lạy Thượng Dương chân quân xong, liền đi tới ghế của chính mình, bình yên ngồi xuống.

Sau một lát, người Thiên Ảnh các cũng đến. Thiên Phong như trước một thân hắc bào, thần sắc nghiêm nghị. Ý mới vừa ở trước người Thượng Dương chân quân bái hạ, chợt nghe Thượng Dương chân quân mở miệng, nói: “Thiên Phong, bốn tọa nghe nói người đã tìm được người cùng người nội tâm tương hợp, vì sao đạo hạnh không có chút nào tinh tiến?”

Nghe được lời này, một bên Vạn Hách nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, đang muốn mở miệng, lại nghe Thiên Phong nói: “Đệ tử sớm hạ quyết tâm. Trừ phi lương tình tương duyệt, nếu không sẽ không cùng bất luận kẻ nào song tu.”

“Hoang đường!” Thượng Dương chân quân trách mắng, “Uổng cho người là người tu đạo, lại vẫn chấp nhất cho gông cùm xiềng xích. Trên đời vốn là không có nam nữ, chỉ có âm dương. Song tu chi đạo, âm dương hợp hòa. Pháp lực người mạnh, tăng đạo hạnh của người. Thế nhưng vì cái gì lương tình tương duyệt, lãng phí cơ duyên như thế.”

“Đệ tử ngu muội, sư tôn giáo huấn là phải.” Thiên Phong đáp.

“Ngoài miệng nói vậy, trong lòng chỉ sợ không nghĩ như vậy đi.” Thượng Dương chân quân nhẹ nhàng thở dài, “Nay ma kiếp buông xuống, đạo hạnh của người không hề tinh tiến, lại mất Phong Linh Ngọc. Nếu có chút sai lầm, như thế nào cho phải. Nhẹ nhẹ chẳng phân biệt được, thật sự là làm tăng lên mấy tuổi...” Lão nói xong, nhìn về phía Vạn Hách ở một bên, “Vạn Hách, ‘Vạn linh thông tính’ của người đã đạt đến tuyệt hảo, hãy trợ giúp sư huynh.”

Vạn Hách đứng dậy, vuốt cằm lên tiếng: “Vâng.”

Hai người ngược mắt, chính là bốn mắt nhìn nhau. Nhưng nháy mắt tiếp theo, hai người đồng thời dời đi ánh mắt, hờ hững không nói.

Thượng Dương chân quân thấy thế, lại than một tiếng. Lại quá một lát, Cửu Nhạc tiên minh tề tụ, Thượng Dương chân quân cũng không lại rối rắm việc Thiên Phong Vạn Hách. Đợi mọi người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, lão mở miệng, cất cao giọng nói: “Ma kiếp buông xuống, tà khí đại thịnh. Bốn tọa dẫn việc, mọi người có nghe theo?” Nghe được môn hạ cùng kêu lên xưng phải. Thượng Dương chân quân vừa lòng cười, mới chỉ huy mọi người, thực hiện khởi trận.

Nguyên lai ma kiếp vừa đến, thế gian yêu tà giai chịu cổ động, nguyên bản không đủ vì hoạn yêu ma cũng sẽ nhân tà khí đại thịnh chỉ cho nên thành tai họa. Bởi vậy, Cửu Nhạc tiên minh đều phái ra đệ tử chung quanh tuần tra, vừa có dị động, tức khắc giải quyết.

Nhiếp Song vốn định muốn bổ sung kiến thức phong ấn ma kiếp rầm rộ, không nghĩ Vạn Hách lại cố ý phái nàng xuống núi. Lý do trong đó, nàng cũng biết một hai. Chỉ sợ thấy Thượng Dương chân quân, lão nhân

gia kia hỏi song tu việc, khó tránh khỏi xấu hổ. Nàng tuy có chút không tình nguyện, nhưng là không nói gì nữa, cùng Thanh Lang, Vân Bích cùng nhau xuống núi.

Lại nói chỗ ma vật xuất hiện, tất có dị tượng. Hoặc là hoa mộc điêu linh, hoặc là gia súc chết bất đắc kỳ tử, hoặc là đột phát ôn dịch, mọi việc như thế. Ba người xuống núi không lâu, quả nhiên nghe nói có một thôn nhỏ, liên tiếp đã chết mấy người, đều là không rõ nguyên nhân, tử trạng rất khủng bố. Mỗi người dân chúng trong thôn đều cảm thấy bất an, chỉ sợ là yêu tà quấy phá. Cũng thỉnh chút phương sĩ thực hiện, cũng không có hiệu quả. Thẳng biến thành ban ngày bế huyệt, lộ không có đức hạnh nhân.

Khi ba người đuổi tới, đã vào đêm, trong thôn lại một mảnh tĩnh mịch. Nhưng thấy gia gia môn trên cửa đều dán hoàng phù, tiền giấy pho đầy đất, như tuyết đọng. Thời tiết tháng bảy vốn là khô nóng không chịu nổi, nhưng nơi này lại lộ ra một cổ khác u lạnh, nhẹ nhõm lên lưng người ta.

Nhiếp Song nhìn nhìn mọi nơi, đứng lại bước chân, cất cao giọng nói: “Ta là đệ tử Nhạn sơn Vạn Ý môn Cửu Nhạc tiên minh, có gan lớn thì đi ra đây nói chuyện!”

Hồi lâu sau, cửa phòng một hộ chậm rãi đẩy ra, một nam tử khoảng năm mươi tuổi khiếp sợ đi ra. Lão đứng ở xa xa, thật cẩn thận quan sát các nàng một phen, mới bước đi lên, ôm quyền bái nói: “Nguyên lai là tiên tử Cửu Nhạc, ta là trưởng thôn thôn này, mới vừa rồi thất lễ.”

“Nguyên lai liền người là người có gan lớn ...” Nhiếp Song mỉm cười, khinh trào nói, “Sợ cái gì nha, chẳng lẽ chúng ta lớn lên giông yêu quái hay sao?”

Nghe nàng nói những lời này, Vân Bích cùng Thanh Lang đều nở nụ cười. Trưởng thôn vẻ mặt xấu hổ, nhất thời câm miệng. Nhiếp Song không trêu chọc lão nữa, hỏi việc người trong thôn chết bất đắc kỳ tử, lại hỏi chỗ để thi thể. Trưởng thôn sắc mặt trầm xuống, trước mắt hoảng sợ. Nhưng bên ngoài Cửu Nhạc tiên minh uy danh, so với thầy bà này không biết cường bạo hơn vài lần, trước mắt tuy là nữ tử mảnh mai, cũng không thể khinh thường. Lão tư định, tăng thêm can đảm, dẫn các nàng đến nghĩa trang trong thôn. Còn chưa vào cửa, một cỗ mùi hôi liên xông vào mũi. Vân Bích cùng Thanh Lang vội che mũi, vẻ mặt ghét. Nhiếp Song đi đằng trước, chỉ nhẹ nhàng nhíu nhíu đầu mày. Hương vị này, thật ra có vài phần quen thuộc, làm cho trong lòng nàng phát lên một tia bất an.

Mọi người đẩy cửa vào, ánh nến yếu ớt chiếu chiếu run lên, ám ảnh lay động, làm cho người ta kinh hãi. Bên trong trang, đặt mấy cỗ quan tài, chưa che hòm. Trưởng thôn đứng lại ở cửa, không dám tiến gần thêm chút nào nữa. Nhiếp Song cười lão một câu, bước đi tới trước quan tài, cúi đầu nhìn kỹ. Quả thực như lời đồn đãi, thi thể này nhẹ răng liệt mục, gân cốt bạo lòi, càng hư thối không chịu nổi, thật là khủng bố. Nhưng bộ dáng này cũng không phải là thương tích do ma vật gây nên, mà như là...

Nhiếp Song nhớ lại thoáng chốc bị tác động. Ngày trước những cô gái trong địa thất Dương Bưu, cũng chính là thảm trạng như vậy. Nếu không đoán sai, đây là không thể nạp hóa ma chủng mà dị biến. Nàng nghĩ đến đây, trong lòng hoảng hốt. Chẳng lẽ là Dạ Diệt?

Nàng đang suy tư, chợt nghe một tiếng cười quái dị. Tiếng cười kia mất tiếng, mang một chút thê lương, sâu kín quanh quẩn. Tại lúc này nghe tới, thật khiến cho người ta Mao cốt tưng nhiên (nổi hết da gà). Trưởng thôn kia vừa nghe thanh âm này, hai chân run lên, kinh hô liên tục, ngã xuống vội đào tẩu.

Nhiếp Song bất đắc dĩ cười, đem vật vấy nhất liêu, rút ra buộc ở trên bắp chân tam tiệt đoản côn, hợp lại hợp lại. Nàng chấp trường côn nơi tay, quát: “Thiếu giả thần giả quỷ, lăn ra đây!” Một bên Vân Bích cùng Thanh Lang cũng lấy ra binh khí, một là cửu tiết tiên, một là nga mi thứ, bày trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Tiếng cười kia không dứt, còn thêm thê lương. Đột nhiên, gạch đá nổi lên, hung hăng hướng về phía ba người các nàng. Nhiếp Song vung côn, đem tấm gạch từng cái từng cái đánh văng ra. Nhưng trong khoảng khắc, càng nhiều tấm gạch đánh úp lại, không để nàng kịp thở.

Vân Bích thấy thế, thu tiên nơi tay. “Nơi này rất hẹp, thi triển rất khó, ta phải hủy đi căn phòng ở này thôi!” Nàng hai tay phiến hoa, nói, “Vạn Ý La Thiên!”

Tiếng nói vừa dứt, hồng quang lượn vòng, mặc lương thấu ngõa. Nghĩa trang nho nhỏ này vốn cũ nát, dưới một kích này, chuyên ngõa bạo liệt, nháy mắt bị san thành bình địa. Không gian mở ra, Nhiếp Song vung

còn đánh , trách mắng: “Mau hiện ra đây!”

Côn đánh uy mãnh, chấn liệt thạch, chỉ thấy một đạo bóng đen từ dưới đất nhảy lên, sau khi toát ra, đứng ở trên một khối thi thể. Bóng đen này dáng người nhỏ gầy, mang một bộ mặt quỷ đáng sợ, hai lỗ thủng bắn ra thanh quang khiến người ta khiếp sợ.

Nhiếp Song nhìn gã, khinh thường nói: “Quả nhiên là người nha, Dạ Diệt.”

Dạ Diệt cười quái dị vài tiếng, nói: “Lâu rồi không gặp, Nhiếp cô nương thân thủ càng tuần tú a.”

“Đâu có.” Nhiếp Song thản nhiên lên tiếng.

“Sư tỷ, đừng cùng gã nhiều lời, chúng ta bóc mặt nạ của gã, xem gã là người hay quỷ!” Thanh Lang nổi lên hưng trí, thả người công đi lên.

Mắt thấy nga mi thứ trong tay nàng sẽ đánh trúng, Dạ Diệt từ trong lòng lấy ra một vật, cúi đầu niệm vài câu. Nháy mắt, vật kia bạo toàn chục lần, nhưng lại biến thành một hoàn cốt luân. Thanh Lang công kích một chút, tự giác thấy không ổn, vội lui thân rời đi.

“Ma Cốt Luân!” Nhiếp Song cả kinh, liền thấy tiên pháp trong cơ thể thoáng chốc bị ách đoạn, chân khí trệ chất, không thể làm gì.

“Ha ha a, Nhiếp cô nương, người chung quy là dừng ở trên tay ta ...” Dạ Diệt vừa nói chuyện, từ trên thi thể nhảy xuống, đánh về phía Nhiếp Song.

Nhiếp Song thấy thế, vẫn là sáng sủa cười. Nàng đem trường côn vác tại phía sau, một tay đẩy ngang xuất chưởng, nói: “Vạn vật về một!”

Lời nàng dứt lời, một cỗ khí vô hình từ trên người nàng triển khai, tầng tầng kéo, thổi quét bốn phía. Ma Cốt Luân bị chấn động thật mạnh, luân thân ma chú sáng tắt, lúc có lúc mất hiện ra. Hắc khí nồng hậu tản ra, như sóng cuốn hướng về phía nàng, lại ở bên cạnh nàng hóa mở. Chỉ khoảng nửa khắc, quanh mình ma lệ tiêu hết, duy còn lại hạo khí trong veo.

Dạ Diệt kinh hãi, lại nhìn Nhiếp Song. Gió nhẹ ôn nhu, khinh kéo quần áo của nàng, phiêu dật như tiên. Nàng chứa ý cười, nói: “Ngã một lần, mấy tháng nay ta cũng không phải sống uống. Dạ Diệt a, ma chướng của ngươi đã có ta sở phá, ta khuyên ngươi nhanh nhanh đầu hàng, các cô nương tâm tình rất tốt, lưu ngươi một mạng toàn thân.” Lời này vừa nói ra, Vân Bích cùng Thanh Lang liền cười duyên.

Dạ Diệt cũng bật cười, “Hảo! Quả nhiên chỉ có người mới xứng đôi nội đan Lệnh chủ! Ha ha ha...” Trong lúc gã nói chuyện, thân thủ giương lên, âm phong hốt lên, chớp lên bóng ma. Hơn mười con quái vật từ góc tối phun ra, một hàng đánh về phía Nhiếp Song.

Nhiếp Song nhíu mày, đang muốn khởi côn chống đỡ, cũng không nghĩ tới ngực bị kiếm hãm, toàn thân cứng ngắc. Lại nói tiếp, “Vạn vật về một” là pháp thuật dựa trên “Vạn linh thông tính”, có thể hấp thu chư khí, điều hòa hóa nhất. Nhưng dù sao cũng là mới thành lập, Vạn Hách cũng dặn bảo nàng sử dụng cẩn thận. Nay xem ra, với công lực của nàng, phá hư một cái Ma Cốt Luân đã là cực hạn.

Vân Bích cùng Thanh Lang thấy nàng hành động chậm chạp, biết nàng có bệnh nhẹ, mặc dù muốn hộ vệ, nhưng chút quái vật này công kích quá mức mãnh liệt, lại làm cho hai người thoát thân không được. Nhiếp Song cũng biết chiến cuộc hiểm ác, không thể phân biệt, nhưng nhất thời điều tức không kịp, lại không có lực ra chiêu.

Đang lúc nguy cấp, chợt nghe tiếng quát trong sáng, nói: “Ngàn kiếm quang ảnh!”

Cùng với tiếng đi tới, là kiếm quang vạn đạo, như lưu tinh tấp xấp. Trong một kích đó, có thể khiến quái vật hơi phi yên diệt.

“Thiên Ảnh các?” Dạ Diệt cả kinh, lo sợ không yên tự nói.

Nhìn thấy vài tên hắc y nam tử phi thân mà đến, chấp trường kiếm nơi tay, thần sắc tức liễm. Đúng là đệ tử Thiên Ảnh các không thể nghi ngờ. Dạ Diệt trong lòng biết bất lợi, thân hình nhoáng lên một cái, hóa thành bóng đen, che giấu xuống dưới đất. Mọi người đuổi theo không kịp, đành phải từ bỏ.

Nhiếp Song trong lòng buông lỏng, dưới chân lại mềm nhũn, không đề phòng ngã về phía sau. Lúc này, thất lưng của nàng được một bàn tay ôn nhu nắm lại, nàng thậm chí chưa kịp sợ hãi kinh ngạc, liền ngã vào trong một bộ ngực ấm áp. Trong lòng, hơi hơi rung động, quen thuộc mà xa lạ. Nàng kích động ngẩng đầu, đợi đến khi thấy rõ người nọ, thì tim đập mạnh và loạn nhịp đến vô pháp mở miệng.

Hoàn Trạch.

Vì sao khi nhìn thấy hấn, sẽ khiếp đảm như thế...

Hoàn Trạch thấy nàng ngẩng đầu, cúi mâu tránh đi ánh mắt của nàng. Hấn cẩn thận giúp nàng đứng vững, thấp giọng hỏi: “Sư tỷ không có việc gì chứ?”

Một khắc nghe được hấn mở miệng kia, nàng đột nhiên tỉnh thần, lúc này mới cảm thấy, trong lòng chính mình đánh trống reo hò, vừa đáng thương vừa buồn cười. Nàng định tâm, mím môi cười, hơi hơi cúi xuống thân mình, chặn đứng ánh mắt của hấn, nói:

“Ai nha, ta tưởng là ai, nguyên lai là Hoàn Trạch sư đệ nha. Mấy tháng không gặp, thật tuần tú nha!”

Hoàn Trạch nghe nàng nói như thế, chỉ cười cười, đáp: “Sư tỷ quá khen.”

Kế tiếp muốn nói gì? Một lát không nói gì, khiến cho Nhiếp Song cũng có chút xấu hổ. Nàng hắng giọng một cái, thân thủ ở trên ngực hấn vỗ vỗ, dùng một chút dừng khí cuối cùng, trêu chọc nói: “Ha ha, vẫn còn tiếp tục như vậy, ta vẫn bị người mê hoặc nha, ha ha...”

Nàng nói xong, nếu không dám nhìn hấn, vội vàng xoay người, hướng Vân Bích cùng Thanh Lang đi.

21. Chương 21

Sự tình chấm dứt, mọi người mới biết, nguyên lai đệ tử Thiên Ảnh các cũng bị Thiên Phong ra lệnh xuống núi điều tra. Vừa vặn cũng biết nơi đây có dị tượng, thế nên mới chạy tới đây. Vân Bích cùng Thanh Lang cảm thấy may mắn, cười khanh khách xúng vãi tiếng “Sư huynh”, nói cảm tạ. Đệ tử Thiên Ảnh các thấy thế, vội kính cẩn đáp lễ. Tuy nói Thiên Phong cùng Vạn Hách bất hòa, nhưng dù sao đồng chúc nhất tông, môn hạ đệ tử dù có khúc mắc, cũng không đặt ở trên mặt.

Mọi người nghỉ ngơi một lát, liền cùng nhau trở về thôn. Trưởng thôn lúc trước chạy trốn chết nhìn thấy bọn họ, vừa là hỉ vừa là quý. Chiến cuộc mới vừa rồi, lão dù không ở hiện trường, nhưng cũng xa xa trông thấy. Vạn kiểm tề bay, lụa hoa phiến múa, trận thế kia là loại nào uy hách. Mà nay bọn họ trở về, tự nhiên là tru phục yêu ma. Cửu Nhạc tiên gia quả nhiên danh bất hư truyền! Chính mình mới vừa rồi chạy trốn không khỏi quá mức dọa người. Lão cười tươi nghênh đón, hàn huyên vài câu. Thôn dân nghe thấy mạnh mẽ, cũng đều ra tới cửa, miệng hô đại tiên, vừa kính lại sợ. Lại thấy sắc trời đã tối, thôn dân liền thịnh tình mời bọn họ lưu lại, lại tìm một nhà tốt nhất, cho bọn họ nghỉ ngơi. Mọi người chối từ không được, đành phải tiếp nhận. Cửu Nhạc trị hạ rất nghiêm, chúng đệ tử nói lời cảm tạ rất nhiều, còn y sổ cho ngân lượng. Thôn dân vô cùng cảm kích mà nhận, không nói chơi.

Thiên Ảnh các lần này phái ra đều là nam đệ tử, đối mặt với nhóm Nhiếp Song tự nhiên chiếu cố, hành vi xử sự cũng khắp nơi khiêm nhượng. Sau khi sơ chỉnh đốn xong, liền chọn ra ba phòng sạch sẽ cho các nàng sử dụng, càng ôm đồm trách nhiệm gác đêm. Nhóm Nhiếp Song cũng vui vẻ thoải mái, nói cảm tạ xong liền đều tự đi nghỉ ngơi.

Lúc trước tranh đấu kịch liệt, Nhiếp Song vốn đã mệt mỏi. Nhưng không biết như thế nào, nàng lại hoàn toàn buồn ngủ. Nàng nằm ở trên giường, trần trọc hồi lâu, như thế nào cũng vô pháp làm cho trái tim tự bình tĩnh trở lại. Nàng đơn giản xoay người đứng lên, ngồi xuống điều tức. Miễn cưỡng nửa ngày, như trước không thể ngưng thần. Nàng đối chính mình thất vọng đến cực điểm, thân thủ nhẹ nhàng chúi đầu chính mình. Cũng không chúi hoàn hảo, một chúi này, nàng liền nhớ tới lời hấn đã từng nói qua:

Sư tỷ nếu ngủ không được, có cần ta ra tay đánh choáng váng người?

Những lời này hiện lên, ngực nàng căng thẳng, ôm đầu thở dài.

Rõ ràng đã muốn quên không sai biệt lắm, vì sao cố tình gặp lại? Gặp cũng thế, vì sao chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền cúi kiếm ba năm thiêu trong một giờ? Không phải chỉ là một sự đệ cùng nàng xuất sinh nhập tử một chút thôi. Chính là bởi vì “Xuất sinh nhập tử”, cho nên mới hội vài phần kính trọng, kỳ thật cũng không có gì đáng ngại. Dưới loại tình huống kia muốn đồng sinh cộng tử vĩnh bất phân ly chẳng qua là nhiệt huyết trên đầu, nhất thời xúc động mà thôi, căn bản không tính là cái gì sinh tử tương hứa. Chậm đã... Làm sao có thể nghĩ đến sinh tử tương hứa?

Nàng vầy vầy đầu, vô lực thở dài. Tưởng lại nhiều lại như thế nào? Ở trong lòng hắn, nàng bất quá là nữ nhân “Lỗ mãng kỹ năng bơi một lòng mơ ước sư phụ hắn”... Nàng nghĩ đến đây, kinh ngạc ngây dại. Đau lòng, rõ ràng vô cùng. Nàng mạnh mẽ đứng lên, để cơn ra cửa.

Ở trên núi Nhạn cũng là như vậy, mỗi lần nghĩ đến đây, liền chỉ có luyện võ mới có thể bình ổn. Đến tình trạng kiệt sức một khắc kia, liền không có khí lực miên man suy nghĩ, cũng sẽ không lại đêm trắng khó ngủ...

Nàng áp lực trong lòng xao động, đang muốn đi ra đại môn, đã thấy người không mong muốn nhìn thấy nhất. Tuy rằng chính là bóng dáng, nhưng nàng lại vô cùng tinh tường biết, ôm bội kiếm kia, người ngồi trên thềm đá ở ngưỡng cửa, nhất định chính là Hoàn Trạch.

Là hắn gác đêm?

Nhiếp Song bắt đắc dĩ, đang muốn quay đầu trở về, Hoàn Trạch lại phát hiện động tĩnh, quay đầu nhìn về phía nàng. Bốn mắt tương giao một khắc kia, Nhiếp Song gắt gao định trụ hai chân chính mình.

Loại thời điểm này, há có thể đào tẩu? !

Nhiếp Song nắm trường côn kiết nhanh, cương chế nổi lòng, chính kiếm lời kịch. Lại nghe Hoàn Trạch mở miệng, hỏi nàng một tiếng: “Đã trễ thế này, sư tỷ còn tới làm cái gì?”

Nhiếp Song mất tự nhiên tránh đi ánh mắt của hắn, vừa nhìn quanh mọi nơi, vừa cười đáp: “Tùy ý đi dạo.”

Ánh mắt Hoàn Trạch dừng lại ở trên trường côn trong tay nàng, hỏi: “Mang theo binh khí?”

“Ta thích.” Nhiếp Song nói.

Nghe trong câu trả lời của nàng tràn đầy ý kháng cự, Hoàn Trạch cũng không hỏi nữa. Hắn quay đầu lại, đem bội kiếm ôm chặt một chút, thấp giọng nói: “Đêm đã khuya, sớm đi ngủ đi.”

Nhiếp Song nghĩ nghĩ, đi ra phía trước, nói: “Tĩnh cũng không có việc gì làm, ta đổi ban cho người.”

“Không cần.” Hoàn Trạch vội mở miệng cự tuyệt.

Nhiếp Song kiếm một khối thềm đá sạch sẽ ngồi xuống, đem trường côn để ngang trên gối, nói: “Lúc trước đa tạ người...” Nàng cười cười, “Ta cũng không muốn nợ ân tình của người.”

Hoàn Trạch hơi hơi nhíu nhíu đầu mày, không trả lời, cũng không hành động. Hắn không nói lời nào, Nhiếp Song liền cũng không mở miệng. Nàng nhẹ nhẹ vỗ về trường côn, ngẩng đầu nhìn trời.

Ánh trăng mờ mờ lung, choáng váng ra một vòng phong hồng, trông rất đẹp mắt. Nhẹ nhẹ gió đêm, hơi mát như nước, khinh diễm sợi tóc nàng. Nàng tựa hồ gầy yếu một chút, hai má vẫn nguyên bản mướt mà, bằng thêm vài phần thanh tuyến. Là đồ ăn dưới núi không hợp khẩu vị? Mới vừa rồi tựa hồ cũng không thấy nàng ăn bao nhiêu... Hoàn Trạch trong lòng sầu lo, cuối cùng không mở miệng hỏi. Chỉ sợ hỏi, nàng cũng chỉ là đáp “Ta thích”. Đúng vậy, hắn không xen vào...

Hắn nghĩ đến đây, không tự chủ được than một tiếng, mở miệng nói: “Chuyện lần trước là ta không đúng...”

Nhiếp Song nghe hắn nói những lời này, có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Là ta xen vào việc của người khác, va chạm sư tỷ.” Hoàn Trạch dừng một chút, thanh âm có chút vô lực, “Thực xin lỗi.”

Hắn đang xin lỗi nàng? Nhiếp Song trong lòng tỏa ra vui mừng, cũng không dám lộ ở trên mặt.”Ách...” Nàng ra vẻ thoải mái nói, “Không có việc gì. Người biết sai là tốt rồi.”

“Sư tỷ không tức giận?” Hoàn Trạch hỏi.

“Không tức giận. Việc nhỏ ấy làm sao lại tức giận.” Nhiếp Song trả lời.

“Ngày ấy Vạn Hách tiên tử đến hưng sư vấn tội, ta còn nghĩ là...”

“A ——” Nếu hắn biết chính mình đã khóc, chẳng phải là dọa người hay sao! Nhiếp Song lập tức đánh gãy hắn, giải thích nói, “Ta là đáng tiếc khóa đoạt phách đan kia thôi, trân quý như vậy... Còn có cái chén trà kia, ta chọn thật lâu. Ta liền cùng sư phụ oán giận vài câu, không nghĩ tới nàng liền như vậy.”

“Thì ra là thế...” Hoàn Trạch nghe xong, lên tiếng.

“Đúng. Chính là như vậy.” Nhiếp Song có lệ nói.

Hoàn Trạch khinh khê nở nụ cười, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Vây là tốt rồi.”

Nhìn thấy hắn cười, Nhiếp Song chỉ cảm thấy tâm thần đều rung động. Trong lòng bức thiết, chỉ cầu giải đáp. Nàng nhìn hắn, bật thốt lên hỏi: “Người thực để ý ta sao?”

Hoàn Trạch ngẩn ra, một cái chớp mắt mà sinh sợ hãi, làm cho hắn phân không rõ câu nói kia là hỏi hay là hỏi lại. Hắn cúi đầu, nhẹ đáp: “Không để ý cũng không được đi. Sau khi về núi, ở Kiếm Các suốt ba ngày. Sư phụ còn ra lệnh ta nhất định phải đặc biệt đi Nhận sơn bồi tội với người...”

Trả lời như vậy làm cho Nhiếp Song có chút mất mát. Chính là lời sư phụ làm khó sao. Rối rắm tới nghĩa, làm cho ngực của nàng như cự thạch trọng áp. Nàng kiềm chế không hờn giận, chỉ khinh trào tổn hại hắn một câu: “Xứng đáng!”

“Àn.” Hoàn Trạch gật gật đầu.

Hai người dứt lời, đồng thời trầm mặc. An tĩnh lại, liền nghe thấy hạ trùng cùng ca, liên tiếp. Không biết trải qua bao lâu, gió đêm lớn dần, thổi trúng ngọn cây vang sào sạt. Gió lạnh thấu y, Nhiếp Song không khỏi nhẹ nhàng vuốt phẳng cánh tay một chút. Hoàn Trạch thấy thế, mở miệng nói: “Sư tỷ vẫn là trở về nghỉ ngơi đi.”

“Ta không muốn a. Nhưng thật ra người, như thế nào còn không đi?” Nhiếp Song cũng không biết chính mình vì sao lại quật cường như thế, tổng cảm thấy nếu là nghe xong lời nói của hắn, chính mình liền thua.

“Lúc trước cùng Dạ Diệt đối chiến, người đã hao chân khí. Đừng cậy mạnh.” Hoàn Trạch có chút lo lắng, chính sắc khuyên nhủ.

“Ta nói không có việc gì.” Nhiếp Song nhún mày, “Người đừng xem thường ta như vậy, lúc trước là ta thắng.”

“Hôm nay Dạ Diệt căn bản không có phát huy toàn lực, người bắt quá phá ma chướng mà thôi...”

Chuyện này, Nhiếp Song chính mình cũng rõ ràng. “Vạn vật về một” của nàng còn thực non nớt, dùng để đối địch thật sự miễn cưỡng. Năng lực của Dạ Diệt sau khi mở ra ma chướng nàng cũng gặp qua, thực lực hiện tại của nàng căn bản không phải đối thủ. Nhưng những lời này từ trong miệng hắn nói ra, lại khiến cho nàng không hiểu sao lại phiền chán.

Nếu không thêm để ý, làm gì còn quan tâm việc này. Dù sao đều là lệnh của sư phụ, ai muốn lo lắng dư thừa như thế này!

“Cái gì kêu ‘Bắt quá phá ma chướng’? Nếu không phải ta phá này nọ, người cũng không có cơ hội xuất chiêu đâu!” Nhiếp Song cảm giận phản bác.

“Ta biết ứng phó với ma chướng như thế nào.” Hoàn Trạch không hờn giận, “Sư tỷ, mục tiêu của Dạ Diệt là người. Nay nếu gặp gỡ, gã nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho đâu. Người nếu lại lỗ mãng như vậy, thực dễ dàng bị gã có cơ hội lừa đấy...”

“Hừ! Gã bắt quá là muốn đem nội đan Lệnh chủ Cức Thiên phủ cắm vào cơ thể của ta, ta luyện ‘Vạn linh thông tính’ chẳng lẽ lại sợ? Có lẽ ta có thể hoàn toàn nuốt hóa nội đan kia, không chừng đạo hạnh sẽ tăng nhiều lên!” Nhiếp Song nói.

“Đạo hạnh Lệnh chủ cao thâm, nội đan lại tà sát vô cùng. Lấy công lực của ngươi, căn bản không có khả năng đối kháng.”

“Đó cũng là chuyện của ta!” Nàng cuối cùng nhin không được hô lên những lời này.

“Ngươi nghe ta một câu không được sao!” Hoàn Trạch trong thanh âm dè nặng vội vàng xao động, ngữ khí hoàn toàn là trách cứ.

Nhiếp Song đứng lên, chấp côn chỉ vào hắn, “Rút kiếm, xem xem ta có cần hay không ngươi lo lắng dư thừa!”

Dư thừa? Hoàn Trạch tức giận, hấn nhú mày đứng dậy, đẩy trường côn của nàng ra, nói: “Sư tỷ tự trọng!”

Bốn chữ này, khiến cho Nhiếp Song khắc chế khoảnh khắc vỡ vụn. Nàng cắn răng, vung côn thẳng đánh vào ngực của hắn, ép hắn xuất kiếm. Hoàn Trạch không dự đoán được nàng thật sự sẽ xuống tay như thế, nhất thời trốn tránh không kịp, chỉ đành sử dụng kiếm để phòng trụ một kích kia. Hắn bị bức lui mấy bước, khi ngẩng đầu, mâu trung tức giận lạnh lạnh. Hắn muốn nói gì đó, Nhiếp Song cũng không cho hắn cơ hội mở miệng, trường côn xoay chuyển, như cầu vòng. Hoàn Trạch một ý né tránh, không nghĩ chiêu thức Nhiếp Song càng ngày càng sắc bén, khiến hắn từng bước bị ép sát. Hắn cắn răng, rút kiếm ra khỏi vỏ, cố khai công kích của nàng.

Nữ tử mảnh mai, nhưng trường côn bù lại lực lượng không đủ, chiêu chiêu cương mãnh, thức thức sinh uy. Trường kiếm hiển nhiên không chịu nổi côn đánh, phát ra hơi hơi rên rĩ. Hoàn Trạch thấy thế, đơn giản quăng kiếm, chộp đoạn trường côn của nàng. Trong lúc đó Nhiếp Song khó thở, chiêu thức mặc dù mạnh, lại vô kết cấu phán đoán, lại bị hắn bắt được binh khí. Hoàn Trạch một tay nắm côn, một tay bắt cổ tay nàng, trường côn xoay tròn, chế trụ hai tay của nàng.

“Đủ rồi!” Hoàn Trạch mở miệng, xích nàng một câu.

“Không đủ!” Nhiếp Song nói xong, nhấc chân lên đá hắn.

Hoàn Trạch đem trường côn vừa nhấc, treo hai tay của nàng lên. Tiện đà động thân đẩy, dè nàng ở trên tường.

Lực đạo của nam tử, chung quy không phải nữ nhân có thể chống lại, Nhiếp Song tức đỏ mặt, từ chối nửa ngày, lại như trước không thể giải thoát.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?” Hoàn Trạch chế nàng, trầm giọng hỏi.

Nhiếp Song ngẩng đầu, vừa chống lại ánh mắt hắn. Ảnh ngược của chính mình trong mắt của hắn, là cỡ nào hỗn hển, thật chặt vật làm sao...

“Buông ra!” Một khắc kia, nàng chỉ có thể kêu lên như vậy.

Hoàn Trạch bị nàng biến thành có chút vô thổ. Không lý do tức giận, không lý do động thủ, nay, lại giống như hắn khi dễ nàng, ủy khuất đáng thương như thế...

Trong lòng hắn mềm nhũn, khi đang muốn nói tay, đã thấy mọi người trong phòng bị tiếng ồn ào hù dọa, đều đi ra. Nhìn thấy tình trạng trước mắt, mọi người quá sợ hãi, vội xông lên, kéo bọn họ ra.

“Hoàn Trạch sư đệ, ngươi đang làm cái gì?” Vài tên đệ tử Thiên Ảnh các đem Hoàn Trạch kéo ra một bên, nhú mày trách cứ.

“Sư tỷ, ngươi không sao chứ?” Vân Bích cùng Thanh Lang chạy đến bên cạnh Nhiếp Song, thân thiết hỏi.

Nhiếp Song xoa cổ tay đau bị nắm, oán hận nhìn Hoàn Trạch. Hoàn Trạch cũng vẻ mặt không hề giận, thẳng tắp nhìn lại nàng. Hai người đều tự hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại, không nói lời nào nữa.

22. Chương 22

Mọi người thật vất vả khuyên ngăn Hoàn Trạch cùng Nhiếp Song, đưa bọn họ trở về phòng, mặc dù cũng muốn hỏi nguyên nhân, nhưng bất đắc dĩ thấy mặt hai người đều trầm xuống, bày ra một bộ thái độ "Đừng nói với ta về nàng / hắn, nếu không ta với ngươi cấp". Mọi người đành phải từ bỏ. Đợi đến bình minh, mọi người thức dậy, lúc gặp mặt, không khí đột nhiên xấu hổ.

Đối với đệ tử Thiên Ảnh các mà nói, Hoàn Trạch ngày thường luôn luôn ôn hòa kính cẩn nghe theo, lại cực nghe lời Thiên Phong, như thế nào cũng không phải là người sẽ làm ra cử chỉ vô lễ. Nhất định là Nhiếp Song làm chuyện gì hoặc nói gì đó, làm cho hắn không thể nhịn được nữa, mới có thể như vậy. Nghĩ đến ngày ấy Vạn Hách tiên tử cũng từng đem Thiên Phong ép đến rống giận. Ân, có sư tất có đồ, nữ nhân Vạn Ý môn không dễ chọc a!

Mà đối với Vân Bích cùng Thanh Lang mà nói, đầu tiên là Hoàn Trạch mạo phạm Nhiếp Song, chọc nàng khóc. Thế nhưng còn dám động thủ, nhân phẩm dữ dội thấp kém. Nghĩ đến Thiên Phong thượng quân cũng là như vậy, về mặt thanh cao nghiêm túc lại làm chuyện đả thương tâm người khác. Quả nhiên thiên hạ quạ đen vẫn đen, nam nhân Thiên Ảnh các đều không phải thứ tốt a!

Kết quả là, mọi người vừa mới lúc trước khiêm tốn lễ nhượng, bên trong ánh mắt lại giấu giếm địch ý, trong lời nói cùng nhau phân cao thấp. Mà hai người đương sự lại vẻ mặt băng hàn tuyết lãnh, nhìn như không thấy lẫn nhau. Mọi người liền ở trong không khí như vậy qua loa thu thập, qua loa cáo biệt thôn nhân, qua loa lên đường...

Ra khỏi thôn, mọi người đang muốn mỗi người đi một ngã. Vân Bích lại đột nhiên khóc, hù vãi đại nam nhân chân tay luống cuống. Thanh Lang vẻ mặt khẩn trương tiến lên khuyên giải an ủi, chợt nghe Vân Bích nói: "Quái vật này thật đáng sợ, nếu gặp lại làm sao bây giờ?"

Thanh Lang vừa nghe, bên trong hai tròng mắt lập tức doanh đầy thủy sắc, nàng vẻ mặt đau thương nhìn phía đệ tử Thiên Ảnh các bên này, thấp giọng nói: "Mấy vị sư huynh, các ngươi không cần bỏ chúng ta được không?"

Dưới tình huống như vậy, đường đường nam tử sao có thể cự tuyệt. Các đệ tử Thiên Ảnh các liền đánh mất ý niệm phân đạo trong đầu, tiếp tục cùng các nàng đồng hành. Mọi người đều là theo sư mệnh xuống núi tuần tra, cũng không có riêng nơi nào để đi, được đi tùy ý. Vân Bích cùng Thanh Lang liền thay thái độ, dọc đường đi hữu thuyết hữu tiếu. Nhiếp Song lòng tràn đầy không hề giận, cũng không biết nhóm sư muội có chủ ý gì. Đợi đến lúc nghỉ ngơi, nàng cau mày, lặng lẽ hỏi việc này.

Vân Bích cùng Thanh Lang vừa nghe, liền che miệng mà cười.

"Sư tỷ thật sự là tức ngất. Nếu là để bọn họ đi, làm sao báo cừu nha?" Vân Bích nói.

"Báo thù?" Nhiếp Song có chút mờ mịt.

"Chính là cái tên xú tiểu tử kia! Dám khi dễ người như vậy, nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút!" Thanh Lang phẫn nộ nói.

"Đúng vậy! Chúng ta cứ tiếp tục theo chân bọn họ cùng nhau đi, nhất định tìm được cơ hội làm cho hắn muốn sống không được!" Vân Bích nắm tay, nói như thế.

Nhiếp Song trong lòng có chút hốt hoảng. Sau một đêm, nàng cũng bình tĩnh rất nhiều. Chuyện tối ngày hôm qua, thấy thế nào đều là nàng khi dễ hắn. Nhưng là, nhìn hai sư muội này, nàng như thế nào cũng không có biện pháp nói ra chân tướng a... Bất luận như thế nào, trước đánh tiêu ý niệm trong đầu các nàng rồi nói sau. Nàng nghĩ nghĩ, nói: "Các ngươi thôi đi, ngay cả ta cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Không sợ!" Vân Bích nói xong, mở tay ra. Trong lòng bàn tay nàng có hai căn châm nhỏ, một cây thanh bích, một cây đỏ đậm. Cũng không biết là làm bộ trí cái pháp thuật gì.

"Đây là?" Nhiếp Song nghĩ rằng vật ấy nhất định tà ác, mở miệng hỏi.

“Bằng hỏa độc hồn châm!” Vân Bích âm hiểm cười, nói, “Thanh châm này được gọi ‘Hàn thương’, nếu bị nó đâm trúng, sẽ như rơi vào hầm băng. Hồng châm tên là ‘Liên hỏa’, sau khi đâm trúng, giống như lửa cháy đốt người. Hàn thương chỉ lạnh, chỉ có liên hỏa có thể điều hòa. Ngược lại cũng thế. Hừ hừ hừ...”

“Chỉ cần hấn trúng một thứ, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đến cầu chúng ta giải cứu. Đến lúc đó cái gì cừu đều báo được!” Thanh Lang cũng cười nói.

Nhiếp Song nhìn hai căn châm quỷ dị kia, cuối cùng hỏi ra vấn đề chôn dấu hồi lâu: “Mấy thứ này các người rốt cuộc là lấy ở đâu ra?”

Vân Bích cùng Thanh Lang đều là cả kinh, cười mỉa nói: “Sư tỷ còn nhớ rõ ba năm trước, chuyện Cửu Nhạc tiên minh phá hủy Cốc Thiên phủ không?”

Khi đó Nhiếp Song tuổi còn nhỏ, chưa có thể xuất chiến, nhưng là có nghe nói qua.”Biết, làm sao vậy?”

“Lúc ấy ở Cốc Thiên phủ tìm ra thứ gì, đều do Vạn Ý môn chúng ta tiêu hủy...”

Nhiếp Song lúc này mới nhớ tới, thật sự có chuyện như vậy. Thứ gì ở Cốc Thiên phủ phần lớn đều tà sát, không thể tùy ý xử trí. Vừa hay phía sau núi Vạn Ý môn có một miệng dung nham, Cửu Nhạc tiên minh liền đem tất cả các đồ vật này nọ đến nơi đó, nhất tịnh bỏ xuống tiêu hủy.

“Chúng ta thấy rất lãng phí, liền vụng trộm để lại... Ách, sư tỷ trăm ngàn đừng nói với sư phụ nha.” Thanh Lang sợ hãi nói.

Cái này Nhiếp Song cuối cùng biết vì sao Hoàn Trạch lại hiểu biết về tác dụng của đồng đồ vật này. Múa búa trước cửa Lỗ Ban a! Nàng lại nhìn châm nhỏ liếc mắt một cái, trong lòng không yên. Nếu là dùng châm này, chỉ sợ kết cục lại giống đật phách đan lúc trước, làm gì còn trêu chọc hấn được đâu. Nàng nghĩ đến đây, lấy châm nhỏ kia, nói: “Thứ tốt, giao cho ta! Để cho ta tự mình động thủ!”

“Ấn! Sư tỷ, chúng ta sẽ giúp người!” Vân Bích cùng Thanh Lang không có chút nào phát hiện khác thường, chỉ khí tràn đầy hòa cùng nàng.

Khi ba người đàm thoại, vừa vặn đệ tử Thiên Ảnh các lại đây, kêu các nàng khởi hành. Nhiếp Song cẩn thận đem hai quả châm nhỏ kia đặt ở trên đai lưng, lập tức đứng dậy chạy đi, không nói chơi.

Mọi người đi rồi một lát, liền gặp một tòa núi đá. Nham thạch đá lởm chởm, sơn thế đẩu tiểu. Gắn đầy Khô Đằng cây già, che mấy chỗ động khiếu. Mọi người lưỡng trước lộ không dễ đi, đang muốn ngự khí phi thiên, lại nghe khóc nỉ non thanh thanh âm, theo trong núi truyền đến. Kia thanh âm non nớt, bi thương hoảng sợ, y hi hô mẫu thân. Nghĩ đến là nhi đồng sở ra, thả không chỉ một cái. Đang lúc mọi người nghi hoặc là lúc, chỉ thấy mây đen như mực, ở trong núi chậm rãi dâng lên, dẫn động dày đặc yêu khí. Mọi người kinh hãi, lập tức hiểu rõ ra. Nghĩ đến là yêu tà quấy phá, nguy hại hài đồng! Mọi người việc này bản vì hàng yêu phục ma, thấy vậy tình hình, há có thể ngồi xem. Làm sơ chuẩn bị sau, liền vào sơn.

Vào núi sau, mọi người mới phát hiện chỗ ngồi này núi đá nhưng lại so với trong tưởng tượng muốn lớn. Nhân kia mây đen chỉ cổ, trong núi hôn ám một mảnh, khó phân biệt con đường phía trước. Thật mạnh bệnh thấp, làm cho trong núi oi bức vô cùng. Trước mắt cũng không đường, càng không cần phải nói thêm đá, nghĩ đến là tòa núi hoang. Mọi người chỉ phải theo khóc nỉ non, gian nan mà đi.

Nhiếp Song đem qua vẫn chưa hảo hảo nghỉ ngơi, không đi bao lâu, nàng liền có chút mệt mỏi. Trên người mồ hôi chảy ròng ròng, dán quần áo, khổ sở phi thường. Hướng hồ sơn đạo khó đi, dù có khinh công cũng không làm nên chuyện gì, dù phát thêm mỗi một. Một bên, Vân Bích cùng Thanh Lang cũng đi được vất vả, ốc còn không mang nổi mình ốc. Nàng liền nhịn xin giúp đỡ ý, chống trường côn, miễn cưỡng đi theo.

Lúc này, một trận gió thổi qua, gặp miệng động mà quay về, phát ra ô ô quái thanh. Nhiếp Song tâm thần hơi động, không đề phòng dưới chân nham thạch buông lỏng, nàng thân mình vừa lệch, mắt thấy sẽ té ngã. Nàng đang muốn khởi khinh công ứng đối, đã bị đỡ lấy.

“Cẩn thận.”

Thanh âm quen thuộc, gần trong gang tấc. Đỡ người của nàng, đúng là Hoàn Trạch. Nàng không khỏi có chút kinh ngạc, lúc vào núi, hấn rõ ràng cùng đồng môn của mình ở cùng một chỗ, là khi nào thì đến bên

người nàng ? Nàng đứng vững thân mình, ngược mắt nhìn hấn. Thần sắc của hấn như trước lãnh đạm, nhưng trong ánh mắt rõ ràng thân thiết. Hấn... Hấn là bảo hộ nàng sao?

Khi nghĩ như vậy, trong lòng nàng rung động. Hơi hơi vui mừng, hỗn loạn không hiểu khổ sở. Vì sao phải làm loại sự tình này? Nếu là vô tâm, làm gì chọc nàng tự mình đa tình...

Nàng suy nghĩ tới đây, lại nóng giận, rầu rĩ nói: “Để ta tự đi.” Nói xong, nàng đi thẳng tới, không hề để ý tới hấn.

Hoàn Trạch nghĩ nàng còn tức giận chuyện đêm qua, liền cũng không nói thêm cái gì. Hấn nhìn nhìn bốn phía, cau chặt mày, trong lòng lo lắng. Nơi đây quả nhiên không bình thường, sớm biết thế sẽ không nên để ọi người tiến vào. May mà mọi người cùng nhau hành động nên có thể tính là an toàn, nếu thật sự là cạm bẫy, lấy năng lực bọn họ , hấn là cũng có thể ứng phó. Hấn nghĩ, lại nhìn nhìn bóng lưng Nhiếp Song.

Bảo hộ nàng chu toàn, phải làm được...

Hấn tư định, đuổi kịp bộ pháp của nàng, cẩn thận chiếu ứng.

Biết hấn ở phía sau, Nhiếp Song có chút tâm thần không yên, bộ pháp không khỏi nhanh hơn. Hoàn Trạch thấy thế, tự nhiên cũng nhanh vài phần, vẫn duy trì khoảng cách vừa rồi để đỡ cho nàng. Nhiếp Song không hờn giận, đang muốn quay đầu xích hấn, bỗng nhiên, núi đá quanh mình giống như vật còn sống bắt đầu chuyển động, chỉ khoảng nửa khắc tự thành hơn mười người đá cao lớn, công hướng về phía mọi người.

Nhiếp Song vừa muốn khởi côn, lại bị Hoàn Trạch một phen kéo về phía sau. Hoàn Trạch cũng không nói nhiều, khởi kiếm thét ra lệnh nói: “Ngàn kiếm quang ảnh!” Kiếm khí nảy sinh, trong khoảnh khắc đem người đá chém vỡ.

Mọi người thấy hấn một kích đắc thủ, tin tưởng tăng nhiều, đều ra chiêu ứng đối. Trong lúc nhất thời, núi đá nứt vụn, bụi nổi lên bốn phía, chiến cuộc phi thường kịch liệt. Nhưng đám người đá mặc dù bị đánh bại, lại có nhiều núi đá bắt đầu chuyển động hơn, công kích càng lúc càng mạnh, khiến cho không người nào có thể chống đỡ.

Hoàn Trạch như trước đem Nhiếp Song hộ ở sau người, không cho nàng tiến lên mạo hiểm. Hành động như vậy, khiến cho Nhiếp Song càng bất mãn. Nàng tránh tay hấn ra, cao giọng nói: “Vân Bích, Thanh Lang!”

Vân Bích cùng Thanh Lang nghe vậy, đều biết dụng ý của nàng. Ba người nhất tề tác pháp, khởi ‘Vạn Ý La Thiên’. Chỉ một thoáng, hồng quang phiên múa, tung hoành xen kẽ. Đều nói nhu có thể khắc cương, hồng quang như lụa hoa lại cũng có uy lực này, bất quá nhẹ phẩy, liền đem người đá cứng rắn vỡ nát. Thạch phần bay tán loạn, như tuyết hoa tràn ngập, khiến người sợ hãi than.

Nhiếp Song thu pháp, nhìn Hoàn Trạch liếc mắt một cái. Ánh mắt kia rõ ràng là nói: ta không cần người bảo hộ dư thừa.

Thái độ như vậy, khiến cho Hoàn Trạch trối chặt mày. Hấn nắm chặt trường kiếm trong tay, đầu quyết tâm cố nén nôn nóng.

Mọi người cũng chưa phát hiện hai người bọn họ khác thường, nhìn thấy địch nhân đã bị diệt hết, đều cao hứng nhảy nhót. Đến lúc trầm tĩnh lại, núi đá bỗng nhiên lại bắt đầu chuyển động. Mặt đất chấn động, nham thạch ngã nhào, mọi người không thể đứng yên một chỗ. Mọi người vội vàng phi thiên dựng lên, cũng không nghĩ ma chướng lực thổi quét bốn phía, nháy mắt liền đem pháp lực mọi người ách đoạn. Mọi người liều mạng khí lực cuối cùng, suy sụp bay xuống. Rồi sau đó chứng kiến, kinh hãi vô cùng. Cả một tòa thạch phong lại đứng thẳng lên. Đỉnh núi, một khối mặt quỷ rõ ràng. Chỉ nghe tiếng cười quái dị, từ trong mặt quỷ truyền ra, rất là đáng sợ.

Dạ Diệt!

Nhiếp Song kinh hãi. Không nghĩ tới, thế nhưng gã có thể hóa thành cả một ngọn núi! Ma chướng lực quả nhiên không thể khinh thường! Nàng lấy lại bình tĩnh, vừa định lấy ‘Vạn vật về một’ cõi bỏ ma chướng, Dạ Diệt lại khép lại hai tay, mạnh mẽ hướng nàng trùm tới.

Nhiếp Song lúc này mới hồi hận đứng lên, đêm qua chỉ lo cùng Hoàn Trạch đấu khí, vẫn chưa điều tức hoàn hảo, nay chân khí không đông đảo, như thế nào ứng đối? Cho dù dùng ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp hấp

thu lực lượng của gã, chỉ sợ cũng tránh không được bị nham thạch che vận rủi! Lúc nàng đang kinh hoảng, Hoàn Trạch thả người mà đến, một tay kéo nàng vào trong lòng, bước nhanh tránh đi. Dạ Diệt một kích thất thủ, cũng không buông tha dễ dàng, cười quái dị đem toàn thân đều dè lại.

Cả một ngọn núi như thế này, như thế nào tránh đây? Hoàn Trạch cắn răng, đơn giản nằm đảo, đem Nhiếp Song hộ ở dưới thân.

Nhiếp Song trong óc bỗng nhiên một mảnh trống không, mắt thấy cự thạch áp chế, nàng lại chỉ có thể nghĩ một sự kiện: hẳn không tiếc tánh mạng cũng muốn bảo hộ nàng?

Đáp án, không thể nào biết được. Nháy mắt tiếp theo, hắc ám bao phủ, chôn vùi hết thảy...

23. Chương 23

Núi đá che, nổ nổ vang, làm cho ý thức Nhiếp Song có một lát tạm dừng. Chờ hết thấy bình ổn xuống dưới, nàng mới chậm rãi hồi phục thần trí. Trước mắt, chỉ có hắc ám, làm cho nàng không thể phán đoán tình cảnh của chính mình, thậm chí không biết sống hay chết. Trọng lượng trên người làm cho ngực nàng trệ kết, nàng há to mồm hô hấp, không khí đầy bụi dưng mãnh bay vào lồng ngực, một khắc đó, đầu có của nàng thoáng chốc thanh minh. Nàng lập tức hiểu rõ ra, sức nặng đè nặng lên nàng, đều không phải là đến từ nham thạch, mà là...

“Hoàn Trạch!” Nàng mở miệng, thất kinh hô lên tên của hắn.

Trả lời nàng, là sự im lặng đáng sợ. Nàng phát hoảng, vừa hô tên của hắn, vừa thử đứng dậy. Nhưng chân khí hao tổn, làm cho nàng không dùng được khí lực. Nàng lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai một nam tử nặng như thế nào. Dù nàng cố gắng như thế nào, đều không thể di động nửa phần của hắn. Ở gáy mình, hô hấp của hắn ám áp, làm cho nàng thoáng an tâm. Nhưng là, hắn hiện tại đến tốt cùng là ra sao? Là bị thương hôn mê? Nghiêm trọng không? Nàng nghĩ đến đau lòng, càng hối hận không thôi. Đúng lúc này, hắn nhẹ nhàng giật mình. Nhiếp Song vui mừng quá đổi, kêu ra tiếng: “Hoàn Trạch!”

“Ân...” Hắn mỏng manh ứng nàng một tiếng, sau một lát, chậm rãi đem thân mình chống đỡ lên.

Trọng lượng biến mất, nàng thoáng thấy thoải mái. Nhưng còn chưa chờ nàng yên lòng, vài giọt chất lỏng ám áp rơi ở trên mặt nàng. Nàng nâng tay, nhẹ nhàng chùi, đầu ngón tay kia sền sệt xúc cảm, nói cho nàng đây không phải mồ hôi. Nàng lập tức ngồi dậy, sờ soạn kéo hắn lại, vội vàng muốn hỏi thương thế của hắn. Nhưng còn chưa chờ nàng mở miệng, hắn lại lên tiếng trước:

“Người không sao chứ? Có bị thương hay không?”

Trong bóng tối, nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng thanh âm hắn vội vàng, nghe được khẩn trương vạn phần.

“Người bị thương là người a!” Nhiếp Song cấp tốc đứng lên, mở miệng nói.

“Bị thương ngoài da, đừng lo...” Hắn lên tiếng, thân thủ sờ soạn cái gì đó. Sau một lát, ánh lửa chợt lóe, hắc ám chợt tản ra, tay hắn cầm cây đuốc, tinh tế đoan trang khởi nàng đến. Xác định nàng bình yên vô sự, hắn mới vừa buông lỏng mày nhíu chặt ra, nói, “Sự tỷ không có việc gì là tốt rồi.”

Dưới ánh lửa, Nhiếp Song tinh tường thấy, quần áo trên vai trái của hắn sớm bị máu tươi nhiễm thâu, chắc là bị nham thạch gây thương tích. Trong lòng nàng đau đớn, lại nghe hắn nói: “Xem ra Dạ Diệt không muốn giết chết chúng ta...” Hắn nâng tay giơ lên cây đuốc, chiếu sáng phía trên. Phía trên đỉnh đầu, nham thạch thật lớn tụ hợp thành khung đỉnh. Quả nhiên như lời hắn nói, cuối cùng một khắc, Dạ Diệt vẫn là lưu thủ. Nếu nham thạch này toàn bộ áp chế, há có cho bọn họ cơ hội giữ lại mạng sống? Gã vậy khốn chúng ta, nhất định sẽ tìm cơ hội ra tay tiếp. Sự tỷ cần phải cẩn thận...”

“Ta nói rồi không cần người bảo hộ!” Nhiếp Song bỗng nhiên hô lên, đưa lời nói của hắn đánh gãy.

Hoàn Trạch nghe vậy, trong lòng không hề giận. Vì sao đến lúc này, nàng vẫn là tùy hứng như thế? Hắn đang muốn nói trách cứ, lại bị nàng ôm cổ. Nàng ôm nhanh như vậy, run run hô hấp hỗn loạn khóc nức nở, nhẹ nhàng ở bên tai hắn phập phồng.

“Ai muốn người liều mình bảo hộ ta...” Thanh âm của nàng nghẹn ngào, nước mắt rất nóng, chườm lên da thịt của hắn, “Người nếu có chuyện gì, ta nên làm cái gì bây giờ...”

Hoàn Trạch giật mình, rồi sau đó, cảm xúc kích động, không thể tự mình. Nàng không phải đùa giỡn, mà là đang lo lắng hắn? Hắn thân thủ nhẹ nhàng đẩy nàng ra, tỉnh táo nhìn mặt nàng. Nàng khóc thương tâm đến như thế, đem tươi đẹp quyến rũ đều biến thành chết vật. Nước mắt chảy ở gương mặt nàng, trong suốt như châu, lại đáng thương đáng yêu như thế. Hắn cả trái tim đều nhuyến, rốt cuộc sinh không ra một tia khí đến. Xúc động không hiểu, khiến ý niệm muốn khuyên giải an ủi nàng trong đầu của hắn hóa thành hành động trực tiếp, hắn thò người tiến lên, nhẹ nhàng hôn lên môi của nàng.

Cái hôn này, là loại nào ôn nhu. Không có đòi lấy, cũng không giữ lấy. Nhẹ nhàng đụng vào, một cái chớp mắt mà ngừng, lại mang ra rung động vô cùng mãnh liệt. Nhiếp Song mở to hai mắt, toàn thân cứng ngắc, như bị định trụ. Nàng ngơ ngác nhìn hắn, đã quên khóc.

Hoàn Trạch bật cười, nói: “Cái này là ta báo thù.”

Nhiếp Song thoáng chốc đỏ bừng mặt, may mà dưới ánh lửa, có thể che giấu. Nàng vừa hoảng vừa tức, sẵn giọng: “Ôm hận cái gì? Ta lúc nào đối với người đã làm loại sự tình này!” Nàng nói đến chỗ này, bỗng nhiên nhớ tới khi lần đầu tiên bọn họ giao thủ, nàng tựa hồ chính là hôn hắn một chút như vậy. Nàng thoáng chốc xấu hổ, vội sửa lời nói, “Liên... Cho dù ta đã làm, người cũng đã báo thù rồi! Lần này tính là cái gì? Không đạo lý!”

Hoàn Trạch như trước cười, đối nàng nói: “Sư tỷ đã quên chính mình từng trúng Hòa Lạc hương một lần ?”

Nhiếp Song vừa nghe, cảm giận phản bác, “Người cũng biết ta trúng Hòa Lạc hương, thần chí không rõ, còn theo ta mang thù? Hơn nữa, khi đó người đem ta ném vào trong ao, ta cũng chưa tính toán với người đâu!”

“Hảo, lần đó không tính. Để sau này sư tỷ làm , so ra với chuyện này còn quá đáng nhiều lắm. Ta còn thực ngại mỗi một dạng trả thù trở về.” Hoàn Trạch nói.

Nhớ lại, bị đối thoại dắt. Khi đó ôn nhu ái muội, trêu khê tâm thần Nhiếp Song. Nàng nhìn tươi cười của hắn, trong lòng tích tụ dần dần tản ra, nhiều cổ kị, trở thành hư không. Nàng thân thủ, nâng lên cằm của hắn, nói: “Nên trả thù như thế nào liền trả thù như thế đó. Dù sao mới vừa rồi cái kia chính là không đạo lý, ta mới không ăn đủ.” Nàng nói xong, hôn lên bờ môi của hắn.

Lại một lần nữa đụng vào, cảm giác đã hoàn toàn bất đồng. Lời lẽ quán giao, phá tan ngăn cách vốn quật cường. Áp lực tưởng niệm, như hồng thủy vỡ đê. Hai người lúc này mới giật mình, nguyên lai chính mình khát vọng đối phương như thế. Chỉ hận không thể lại gần sát thêm một ít, không thể thêm chặt chẽ một phần... Chờ đợi lâu lắm, làm cho cái hôn trở nên lâu dài vô cùng. Hồi lâu, hai người mới lưu luyến tách ra, si ngốc nhìn lẫn nhau.

Hoàn Trạch cười than một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Còn tiếp tục như vậy, liền thực sự tính không rõ ...”

Nhiếp Song cũng bật cười. Nàng xoa xoa nước mắt trên mặt, nói: “Ta có thời gian từ từ tính với người.” Nàng nói xong, đổi giọng, ôn nhu hỏi hắn, “Miệng vết thương đau không?”

“Ân.” Hoàn Trạch gật đầu, đáp nàng như thế.

Lúc trước quả nhiên là cậy mạnh a. Nhiếp Song nghĩ rằng. Nhớ tới bảo hộ của hắn, nàng vừa áy náy, vừa đau lòng. Nàng cúi đầu, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi...”

Hoàn Trạch chỉ sợ nàng lại khóc tiếp, nhẹ nhàng nâng mặt nàng lên, nói: “Hắn là nên nói lời cảm tạ với ta, như thế nào ngược lại nói xin lỗi ?”

Nhiếp Song trong lòng âm áp, nghe theo lời nói của hắn, chân thành nói: “Đa tạ cứu giúp...” Nàng nói tới đây, mới vừa rồi nhớ tới là chuyện trọng yếu hơn. Nàng ngưng mắt cười, lại nói, “Để thể hiện lòng biết ơn, ta giúp người bằng bố được không?”

Hoàn Trạch nhìn nàng, cười đáp ứng: “Được.”

Nhiếp Song lòng tràn đầy vui mừng, lấy cây đuốc trong tay hắt cây, để tại một bên khe đá, lập tức cởi quần áo của hấn ra. Hoàn Trạch cũng không cho nàng cơ hội như vậy, tự cởi áo, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía nàng. Nhiếp Song lúc này mới thấy rõ thương thế của hấn, miệng vết thương rộng đến một thước, bề sâu chừng hơn tấc, từ bả vai kéo dài tới lưng. Miệng vết thương huyết nhục mơ hồ, chung quanh lại bầm tím một mảnh.

Đây cũng có thể gọi là “Bị thương ngoài da” ? Nhiếp Song nhú mày, cũng không nói thêm cái gì. Nàng trầm mặc kéo xuống một mảnh quần áo, thay hấn lau đi máu tươi. Động tác của nàng mềm nhẹ vô cùng, sợ làm đau hấn.

Hoàn Trạch phát hiện sự cẩn thận của nàng, mở miệng nói: “Sư tỷ không cần lo lắng. Ta thân phụ ma chũng, lực hồi phục hơn xa người thường. Vết thương ấy, rất nhanh sẽ khép lại...”

“Ân.” Nhiếp Song lên tiếng, lại nhớ tới cái gì, hỏi, “Ở trong ma chướng, ngươi không lo sao? Sẽ không phải dùng Phục Ma châm chứ?”

“Không.” Hoàn Trạch đáp, “Sư phụ không cho phép.”

“Vậy ngươi...”

Không đợi Nhiếp Song đem nghi hoặc hỏi ra miệng, Hoàn Trạch liền lên tiếng trả lời, nói: “Sư phụ thay ta vượt qua chân khí, lại truyền bí quyết cho tâm ta an thần ngưng khí. Tu luyện mấy tháng, cuối cùng có chút hiệu quả, sẽ không dễ dàng như vậy bị ma chướng khống chế.”

“Vậy là tốt rồi.” Nhiếp Song thoáng yên tâm. Nàng đem máu tươi chung quanh miệng vết thương lau sạch xong, lại tề một mảnh quần áo, bắt đầu băng bó. Nàng đẩy ra tóc của hấn, chỉ thấy sau gáy của hấn có một cái hoa tiêu, ước chừng lớn bằng miệng chén nhỏ. Chung quanh một vòng ngọn lửa chỉ văn nhưng thật ra nàng không nhận ra được, liền mơ hồ đoán, tựa hồ là thần thú gì đó. Nàng khẽ vuốt qua cái hình xăm đó, tò mò hỏi, “Thứ này là cái gì?”

Hoàn Trạch nâng tay, sờ sờ sau gáy chính mình, nói: “Viêm sói hen ngày.”

“Thật ngạc nhiên, diễn cổ cái gì?” Nhiếp Song vừa băng bó, vừa hỏi.

“Cũng không có diễn cổ gì. Ta vốn tên là ‘Thiệu Lăng’, không ngờ lại hợp với hai chữ ‘Viêm Sói’, Cức Thiên phủ liền đem đồ này, bắt quả là chứng minh thân phận thôi.” Hoàn Trạch đáp.

Nhiếp Song nghĩ nghĩ, đọc một lần tên của hấn: “Thiệu Lăng?”

“Ân.” Hoàn Trạch nói, “Sau đó sư phụ nói mạng của ta cách cơn tức thái thịnh, liền sửa lại là ‘Hoàn Trạch’. Tức là ý ‘Hoàn hoàn quân tử, ân trạch tứ phương’.”

Nghe trong ngữ khí của hấn tràn đầy ý tôn kính ngưỡng mộ, Nhiếp Song không khỏi có chút buồn cười, lại hỏi: “Một khi đã như vậy, vì sao không tẩy nó đi?”

“Tẩy không đi, ta vẫn là người Thiên Ảnh các, không có gì khác biệt.” Hoàn Trạch cười cười, “Lại nói tiếp, người hỏi chuyện của ta, còn chưa có không đề cập tới chính ngươi. Tên của ngươi là gì? Đệ tử Vạn Ý môn giải khen hào, vì sao ngươi không giống với họ?”

“Sư phụ ta chưa cho ta khởi a.” Nhiếp Song ngữ khí bình thản, “Ta là bị vứt bỏ ở Nhạn sơn, lúc sư phụ cứu ta, trên thân ta có tờ giấy trắng, viết tám chữ cùng tên của ta. Sư phụ nói, nếu để lại tên, nói không chừng sẽ có người trở về tìm ta, nếu không sẽ không để lại tên cho ta.” Nàng nói đến chỗ này, hừ nhẹ một tiếng, “Nhưng đợi bao nhiêu lâu, cũng không có ai tìm ta trở về a. Đáng thương ta liền vẫn dùng tên ‘Nhiếp Song’ chẳng ra cái gì cả như vậy...”

Hoàn Trạch nghe nàng nói như vậy, khuyên nói: “Tên không sao mà, làm sao chẳng ra cái gì cả?”

“Có a.” Nhiếp Song băng bó xong, quần đến trước người hấn, còn thật sự nói, “Ngươi viết thử xem, hai chữ rất kỳ quái đi. Ba cái tai, còn song... Mới trước đây bị lão nhân kêu ‘Lục nhĩ’ a!”

Nghe đến đó, Hoàn Trạch bật cười.

“Người xem, người cũng hiểu được mà buồn cười đi.” Nhiếp Song thở dài, “Vân Bích, Thanh Lang, tên của các nàng thật tốt...”

Hoàn Trạch cười, không hề dây dưa đề tài này. Hắn mặc xong quần áo, cầm lấy cây đuốc, đứng lên, nói: “Chúng ta tìm đường ra đi.”

“Đường ra gì?”

Hoàn Trạch thu lại ý cười, nghiêm nghị nói: “Nơi này là trong cơ thể Dạ Diệt.”

Nghe được ba chữ ‘trong cơ thể’, Nhiếp Song một trận ghê tởm, vội rời xa nham thạch chung quanh.

“Gã dồn chúng ta vào chỗ này, nhất định là mưu tính như thế nào để cấm nội đan Lệnh chủ vào trong thân thể người...” Hoàn Trạch nói.

“Vậy vì sao gã còn chưa động thủ?” Nhiếp Song khó hiểu.

Hoàn Trạch lắc lắc đầu, “Ta cũng không biết.” Hắn chấp thêm một cây đuốc, chiếu chiếu mọi nơi, “Nay chỉ có thể đi từng bước xem từng bước ...” Trong lúc hắn nói chuyện, ánh lửa chiếu đến một chỗ thông lộ, hắn hướng Nhiếp Song vươn tay đi ra, nói, “Mau, chúng ta đi.”

Nhiếp Song cúi đầu, nhìn nhìn tay hắn, trong lòng vui sướng, sớm đem sợ hãi che giấu. Nàng nắm lấy tay hắn, cười gật gật đầu.

24. Chương 24

Ánh lửa mỏng manh, chiếu ra đường sâu thẳm. Hoàn Trạch lôi kéo Nhiếp Song, cẩn thận mà đi. Nhưng mà, hai người càng chạy lại càng thấy kỳ quái. Bốn phía nham thạch bao trùm, nhưng cố tình có một cái đường mòn, khúc chiết kéo dài. Gió nhẹ thanh lương, từ nhỏ kính một đầu khác chậm rãi mà đến, thổi đi cái nắng nóng mùa hè. Nếu không phải biết đây là trong cơ thể Dạ Diệt, mặc cho ai cũng nhìn không ra chút nguy hiểm nào.

Hoàn Trạch cảm thấy điềm xấu, cau mày tinh tế tự hỏi. Nhiếp Song theo sát ở phía sau Hoàn Trạch, trên mặt như trước mang theo ý cười. Hai người đi tới đi lui, chợt nghe phía trước đường mòn truyền đến tiếng khóc mỏng manh. Nghe thấy thanh âm đó, Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch đều là cả kinh. Đây đúng là tiếng hài đồng khóc nỉ non lúc trước bọn họ vào núi đã nghe được. Hai người không hề nghĩ nhiều, bước nhanh đi về phía trước. Cuối đường mòn, đúng là một cái huyết động rộng mở, trong động ánh huỳnh quang rạng rỡ, như bình thường. Chỉ thấy mười mấy cái tiểu đồng trốn ở góc phòng, lớn nhất bất quá mười tuổi. Nhóm hài đồng nhìn thấy có người tiến vào, thoáng sợ hãi, vội vàng khóc rống lên.

Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch bước lên phía trước đi, một phen khuyên giải an ủi. Thật vất vả chờ bọn nó bình tĩnh một chút, hai người hỏi lại lịch bọn nó, mới biết được bọn nó đều là hài đồng của phụ cận thôn trang, đêm qua bị bắt đến nơi này. Nhiếp Song nghe xong, không khỏi có chút kinh ngạc. Đêm hôm qua bọn họ mới đưa Dạ Diệt đánh lui, gã đã đi thôn trang khác làm chuyện ác. Nghĩ đến hài đồng bị bắt cóc, lại biến thành núi đá đều vì dẫn bọn họ nhập cạm bẫy. Nhưng là, cạm bẫy này rốt cuộc có ý nghĩa gì? Nếu vậy khổn bọn họ, cũng không ra tay gây thương tổn, lại là đạo lý gì?

Nhiếp Song nghĩ không rõ, vừa muốn hỏi Hoàn Trạch, đã thấy vẻ mặt hắn ngưng trọng, giống như trầm tư. Nàng nghĩ nghĩ, cười nói: “Cuối cùng tìm được mấy đứ nhỏ này, chúng ta cũng không tính sai khi vào núi một chuyến.”

Hoàn Trạch nghe vậy, khẽ gật đầu.

Nhiếp Song mọi nơi nhìn nhìn, nói: “Đường lại không có. Ta thấy đơn giản nhất là phá động đi ra ngoài.” Nàng nói xong, nâng lên cây gậy trong tay, nhẹ nhàng giương lên.

Hoàn Trạch thân thủ, ấn xuống trường côn của nàng, nói: “Đừng uống phí khí lực...”

Ngày xưa ở Hắc Cức linh, Nhiếp Song cũng lĩnh giáo qua ‘Cương Nham’ của Dạ Diệt. Lấy công lực của nàng, muốn đập nát đám nham thạch này, thật là miễn cưỡng một chút. Nàng đang nghĩ tới, lại nghe Hoàn Trạch hỏi: “Sư tỷ trên người không có Hòa Lạc hương sao?”

Nhiếp Song nghe xong lời này, liền biết hắn là muốn mở ra ma chủng. Một khi ma lực toàn bộ khai hỏa, hắn thực sự có thể chém vỡ Cương Nham. Nhưng đây là hành động rất nguy hiểm. Lần trước nếu không có Hòa Lạc hương, hắn chỉ sợ cũng thực sự biến thành ma vật.

Hoàn Trạch thấy nàng không nói gì, bắt đầu dĩ thử dài: “Quả nhiên không có sao...”

Nhiếp Song thấy mặt hắn lộ vẻ uể oải, đột nhiên nhớ tới một chuyện thú vị. Nàng thân thủ, từ trên đai lưng nhỏ xuống hai căn bằng hỏa độc hồn châm, đưa tới trước mặt hắn, cười nói: “Thứ này có thể dùng không?”

Hoàn Trạch nhìn thấy hai cây kim này, đầu tiên là cả kinh, rồi sau đó liền đỏ mặt. Hắn đem hai cây kim thường ở trong tay, không vui nói: “Đây là làm sao mà có?”

“Sư muội ta đưa cho ta đối phó người nha.” Nhiếp Song cười đáp.

“Đối phó ta?” Hoàn Trạch lại nhìn nhìn hai cây kim kia, vừa bực mình vừa buồn cười.

“Àn, ai bảo ngươi khi dễ ta.” Nhiếp Song lại đem châm đoạt trở về, cầm trong tay quơ quơ.

“Rốt cuộc là ai khi dễ ai a.” Hoàn Trạch oán giận một câu, lại nói, “Ngươi cũng thật là, một cái nữ nhi gia, đừng lấy mấy thứ này ra.”

Nhiếp Song cười đáp: “Nha, vừa rồi không biết là ai, hỏi ta có hay không mang Hòa Lạc hương đâu.”

Hoàn Trạch nhất thời ngậm miệng.

“Lại nói tiếp, ta căn bản cũng không biết tác dụng của mấy thứ này, đều không phải là người nói cho ta biết hay sao.” Nhiếp Song lại nói.

Hoàn Trạch cười lắc lắc đầu, “Thực hết cách với ngươi.” Hắn dứt lời, khoanh chân ngồi xuống, lại nói, “Xem ra chỉ có thể chờ đám người kia tới cứu chúng ta.”

Nhiếp Song thấy hắn không hề nghĩ tới chuyện phóng ma chủng, trong lòng nhất khoan. Nàng thu hồi châm, cũng khoanh chân ngồi xuống, hỏi: “Muốn ta giúp ngươi độ chân khí sao?” Nàng thân thủ, vỗ vỗ trên nham thạch, “Nơi này cũng là trong cơ thể Dạ Diệt, hút chân khí của gã cho ngươi!”

Hoàn Trạch nghe được nàng câu nói kia, đang muốn mở miệng cự tuyệt. Đột nhiên, hắn tựa hồ hiểu được cái gì, trên mặt tỏ vẻ sợ hãi. Hắn đứng dậy, một phen kéo tay Nhiếp Song, nói: “Tuyệt đối không được!”

Nhiếp Song bị hắn dọa, “Làm sao vậy?”

“Tuyệt đối không được dùng ‘Vạn linh thông tính!’” Hoàn Trạch nói, “Dạ Diệt chính là đang đợi ngươi làm như vậy!”

Nhiếp Song như trước khó hiểu, Hoàn Trạch nhanh cau mày, giải thích nói: “Một khi ngươi đem tự thân điều vì ma tính, gã có thể để nội đan Lệnh chủ cắm vào trong thân thể ngươi!”

Nhiếp Song lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy, chỉ có lúc nàng sử dụng ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp, mới có thể hoàn toàn nạp hóa hỏa nội đan kia. Nguyên lai, đây là lý do Dạ Diệt chậm chạp không có ra tay!

Đang lúc này, tiếng Dạ Diệt cười âm trầm vang lên, “Thực đáng tiếc a... Lại bị các ngươi phát giác ...”

Vừa nghe thanh âm này, một đám nhi đồng vừa nín lại bắt đầu khóc, hoảng sợ muôn dạng. Hoàn Trạch đem Nhiếp Song kéo về phía sau, khẩn trương đề phòng. Chỉ thấy nham bích phía trên, chậm rãi trôi lên một khối mặt quỷ. Mặt quỷ kia hai mắt phiếm quang, tươi cười quỷ dị, trên mỏm núi đá di động đứng lên.

“Tôi vào nước lạnh hoán kiếm!” Hoàn Trạch giơ lên trường kiếm, lên tiếng. Tức khắc ánh lửa chúc nhấp nháy, đốt trên kiếm phong. Hắn đột nhiên huy kiếm, vãi ra nấu chảy thiết, đánh thẳng mặt quỷ kia mà đi.

Mặt quỷ kia bỗng nhiên chợt lóe, tránh được công kích. Nóng cháy nấu chảy thiết đánh trúng nham thạch, nổi lên một mảnh “Tê tê” vang. Khói nhẹ đột nhiên lên, che tầm mắt mọi người. Đợi bụi mù tán đi, chỉ thấy nham thạch vẫn như cũ kiên cường, bất quá thêm vài đạo vết cắt.

“Ha ha, Kiếm hầu a, công kích như vậy không có khả năng gây thương tổn ta đâu. Sao không mở ra ma chủng, chúng ta lại hảo hảo đấu một trận?” Dạ Diệt mở miệng, châm chọc nói.

Hoàn Trạch chau mày, trong lòng sầu lo. Bên tai, tiếng hài đồng khóc thoáng bi khủng, nhiều tâm thần của hắn.

“Không dám sao? Sợ chính mình động ma tính, ngược lại khiến người tình bị thương?” Dạ Diệt trong thanh âm dẫn theo chế nhạo, “Thật sự là chuyện lạ a... Ngày xưa trong Cức Thiên phủ nuôi dưỡng trăm ngàn mỹ nhân, chưa bao giờ khiến người lây dính, nay có thể vì bảo hộ nàng, ngay cả tính mệnh cũng không để ý...”

Nhiếp Song nghe thấy câu đó, trong lòng cảm xúc không hiểu. Nàng xem mặt quỷ kia, cười duyên nói: “Dạ Diệt, ta xem ngươi cũng không dám gây thương tổn cho ta nha, hay là cũng yêu ta?”

Dạ Diệt cười ha hả, “Ha ha ha, Nhiếp cô nương mỹ mạo như vậy, lại biết tình thức thú như thế, người nam nhân nào không động tâm. Cô nương a, người có từng nghĩ tới, nếu nạp hóa nội đan Lệnh chủ, người sẽ là tân chủ nhân của Cức Thiên phủ. Giáo chúng Cức Thiên, đều là người của người, thì thể xác và tinh thần của ta tự nhiên chỉ thuộc về một người là cô nương...”

Nghe gã lấy lý do này thoái thác, Nhiếp Song khinh thường cười cười, nàng lôi kéo tay Hoàn Trạch, mang theo kiều ngạo nói: “Ta có hắc liên đủ. Còn sợ là tiêu thụ không dậy nổi.”

Hoàn Trạch trong lòng vừa động, quay đầu nhìn nàng. Nàng đón nhận ánh mắt của hắn, thản nhiên cười. Một khắc kia, hai người đều định tâm. Nhiều nghi kỵ nghi vấn, chung quy tan thành mây khói.

“Hảo. Tình thâm ý trọng, làm cho người ta hâm mộ a...” Dạ Diệt nói, “Xem ra nhiều lời vô ích. Ta liền nhìn xem, các người có thể chống đỡ tới khi nào!”

Tiếng nói vừa dứt, bốn phía nham thạch bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, nham bích tụ lại, khung đỉnh áp chế, huyết động nguyên bản rộng lớn càng lui càng nhỏ. Một đám hài đồng thấy tình trạng này, đều khóc lớn hô to.

Hoàn Trạch cắn chặt răng, đối Nhiếp Song nói: “Như vậy đi xuống không được. Ta mở ra ma chủng, người mang bọn nhỏ đi!”

Nhiếp Song tuy rằng lo lắng hắn, nhưng giờ phút này tình huống khẩn cấp, không muốn cũng không được. Nàng bắt đầu đi, đành phải gật gật đầu.

“Kiếm hầu cần nhắc a.” Dạ Diệt cười đến vui thích, “Không gian nhỏ hẹp như thế, ngọn lửa của người, ai có thể tránh được?”

Hoàn Trạch ngẩn ra, tay cầm kiếm không tự giác thả lỏng. Giờ phút này, huyết động đã lui tới phạm vi một trượng, đám trẻ nhỏ chen thành một đoàn, gom lại bên người bọn họ. Tại như vậy đi xuống, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ bị áp thành thịt vụn, đúng như lời Dạ Diệt nói, một khi ma chủng của hắn mở ra, Nhiếp Song cố gắng còn có thể chống đỡ, nhưng đám hài đồng này tuyệt đối không thể né tránh ngọn lửa. Nguyên lai, làm cho bọn họ tìm được đám hài đồng này, cũng là đã tính toán cả rồi!

Mặt quỷ Dạ Diệt trên mỏm núi đá qua lại di động, tiếng cười càn rỡ, “Nhiếp cô nương, sử dụng ‘Vạn linh thông tính’ đi, cố gắng có thể hút hết chân khí của ta, dừng lại nham bích. Đây là sinh cơ duy nhất, người sao không thử xem?”

Nhiếp Song mắt thấy bốn phía nham bích không ngừng áp gần, hoành nổi lên trường côn, quyền làm chống đỡ. Nghe xong những lời này của Dạ Diệt, trong lòng nàng không yên, không khỏi có chút thất thần. Chuyện cho tới bây giờ, muốn nàng cùng Hoàn Trạch cùng chết tại nơi đây, nàng cũng không oán. Nhưng đám hài đồng này vô tội? Chẳng lẽ chỉ có ‘Vạn linh thông tính’, mới là sinh cơ duy nhất sao?

Khi nàng đang khổ tư, nham bích càng gần. Mặt quỷ kia bỗng nhiên vừa động, rõ ràng xuất hiện tại trước mắt nàng, cặp mắt thanh u đối diện ánh mắt nàng. Sợ hãi, một cái chớp mắt mà sinh, làm cho phía sau

lưng của nàng lạnh cả người. Nàng đang muốn ứng đối, lại nghe một tiếng quái vang, đúng là tiếng động kim chóc vụn vụn. Theo tiếng nhìn lên, trường côn của nàng càng đã bị nham bích sinh sôi áp loạn.

“Nhiếp cô nương, còn muốn do dự sao?” Dạ Diệt cười, cúi đầu hỏi.

Nhiếp Song trong óc không còn, lại có một lát mờ mịt. Lúc này, Hoàn Trạch khởi kiếm, hung hăng đâm vào mắt mặt quỷ kia. Tiếng cười của Dạ Diệt nhất thời bị ách đoạn, hóa thành tiếng kêu bi thiết thảm thiết. Nhiếp Song thấy thế, vừa mừng vừa sợ. Hay là, mặt quỷ này chính là yếu hại của Dạ Diệt?

“Dạ Diệt, người dựa vào gần quá !” Hoàn Trạch mở miệng, lạnh lùng cười nhạo.

Chỉ thấy trường kiếm kia hoàn toàn nhập vào mắt của mặt quỷ, chỉ dư một đoạn chuôi kiếm bên ngoài. Ngọn lửa rót vào, đem mặt quỷ kia chúc đỏ bừng.

“Chính là ngọn lửa giết không được ta!” Dạ Diệt thê lương quát. Theo đó, nham bích càng ép chặt hơn.

Mắt thấy như thế, Nhiếp Song bỗng nhiên linh cơ nhất động. Nàng lấy ra một quả băng hỏa độc hồn châm, nhắm ngay con mắt khác của mặt quỷ mà bắn đi ra ngoài. Trong chớp mắt, bị ngọn lửa chúc hồng mặt quỷ biến thành thanh bích, hàn khí dày đặc, từ trong miệng mặt quỷ tràn ra.

“Đây là... Đây là cái gì?” Thanh âm Dạ Diệt run run không thôi, hoảng sợ hỏi.

“Băng hỏa độc hồn châm ‘Hàn thương’, người nên nhận thức mới đúng.” Nhiếp Song nói.

Mặt quỷ trên mỏm núi đá di động càng nhanh, nhất thời lên đỉnh đầu, bỗng nhiên lại đã ở dưới chân. Thanh âm Dạ Diệt run run, mang theo một tia hoảng sợ, liên thanh nói: “Không có khả năng... Điều này không có khả năng... Châm này... Châm này không có khả năng...”

Nhưng mà, gã rốt cuộc không thể nói xong lời nói của gã. Thê lương kêu rên cùng với tiếng vọng thật nhỏ nứt vụn thanh bốn phía, mặt quỷ kia chợt vỡ vụn, áp bách nham bích cũng ngừng lại.

“Đây là...” Hoàn Trạch cũng kinh ngạc không thôi.

“Nguy hiểm thật...” Nhiếp Song nhẹ nhàng thở ra, cười nói, “Thời điểm Vạn Ý môn mở cửa, ta đã thấy công tượng đá vụn. Trước lấy liệt hỏa đốt cháy, lại gọi lên nước lạnh, nham thạch sẽ trở nên giòn tan. Không nghĩ tới, hôm nay còn có thể như vậy...” Nàng xuất ra một cây kim khác, “Băng hỏa độc hồn châm này thật ra rất lợi hại thôi.”

Hoàn Trạch nghe xong, không khỏi cũng bật cười. Hắn dựa vào trên nham bích, thở thật dài ra, “Thật đúng là chó ngáp phải ruồi. Mặt quỷ đúng là bản thể của Dạ Diệt, thay đổi nơi khác, châm kia cũng không có chỗ hữu dụng.”

Nhiếp Song lại nhìn thoáng qua mặt quỷ đã vỡ vụn kia, lại có chút nghĩ mà sợ. Nàng lấy lại bình tĩnh, đem trường côn chính mình bị áp loạn rút ra, nói: “Dạ Diệt nếu đã chết, Cương Nham này cũng nhất định mất uy lực, ta thử mở ra xem!”

“Ân, ta đến.” Hoàn Trạch từ trong tay nàng lấy gậy gộc, hung hăng hướng về phía nham bích.

Chỉ nghe một tiếng muồn hưởng, nham bích nứt vụn, cái khe bên trong, thấm vào một đạo ánh mặt trời...

25. Chương 25

Nham thạch mở tung, bao phủ hai người, dưới ánh nắng mùa hè nóng rực. Không khí oi bức kia, hô hấp đúng là tươi mát ngọt lành như thế. Hoàn Trạch đem miệng võ đực lớn hơn một chút, làm cho Nhiếp Song ra bên ngoài trước, rồi sau đó đem đám hài đồng từng đưa từng đưa ra, xong hết chính mình mới đi ra. Đặt mình trong bên ngoài kia một khắc, hắn rốt cuộc thoát lực, ngã ngồi trên mặt đất.

Dưới ánh mặt trời, Nhiếp Song mới nhìn rõ, thương thế của hắn không nhẹ, nguyên bản cả vai chỉ sưng nước máu tươi đã muốn nhuộm đỏ quần áo nửa người hắn. Bởi vì mất máu, sắc mặt của hắn tái nhợt. Mồ hôi

từ thái dương trượt xuống hai má tuấn tú của hắn, tiếp tục rơi xuống ngực hắn phập phồng không chừng. Nhiếp Song tiến lên, nâng tay dùng ống tay áo thay hắn lau đi mồ hôi trên mặt, thân thiết hỏi: “Có khỏe không?”

Hoàn Trạch ngược mắt nhìn nhìn nàng, cười yếu ớt gật gật đầu. Nhiếp Song thấy hắn không nói gì, liền biết hắn là ngay cả khí lực nói chuyện đều không có. Nàng lòng tràn đầy lo lắng, đang muốn giúp hắn điều tức, lại nghe tiếng kêu xa xa truyền đến, đúng là đám Vân Bích cùng Thanh Lang. Bọn họ vốn bị ma chướng làm giảm pháp lực, thấy Hoàn Trạch cùng Nhiếp Song bị nhốt trong thạch, tuy muốn cứu giúp, lại bất lực, đành phải mọi nơi tìm kiếm thông đạo đi vào. Sau đó, cũng không biết vì sao, ma chướng cõi bỏ. Mọi người lại nghe tiếng nổ vang kêu rền, theo tiếng tới đây, liền thấy được hai người đã thoát khỏi.

Vân Bích cùng Thanh Lang chạy vội đi lên, một phen kéo lại Nhiếp Song, khóc đến nói không ra lời. Chúng đệ tử Thiên Anh các từ phía sau cũng đi lên, nhìn thấy thương thế của Hoàn Trạch, mọi người bước lên phía trước, hỏi han ân cần.

Lúc này, phía sau nham sơn lại phát ra mấy tiếng quái vang. Nham thạch tan giòn đều vỡ vụn ra, hóa thành sắc lẹm bao trùm xuống. Mọi người vội giúp đỡ Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch, ôm lấy đám hài đồng, trốn tránh ra. Bụi mù thổi quét, che lấp mặt trời. Phía trên mặt đất, rõ ràng nhiều hơn một tòa cồn cát.

Mọi người thấy thế, đều biết yêu ma kia đã chết, không khỏi đều nở nụ cười. Bọn họ sơ sơ xuống núi, chưa bao giờ gặp qua địch thủ chân chính, nay có thể đánh bại yêu ma lợi hại như vậy, há không cao hứng mà để ý. Huống chi, còn cứu nhiều hài đồng như vậy, thật sự là làm người ta phấn chấn.

Mà giờ phút này, nhóm hài đồng đã trải qua việc khủng bố như thế, sớm mỗi một không chịu nổi, vài đứa đã muốn ngủ. Mọi người đang nghĩ tới phải đưa nhóm hài đồng về nhà, chỉ thấy một đoàn thôn dân cầm nông cụ tới đây, đúng là cha mẹ đám nhỏ này. Nhóm hài đồng thấy phụ mẫu của chính mình, đều vui mừng. Nhóm thôn dân thấy đứa nhỏ không việc gì, lại nhìn thấy đất dựng lên cồn cát cùng mọi người đều một thân chật vật, đã đoán được một hai. Chờ mọi người tự báo gia môn, nhóm thôn dân phục quỳ lạy, thiên ân vạn tạ. Mọi người đem thôn dân nâng dậy, không thiếu được nói vài câu lời khách sáo. Thôn dân vô cùng cảm kích, lại thỉnh mọi người đi vào trong thôn nghỉ tạm. Mọi người sớm mệt nhọc, lại kiếm thỉnh tình không thể chối từ, liền vui vẻ đáp ứng.

Đợi cho vào trong thôn, thôn dân liền đem chuyện yêu quái kia bắt cóc hài đồng, chuyện Cửu Nhạc tiên nhân trượng nghĩa cứu giúp thêm mắm thêm muối báo ọi người biết. Trong lúc nhất thời, tình cảm quần chúng sôi trào, không người nào không cảm kích bá phục. Thôn dân đem hết toàn lực, chuẩn bị rượu ngon món ngon, nhiệt tình khoản đãi mọi người. Đệ tử Cửu Nhạc tiên minh đều chú ý thanh tâm tĩnh tu, làm sao gặp qua trường hợp như vậy, tự nhiên mới mẻ tò mò. Thêm nữa là người trẻ tuổi, sau một lát, liền buông ra hoài, tận tình vui chơi.

Hoàn Trạch thân có thương thế, vừa đến trong thôn trực tiếp đi nghỉ ngơi. Nhiếp Song lòng tràn đầy lo lắng, liền cũng sớm rời tiệc. Nhớ tới hắn chưa ăn gì, nàng hỏi thôn nhân muốn cháo trắng rau dưa, lại lấy thuốc Vạn Ý môn đặc chế trị thương, đi tới phòng của hắn.

Nàng đi tới cửa, nhẹ nhàng gõ gõ cửa. Chợt nghe thanh âm Hoàn Trạch vang lên, ứng nàng nói: “Cửa không có khóa, vào đi.”

Hắn còn chưa ngủ... Nhiếp Song trong lòng hơi hơi vui vẻ, đẩy cửa tiến vào.

Hoàn Trạch ngồi ở trên giường, chính mình bôi thuốc trị thương. Thấy nàng tiến vào, nhất thời có chút xấu hổ. Hắn phủ thêm áo khoác, đứng dậy nói: “Sư tỷ như thế nào đến đây? Ta còn tưởng sư huynh...”

“Sư huynh? Ha ha, mấy vị sư huynh của ngươi hiện tại đều uống đến ngã trái ngã phải...” Nhiếp Song đóng cửa phòng, đem đồ ăn đặt ở trên bàn, đi đến cạnh hắn. Nàng nhướn mày, hướng hắn cười nói, “Như thế nào, ta không thể tới sao?”

Hoàn Trạch cười nói: “Ta chỉ là không nghĩ tới, nguyên lai sư tỷ quan tâm ta như vậy.”

“Có khỏe không?” Nhiếp Song nhìn nhìn khí sắc của hắn, nội tâm an tâm một chút, lại hỏi, “Không phải đang bôi thuốc sao? Ta giúp ngươi.”

Hoàn Trạch nhìn nàng, hơi hơi do dự.

Nhiếp Song thấy hần như thế, tới gần phía trước, cười đến quỵến rũ, “Như thế nào, then thùng ? Ta cũng không phải là chưa xem qua...”

Hoàn Trạch nghe thấy câu đó, nâng tay bấn cái trán của nàng, bật cười nói: “Sẽ không đứng đắn.” Hần nói xong, lại ở trên giường ngồi xuống, cởi áo khoác ra, nói, “Làm phiền sư tỷ.”

Nhiếp Song cười sờ sờ cái trán, ở phía sau hần ngồi xuống. Nàng lấy ra thuốc trị thương, ở trên ngón tay chấm một ít, khi đang muốn vẽ loạn, lại sinh một tia kinh ngạc. Quả nhiên theo như lời hần, ma chũng trong cơ thể hần, thương thế rất nhanh khỏi hần. Miệng vết thương kia sớm khép miệng, cũng không chảy máu nữa. Nàng mang theo tươi cười, nhẹ nhàng đem thuốc trị thương xoa, nói: “Đau thì nói.”

Hoàn Trạch gật gật đầu, tính là trả lời. Nhiếp Song ngón tay mềm nhẹ, như lông chim mơn trớn. Thuốc trị thương mang cảm giác mát nhè nhẹ, đem đau đớn giảm bớt. Nàng cách gần như vậy, hô hấp ấm áp nhẹ nhàng phất qua da thịt của hần, dẫn tới trong lòng hần khê run. Hần chần chờ một lát, mở miệng hỏi: “Sư tỷ, lời người nói lúc trước, là thật sao?”

“Lời đó?” Nhiếp Song vẽ loạn xong, thu hồi thuốc trị thương, lấy một bên băng vải, thay hần băng bó.

Hoàn Trạch trầm mặc một lát, chậm rãi nói: “Người có ta là đủ rồi... Câu này, là thật sao?”

Động tác của Nhiếp Song mất tự nhiên ngừng lại. Trong lòng rung động, không thể tự ức. Những lời này, tuy là chân tâm thật ý, nhưng bị hỏi như vậy, lại làm cho nàng có chút e lệ.

Thấy nàng chậm chạp không đáp, Hoàn Trạch xoay người lại, cầm tay nàng, nhìn chăm chăm ánh mắt nàng, lại hỏi một lần: “Là thật sao?”

Nhiếp Song chỉ cảm thấy một cổ nhiệt lưu nẩy lên hai má, làm cho nàng không thể nhìn thẳng ánh mắt hần. Nàng đem trong lòng rung động ấn xuống, nhẹ giọng hỏi hần: “Người thì sao? Lời của Dạ Diệt, là thật sao?”

Hoàn Trạch thở dài, cúi mâu nói: “Ta ngay cả mệnh đều không cần, người còn hỏi ta như vậy. Là muốn đả thương người?”

“Người không phải đang hỏi ta sao?” Nhiếp Song nhẹ nhàng hất tay hần ra, nhú mày, “Trong lòng người vẫn là cảm thấy ta lỗ mãng kỹ năng bơi, cho nên mới hỏi , đúng hay không?”

Hoàn Trạch thân thủ che miệng của nàng, trầm giọng nói: “Là ta sai, ta không nên nói người như vậy. Người nếu tự giận mình, ta nhận thức. Nhưng không cho phép nhắc tới bốn chữ kia...”

Ý cười, không tự chủ được. Nhiếp Song nhẹ nhàng hất tay hần ra, nói: “Xác thực ta giận người ... Người nói ta đả thương người, người cũng không giống sao. Người biết không, ngày đó cốc trà người hất đi không phải cho Thiên Phong sư bá ...”

Hoàn Trạch có chút nghi hoặc, “Không phải?”

“Ân.” Nhiếp Song không tự giác hốc mắt ầm ướt, cười nói, “Ta là chuẩn bị đưa cho người, làm cho người nói ra lời trong lòng nha.”

Hoàn Trạch nao nao, bật cười. Hần nắm tay nàng, tả oán nói: “Ai cho người dùng bất nhập lưu gì đó. Hảo hảo hỏi ta, ta đã nói a...”

“Ta đây hiện tại hảo hảo hỏi người, người như thế nào không đáp?” Nhiếp Song hỏi.

Hoàn Trạch cười, lời nàng gần một chút, nói: “Hảo. Lúc này đây, chúng ta đều hảo hảo đáp. Bất quá, là ta hỏi trước, người phải đáp ta trước.”

Nhiếp Song mâu trung thủy sắc trong vắt, nhưng lại nói không nên lời tâm tình chính mình một khắc kia. Rõ ràng cao hứng, lại cố tình nhịn không được nước mắt. Nàng thâm hít một hơi thật sâu, chiến thanh âm nói: “Có người là đủ rồi... Trừ người ra, ai ta cũng không cần...”

“Ân.” Hoàn Trạch gật gật đầu, tiện đà nhẹ nhàng vây nàng vào trong lòng. Thanh âm của hần trầm hoãn, vang lên ở bên tai nàng, “Dạ Diệt nói, đều là sự thực. Ta chưa từng đối một cô nương nào động tâm như vậy.

Người muốn ta như thế nào đều được, cho nên...” Hấn dừng một chút, trong giọng nói sinh u oán, dường như đang làm nũng, “Cho nên, không cho phép cô phụ ta...”

Nhiếp Song nghe xong lời nói này, trong lòng vui mừng không chịu nổi. Nàng vui đầu ở ngực hấn, nghe tiếng tim đập của hấn truyền đến tiết tấu làm người ta an tâm, kiều kiều trả lời: “Hảo.”

Hoàn Trạch ôm chặt nàng hơn, cười nói: “Vậy người phải nói rõ cho đám sư muội của người. Miễn cho các nàng lại xuất ra cái gì đó cổ quái để đối phó ta.”

Nhiếp Song ngẩng đầu, nhìn hấn, giả hoạt cười nói: “Vài thứ kia dùng làm gì người cũng biết, chỉ sợ không đối phó được người, ngược lại tiện nghi cho người!”

Hoàn Trạch nghe xong lời này, một phen bốc lên sau gáy của nàng, cười mắng: “cả đầu người rồi cuộc nghĩ cái gì vậy!”

Nhiếp Song giữ chặt cổ tay hấn, trượt ra kiếm chế của hấn, cười nói: “Người nghĩ cái gì ta nghĩ cái đó!”

Hoàn Trạch một tay lấy nàng kéo về trong lòng, “Còn nói! Lúc này đây nhất định phải hảo hảo giáo huấn người mới được!”

Nhiếp Song thấy hấn như thế, lại sinh ý xấu. Nàng đơn giản hướng trong lòng hấn mà nằm, dịu dàng nói: “Hảo ca ca, ta biết sai rồi, tùy người xử trí, người xuống tay nhẹ nhàng chút nha.”

Một nháo này, làm cho Hoàn Trạch không biết nên tức hay nên cười. Hấn nhú mày, nói: “Thừa dịp ta bị thương cố ý nói này nói nọ. Có bản lĩnh chờ ta khỏe rồi, người còn như vậy thử xem!”

“Nha, đáng sợ nha!” Nhiếp Song cười nói, “Xem ra phải tìm Thiên Phong sư bá cứu ta mới được!”

“Còn dám nhắc đến sư phụ ta? !” Hoàn Trạch cau mày, thân thủ khấp eo của nàng.

Nhiếp Song kêu sợ hãi một tiếng, cuống quýt trốn tránh. Hai người náo loạn một lát, mới ngừng lại được. Nhớ đến thương thế của hấn, Nhiếp Song không dám la lối nữa. Nàng mang cháo đến, nhìn hấn ăn, tiện đà dìu hấn nằm xuống nghỉ ngơi. Nàng làm xong những việc này, đang muốn rời đi, lại bị Hoàn Trạch giữ chặt.

“Làm sao vậy?” Nhiếp Song ngồi xổm xuống đi, hỏi.

Hoàn Trạch thật sâu nhìn nàng, nói: “Không có gì... Muốn nhìn người thêm một lát.”

Nhiếp Song đỏ mặt, cười nói: “Ta nhìn tốt như vậy sao?”

Hoàn Trạch gật gật đầu, “Có a.”

Nhiếp Song trong lòng vừa động, nghiêng thân gần tới phía trước, ở giữa lông mày của hấn hôn xuống. Nàng đỏ mặt, ôn nhu nói: “Ngủ đi. Sáng mai ta tới tìm người.”

“Ân.” Hoàn Trạch cười, lúc này mới lưu luyến không rời buông lỏng tay ra.

Nhiếp Song đứng dậy ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nàng ngừng trong chốc lát, mới bước đi về phòng chính mình. Sắp tràn đầy hạnh phúc, làm cho tươi cười của nàng dừng lại thật lâu. Đêm hè, đom đóm bay múa, côn trùng kêu vang như ca, hết thấy xem ra đều tốt đẹp như vậy...

Nàng đang lúc hân hoan, chợt thấy một đôi vợ chồng ôm một hài đồng vội vàng chạy tới, nhìn thấy nàng, hai người vừa vui vừa vội, “Phù phù” một tiếng ngay tại trước người nàng quỳ xuống.

“Tiên tử! Cầu ngài cứu con của chúng tôi!” Vị phụ thân kia đem đứa nhỏ trong lòng nâng lên, vội vàng nói.

Nhiếp Song vì kinh, cúi đầu nhìn lên, chỉ thấy đứa nhỏ kia đúng là một trong hài đồng lúc trước Dạ Diệt bắt đi. Giờ phút này, nó vẻ mặt thống khổ, rên rỉ không ngừng. Một cổ hắc khí chiếm cứ ở trên trán nó, làm cho sắc mặt của nó tái đi. Nàng thân thủ, xem xét mạch đập của nó, lập tức liền nở nụ cười, nói: “Không sao, chính là hút vào yêu khí tà ma thôi.” Nàng ôm lấy hài đồng kia, lại nói, “Để ta làm pháp cho nó là rồi.”

Vợ chồng vừa nghe, vui mừng quá đỗi. Hai người vội dập đầu, liên thanh nói lời cảm tạ.

Nhiếp Song cười làm cho bọn họ đứng dậy, ôm hài đồng kia đến phòng chính mình. Nàng giúp đứa nhỏ kia ngồi yên, cởi bỏ áo của nó, rồi sau đó khoanh chân ngồi xuống, xuất chưởng dán lên da thịt của nó.

Tướng khí tà ma này, nói có nghiêm trọng hay không, nhưng cũng không thể khinh thường. Hài đồng non nớt, nếu là lấy phương pháp tầm thường trừ bỏ tà, không khỏi quá mức kịch liệt. Dùng ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp mút vào ma khí, là biện pháp thỏa đáng nhất. Nàng thanh thoi ngưng thần, dẫn động nội tức, nhẹ giọng thì thầm:

“Vạn linh thông tính, chư khí nạp hợp.”

Tiếng nói vừa dứt, trên người hài đồng đột nhiên có hắc khí tràn ra. Hắc khí theo bàn tay của nàng, chậm rãi rót vào thân thể của nàng.

Chính là điểm ma khí ấy, thật sự là không đáng nhắc tới. Nàng chứa tươi cười, như thể suy nghĩ. Đang lúc hết thấy đều vô cùng thuận lợi, đột nhiên, một cổ lực đạo không hiểu sao từ trên người đứa nhỏ trào ra, không khỏi phân trần hướng vào trong cơ thể nàng. Nàng cả kinh, khẩn cấp thu tay lại, nhưng là đã muộn rồi. Cổ lực lượng không biết đã tiềm nhập huyết mạch, dây dưa ở kinh lạc. Nàng chỉ cảm thấy ngực đau đớn, thần thức rung chuyển, nhưng lại không có biện pháp khống chế chính mình.

Đau đớn, tầm mắt mơ hồ, làm cho sự vật trước mắt đều mờ lung. Y hi trong lúc đó, nàng thấy đứa nhỏ kia đứng lên, xoay người hướng nàng mỉm cười. Đáng sợ là, mặt đứa nhỏ kia lại như nước sơn cũ, bắt đầu từng phần rơi xuống.

Sâu kín thanh quang, từ trong mắt của hắn bắn ra. Mặt quỷ kia, lại quen thuộc đến thế...

26. Chương 26

Đó là một loại khí tức vạn phần quý dị. Như mặt hồ trong veo sáng sủa như gương, đột nhiên gặp một cục đá. Giống như khiết bạch vô hạ giấy Tuyên Thành, chợt nhiễm một chút mực nước. Chỉ một thoáng, sáng sủa kính phá, giấy không tỳ vết bị ô. Vạn vật đều biến, không còn như mới bắt đầu nữa. Một khắc kia, vạn vật đều cảm giác được cổ hơi thở này, sợ hãi bất an, khiến tất sự yên tĩnh tự nhiên.

Chấn động, chùng vào trong lòng, làm cho Hoàn Trạch mở mắt. Đó là cảm giác rất quen thuộc, tâm mạch lâm vào rung động, máu lâm vào mãnh liệt, toàn thân khô nóng, như muốn đưa hắn đốt hết.

Ma chương?!

Hắn cắn răng, cưỡng chế chính mình bảo trì thanh tỉnh. Đợi tâm thần an tâm một chút, hắn cố hết sức đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Giờ phút này, những người khác cũng phát hiện khác thường, đều mở cửa ra xem. Vốn đã có vài đệ tử Cửu Nhạc say rượu đều đã hoàn toàn thanh tỉnh, chỉ tâm vui mừng phóng túng không còn sót lại chút gì. Đang lúc mọi người tìm kiếm nơi phát ra lực lượng này, chợt nghe tiếng cười vang lên, hết sức can rở.

Hoàn Trạch nhận ra thanh âm kia, không khỏi kinh hãi. Không chờ hắn nghĩ nhiều, chỉ nghe một tiếng nổ, một gian phòng ốc nháy mắt bị chấn nát, hóa thành bột mịn phiêu tán. Trong một mảnh bụi mù xuất hiện người, lại rất quen thuộc.

“Đại sư tỷ!” Vân Bích cùng Thanh Lang nhìn thấy người nọ, nhin không kêu ra tiếng.

Người xuất hiện, đúng là Nhiếp Song. Nghe được tiếng kêu, nàng quay đầu lại, cười nhìn hai người Vân Bích cùng Thanh Lang. Cái vừa nhìn này, lại làm cho Vân Bích cùng Thanh Lang sợ hãi ngay tại chỗ. Trước mắt Nhiếp Song, tuy rằng vẫn là bộ dạng như vậy, lại xa lạ như thế. Xinh đẹp chọc người, diễm cực quyến rũ, làm cho toàn thân nàng cao thấp đều lộ ra nhuệ khí bức người. Con người nguyên bản xuân thủy như vậy, giờ phút này lại giống như hàn băng, lạnh lẽo lộ ra sát ý. Về mặt kia, nói không hết cuồng vọng tà tứ, không ai bì nổi...

Vân Bích cùng Thanh Lang còn đang sợ hãi, đã thấy thân hình nàng nhoáng lên một cái, nhưng lại bỗng nhiên xuất hiện trước mặt các nàng. Hai người kinh ngạc không thôi, nhưng đã quên ứng đối. Mắt thấy tình thế như vậy, Hoàn Trạch thả người chặn phía trước Vân Bích cùng Thanh Lang, dưới kệ Nhiếp Song công kích.

Nhiếp Song nhìn thấy hấn, khóe môi gợi lên một tia cười quỷ dị, mở miệng nói: “Viêm Sói, ngươi dám chặn bốn tọa?”

Ngữ khí trên cao nhìn xuống như vậy, cái búng kia sớm phai nhạt sợ hãi cùng khiếp đảm.

Hoàn Trạch nháy mắt hiểu rõ, hấn nhìn người trước mắt, chiến thanh âm nói: “Lệnh chủ...”

Nhiếp Song cười lớn, cổ tay vừa nhấc, ấn lên đỉnh đầu Hoàn Trạch, rồi sau đó hung hăng nhấn xuống. Cổ lực kia là loại nào mạnh, nhưng lại khiến cho Hoàn Trạch cúi đầu quỳ xuống.

“Nhìn thấy bốn tọa, lại không cúi đầu...” Nhiếp Song cúi người cúi đầu, ở bên tai hấn nhẹ nhàng nói, “Như thế nào, quên quy củ sao, Viêm Sói? Muốn hay không bốn tọa giúp ngươi nhớ lại?” Nàng nói xong, một cước đá hấn.

Cú đá này dùng chừng khí lực, tuyệt không nửa phần cố kỵ. Hoàn Trạch rần chắc chịu đựng nhất kích kia, thân mình bay ra mấy trượng, đánh vào trên tường gạch. Đau đớn, rõ ràng như thế, làm cho hấn hơi có chút thất thần. Còn không chờ hấn đứng lên, Nhiếp Song lại nháy mắt đến trước người của hấn, một cước giẫm lên bờ vai của hấn.

“Ai chuẩn ngươi lên?” Nhiếp Song mang theo ý cười tàn khốc, nũng nịu hỏi hấn.

Khi nói chuyện, trên chân nàng dùng sức, hung hăng nghiền miệng vết thương của hấn, máu tươi lập tức chảy ra, nhuộm thấu quần áo. Đau đớn, làm cho hấn cúi đầu rên rỉ một tiếng. Trên mặt của nàng tỏa ra một chút khoái ý, trên chân lực đạo càng làm càn. Hấn cuối cùng không thể áp lực, hô lên tiếng.

“Thật là dễ nghe...” Thanh âm của nàng giống như thở dài, mang theo thỏa mãn vô cùng.

Vân Bích cùng Thanh Lang một hàng thấy thế, mới ý thức được đã xảy ra cái gì. Mọi người lấy binh khí nơi tay, cuống quýt muốn tiến lên giải cứu.

Hoàn Trạch phát hiện mọi người hành động, kiệt lực hô: “Đừng tới đây!”

Nhưng mà, lời của hấn còn chưa dứt, Nhiếp Song mỉm cười nâng tay, đối với đoàn người kia đánh ra một chưởng. Dưới ma chưởng, mọi người vốn là không cách nào sử dụng tiên pháp, há có thể chống cự? Trong nháy mắt, kinh lực đảo qua, tất cả mọi người bị đánh bại, không thể động đậy. Nhiếp Song đang muốn hạ sát thủ, lại bị Hoàn Trạch ôm lấy cánh tay.

Nhiếp Song sắc mặt trầm xuống, sâu kín hỏi: “Làm sao vậy, muốn cứu bọn họ? Bọn họ là gì của ngươi?”

Hoàn Trạch nhìn nàng, trước mắt bị thương sắc, nói không ra lời.

Nhiếp Song cũng không hờn giận, nàng bỏ kiểm chế của hấn ra. Thuận thế ra móng, bóp chặt cổ họng của hấn, “Muốn bốn tọa ở trên cổ ngươi mở cái miệng, giúp ngươi nói chuyện sao?”

Hoàn Trạch thân thủ nắm cổ tay nàng, gian nan mở miệng, nói: “Cầu... Lệnh chủ... Buông tha bọn họ...”

Nghe hấn nói những lời này, Nhiếp Song cười lạnh: “Ngươi cũng biết, bọn họ là đệ tử Cửu Nhạc?”

Không đợi Hoàn Trạch trả lời, một bên bỗng nhiên truyền đến tiếng cười quái dị, nói: “Khởi bẩm Lệnh chủ, ngài Kiếm hầu sớm chuyển đầu thành môn hạ Thiên Ảnh các, những người này đều là đồng môn của hấn...”

Theo tiếng nhìn lại, cách đó không xa trong bóng tối, sắc lẹm lượn vòng, nham thạch lấp lánh. Một cái thân ảnh nhỏ gầy nửa quỳ, mặt quỷ kia thật đáng sợ, đúng là Dạ Diệt không thể nghi ngờ.

Quả nhiên là gã, gã còn chưa có chết! Hoàn Trạch trong lòng vừa giận vừa vội, chỉ hận chính mình đại ý.

“Vì sao?” Nhiếp Song bỗng nhiên để sát vào hấn, nhìn chăm chăm ánh mắt hấn, hỏi, “Vì sao phản bội ta? Ta đối với ngươi không tốt sao? Hả?” Nàng nói xong, trên tay lực đạo mạnh hơn một phần, lớn tiếng hét lên, “Vì sao phản bội ta?!”

Hoàn Trạch chỉ cảm thấy một trận hít thở không thông, làm cho đầu của hắn hơi hơi chỗ trống. Nhưng ngay sau đó, tay nàng bỗng nhiên thả lỏng. Hắn mạnh nòng hồi một hơi, té trên mặt đất, không ngừng ho khan.

Nhiếp Song hiển nhiên có chút nghi hoặc, nàng nhìn tay chính mình, chau mày. Nguyên bản lực đạo có thể cắt đứt cổ họng không biết bị cái gì đình chỉ, cánh tay không tự chủ được run run, giống như không chế phản kháng của nàng. Mắt nàng lộ ra khinh thường, khởi chưởng liền muốn cắt tay.

Dạ Diệt bước lên phía trước, ngăn trở hành động của nàng, cung kính nói: “Lệnh chủ an tâm một chút chờ vội nóng nảy. Chủ nhân khối thân mình này luyện mộ Kiếm hầu, ngài vừa mới đoạt xá, khó tránh khỏi bị ảnh hưởng. Đợi thuộc hạ động thủ...”

Nhiếp Song nghe xong lời này, nhìn nhìn tay chính mình, lên tiếng bật cười. Nàng nhìn xuống Hoàn Trạch, nói: “Viêm Sói, thực đáng tiếc a. Nữ nhân này nuốt vào nội đan bốn tọa, đã bị bốn tọa đoạt xá...” Nàng khom lưng xuống, thân thủ nhẹ nhàng về gương mặt hắn, “Người thích nữ nhân này? Ha ha, người nếu chịu ngoan ngoãn thuận theo bốn tọa, bốn tọa sẽ cho người thân mình này ...”

Hoàn Trạch chỉ cảm thấy đau lòng như giảo, bị phần chung quy áp qua sợ hãi, hắn hồng hai mắt, rống nàng nói: “Cút đi... Từ trong cơ thể nàng cút đi!”

Nhiếp Song nhìn hắn, trên mặt ý cười dần dần nhạt đi, trống không làm cho tâm người ta sợ hãi lạnh như băng. Tay nàng từ trên gương mặt hắn trượt xuống, dừng ở cổ của hắn, chậm rãi dao động.

“Viêm Sói a... Bước đi đầu tiên của người, là bốn tọa giúp. Chiêu kiếm thức thứ nhất học được, là bốn tọa dạy ... Người hết thấy được như bây giờ, đều là bốn tọa cho!” Nàng gào lên, “Bốn tọa hiện tại muốn đem hết thấy đều thu hồi về!” Nàng nói xong, dương tay khởi chưởng.

Hoàn Trạch nhìn nàng, hoàn toàn không sợ hãi. Ánh mắt bình tĩnh, lộ ra ngạo nghễ.

Một chưởng kia, chậm chạp không có đánh xuống. Sau một lát, nàng than một tiếng, chậm rãi đứng lên.

“Hảo một cái tình thâm nghĩa trọng...” Nàng thân thủ, ấn ngực chính mình, “Rõ ràng đã muốn bị đoạt bỏ, còn không chịu buông tha cho sao...”

Nghe câu đó, Hoàn Trạch trong lòng run lên. Còn không chịu buông tha cho? Ý thức của nàng vẫn còn? ! Hy vọng, làm cho hắn tạm thời quên đau đớn. Hắn giãy dụa đứng dậy, gọi tên của nàng: “Nhiếp Song!”

Nàng lạnh lùng cười, nói: “Để ý nàng như vậy sao? Ha ha, đây chính là thân mình tốt a...” Nàng nhẹ nhàng vuốt ve gò má trên mặt mình, “Khó được không ai có thể hoàn toàn nạp hóa nội đan bốn tọa... Bốn tọa cũng không chán ghét nữ thể, sử dụng cũng thuận tay.” Nàng nói xong, ngược mắt nhìn không trung, “Ma kiếp lâm thế, bốn tọa sống lại, đúng là thiên địa đổi chủ. Liền làm cho bốn tọa dùng khối thân mình này hủy diệt Cửu Nhạc, nhất thống nhân gian... Ha ha ha...”

Nàng nói xong, thả người bay lên, trong nháy mắt nhập vào trong bóng đêm. Dạ Diệt cười quái dị vài tiếng, đi theo. Hoàn Trạch mặc dù cũng muốn đuổi kịp, bắt đắc dĩ có thương tích trong người, lại không thể tự nhiên hành động.

Hắn nhíu mày nhìn vòm trời mênh mang kia, sầu lo phi thường.

Ma kiếp...

...

Lại nói ngàn dặm ở ngoài, lối vào Ma giới, đạo đàn quang huy hiển hách như mặt trời, chiếu sáng lên một phương vòm trời. Tám khối Phong Linh Ngọc, chín vị Chưởng môn, tuy không đủ, nhưng chung sức hợp tác, hết thấy đều thuận lợi. Thượng Dương chân quân ngồi ngay ngắn trong trận, nhìn cửa vào càng lúc càng nhỏ, mặt lộ vẻ tán thành.

Đang lúc này, một cỗ hung thần lệ khí đến gần. Tất cả mọi người cảm nhận được địch ý bất thường kia, tâm thần hơi động, đạo đàn có một lát dao động. Đệ tử ngoài trận hộ pháp thấy thế, nhất tề lấy binh khí, cất cao giọng nói: “Yêu tà phương nào! Còn không hiện thân!”

Trả lời bọn họ, là tiếng cười vô cùng can rở: “Cứu Thiên diệt thế!”

Bốn chữ này, vốn đã làm cho tâm người ta sợ hãi. Nhưng thanh âm nói ra bốn chữ này, lại dẫn sự khiếp sợ lớn hơn nữa. Phía trên đạo đàn, Vạn Hách mở mắt, run giọng tự nói: “Song Nhi?”

Phát hiện nàng phân thần, bên cạnh nàng Thiên Phong mở miệng, dặn bảo nói: “Định thần ngưng khí.”

Vạn Hách nghe vậy, cường chế bất an, nhắm lại hai mắt, an thần tác pháp.

Nhưng dần dần, bên tai tiếng chém giết càng ngày càng gần. Tiếng cười kia, càng lúc càng rõ. Thấp kém kêu thảm thiết, hỗn loạn trong đó, nghe thấy thảm thiết như thế.

“Cửu Nhạc tiên minh không gì hơn cái này... Ha ha ha, Thượng Dương lão nhân, ngươi sao không ra chiến? Chẳng lẽ là sợ ta ?”

Khiêu khích, rõ ràng như thế mà lại gần sát. Cường đại ma lực hình thành ma chướng, cùng cửa vào Ma giới kia ma khí xa xa hô ứng, sinh ra cộng minh. Trong vòng cửa vào, vô số yêu ma bị ma lực hấp dẫn, chen chúc mà đến, rục rịch. Đạo đàn bắt đầu không trụ được chấn động lên, rốt cục, tất cả mọi người bắt đầu kèm nén không được. Thượng Dương chân quân thấy thế, trì kinh nơi tay, dẫn linh quang thanh tịnh, chiếu hướng về phía cửa vào Ma giới. Ma vật nhất ngộ quang huy kia, đều lui tán.

“Thiên Phong! Xuất chiến!” Thượng Dương chân quân mở miệng, nói.

Thiên Phong tuân lệnh, đứng dậy cúi đầu, cùng kiếm xuất trận. Đợi thấy rõ địch thủ, y hơi hơi nhăn mày lại. Mới vừa rồi nghỉ ngơi, giờ phút này được nghiệm chứng. Thực sự, là nàng...

Nhiếp Song dưới chân thối sủi cổ thi thể, máu tươi nhiễm ở trên mặt của nàng, càng hiển yêu dã. Nàng ngẩng đầu, nhìn Thiên Phong, khẽ cười nói: “Nhìn rất quen mắt, ba năm trước diệt Cực Thiên phủ ta, ngươi cũng có phần đi?”

Thiên Phong cũng không trả lời, y nhắm mắt thanh thoi, rồi sau đó khởi kiếm, chính thanh nói: “Ngàn kiếm quang ảnh!”

Một chiêu này, vốn là chiêu thức quan trọng để nhập môn Thiên Ảnh các, nhưng từ Thiên Phong sử dụng đi ra, trường hợp lại hoàn toàn bất đồng. Trăm ngàn trường kiếm, ở trong quang huy ngưng tụ thành, vội xông xuống. Tình trạng này, như mưa to một chốc. Tốc độ này, giống như tạt hỏa lưu tinh. Uy lực này, chừng liệt thạch mặc kim. Dưới một kích, Nhiếp Song ý cười hơi liếm, vội vàng né tránh.

Thiên Phong cũng không chần chờ, phục lại khởi kiếm, làm nói: “Tẩy kiếm ra phong!”

Theo lời y nói, khí xoáy tụ như lưu, chạy chồm tràn ra. Lợi hại kiếm quang từ trong dòng khí phá ra, giống như vạn con giao long xuất thủy, từ dưới mà lên, đâm thẳng hướng Nhiếp Song mà đi. Cao thấp giáp công, kiếm quyết này uy lực rất mạnh!

Nhiếp Song bỗng nhiên dừng bước, quên né tránh. Nàng nâng tay, quát: “Kim cương!”

Khoảnh khắc trong lúc đó, trên tay nàng hơn một phen bạch kim cự kiếm. Nàng huy kiếm xoay người, đem kiếm khí toái đi. Thiên Phong thu thế, cẩn thận phán đoán động tác tiếp theo của nàng.

“Ngàn kiếm quang ảnh...” Nhiếp Song buông cự kiếm, sâu kín hỏi, “Ngươi cùng ‘Thiên Ảnh các’ có quan hệ gì?”

Thiên Phong ôm quyền, lạnh nhạt nói: “Thiên Ảnh các Các chủ Thiên Phong, lĩnh giáo.”

Nhiếp Song nở nụ cười, “Nguyên lai chính là ngươi! Bốn tọa Kiếm hầu, ngươi cũng dám thu! Ngươi thật to gan! !” Nàng nói xong, dương tay nhất chiêu, nói, “Sương Ngưng! Tang Uyển! Băng Nghiêu! Sí Liệt!”

Chỉ một thoáng, tứ cán kỳ kiếm xuất hiện tại bên người nàng, vờn quanh lượn vòng.

“Bốn tọa cũng yêu thích sử dụng kiếm...” Nhiếp Song âm trầm mà cười, “Bốn tọa liền dùng xương cốt của ngươi làm một bộ kiếm mới!”

27. Chương 27

“Bổn tọa liền dùng xương cốt của người làm một bộ kiếm mới!”

Thiên Phong nghe được lời này, cũng không nổi giận, y nâng tay chém ra một kiếm. Mắt thấy nghìn đạo kiếm quang kia, như yến bay mau lẹ, Nhiếp Song cũng không né tránh, nâng gờ lên cự kiếm trong tay, nhẹ nhàng khê ngăn. Kim thạch chấn động, ầm ầm lọt vào tai. Sở hữu công kích, trừ khử vô hình. Nàng buông cự kiếm, ngược lại lại cầm lấy một kiếm khác. Kiếm kia thân lưu hỏa ám mai, trong lúc hành động, hỏa tinh rơi ra, rạn vỡ huy huy. Đúng là một trong ngũ kiếm Sí Liệt. Nàng nâng kiếm trước người, ngón tay day nhẹ, chạm nhẹ, khê vỡ mà qua, cười nói: “Có thể thu phục Kiếm hầu bổn tọa, phải làm thử qua chiêu này thôi? —— Tôi vào nước lạnh hoán kiếm! Thiên viêm cần!”

Tiếng nói vừa dứt, thiết nẫu chảy văng khắp nơi, ánh lửa chước thiên. Như kim ô trăm ngàn, phác cánh mà đến. Trong phút chốc, nhật nguyệt lâm vào thất sắc, thanh hư lâm vào hải động. Dưới ma chướng, tà khí hô ứng, lực nhất kích kia, càng không thể khinh thường.

Thiên Phong thoảng lui lại mấy bước, đeo kiếm phía sau, khởi tay khê ngăn, nói: “Giấu hoa tay áo lưỡi dao!”

Nóng rực nẫu chảy thiết rồi đột nhiên dừng lại, rung động, hóa thành sáng tắt tinh hỏa, nhập vào bàn tay Thiên Phong.

Nhiếp Song hai mắt hơi hơi phiếm quang, trên trán sinh ra hân tán sắc. Nàng tinh tế nhìn nhìn Thiên Phong, nhướn mày cười nói: “Hảo tư chất. Bổn tọa cũng không biết thủ hạ Thượng Dương có một nhân vật như người... Lương cầm chọn mộc, sao không quy thuận bổn tọa, theo Kiếm hầu bổn tọa?”

Nàng nói xong, buông xuống Sí Liệt trong tay, lại thủ một phen nơi tay. Nhưng thấy chuôi trường kiếm này toàn thân trong suốt, như băng tuyết không tỳ vết, giống như thủy tinh trong suốt. Thân kiếm sương hoa ám kết, hàn khí bức người. Nàng đem kiếm gờ lên, đối diện với ánh mặt trời. Thất sắc màu cầu vồng, chiết xạ mà ra, ánh tiền đôi mắt của nàng.

“Người xem...” Nàng ngưng mắt mà cười, gầy nhẹ thân kiếm. Vụn băng nhỏ, theo thân kiếm tóe ra, phân tán một mảnh ánh sáng ngọc, “Cái chuôi Sương Ngưng này thực sắc người đi?”

Thiên Phong cúi mâu, nói: “Đệ tử sự sư, kính cùng với phụ. Nhận được nâng đỡ, không dám tiếp nhận.”

“Vô phương, đợi bổn tọa giết Thượng Dương, người không lĩnh cũng phải lĩnh!” Nhiếp Song khi nói chuyện, chém ra một kiếm, quát, “Huyền minh tịnh tức! Cứu hàn sát!”

Nhưng thấy sương tinh lượn vòng, như gió tuyết chợt khởi, khí trời sương trắng phun trào như nước, đánh úp về phía Thượng Dương chân quân trên đạo đàn. Thiên Phong thả người mà lên, che ở phía trước đạo đàn, nâng chướng tái khởi giấu hoa tay áo lưỡi dao thức, hóa đi một chiêu đó.

“Ai nha, bổn tọa như thế nào đã quên. Trước đánh bại người, mới có thể giết Thượng Dương...” Nhiếp Song trong cười, mang theo khinh miệt, “Làm sao cho tốt bây giờ? Bằng không, bổn tọa đánh gãy tay chân của người trước!”

Thiên Phong im lặng, đang muốn khởi kiếm. Bỗng nhiên, áp lực vô hình không biết nơi nào mà đến, như xiềng xích chặt chẽ buộc tứ chi của y. Y chỉ cảm thấy nội tức ngưng trệ, chân khí tích tụ, lại có cảm giác lực bất tòng tâm. Ngược mắt nhìn lên, Nhiếp Song thân chu hắc khí như sa, chậm rãi hóa ở trong không khí, đem chung quanh choáng váng ra thành màu xám.

“Dưới ma chướng, tiên đạo sứt tán. Người có thể duy trì bao lâu?” Nhiếp Song cười dịu dàng, hỏi.

Nói xong, Nhiếp Song thân ảnh chợt biến mất. Một cái chớp mắt kinh ngạc, nàng dĩ nhiên lại ở trước người Thiên Phong. Lúc nàng tới gần, ma chướng càng mạnh. Thiên Phong toàn thân run lên, lại có một lát thất thần. Thừa dịp khe hở này, Nhiếp Song ra móng, đồng thời bắt được bờ vai của y.

“Đừng sợ, ” Thanh âm Nhiếp Song mang theo sắc dụ dỗ, “Bổn tọa sẽ không dùng sức ...”

Mắt thấy trên tay nàng dùng sức, Thiên Phong ra tay phản cầm, chế trụ mạch môn cổ tay của nàng, ép nàng buông lỏng tay ra. Nhiếp Song mỉm cười, phục lại ra móng trảo y. Thiên Phong cất bước mau lui, xa

xa tránh đi. Rớt ra khoảng cách, tự nhiên là vì tránh né ma chướng. Nhiếp Song biết rõ việc này, tự không để tòng, gắt gao truy kích.

Bên tổng đạo đàn, Thượng Dương chân quân nhìn thấy tình thế như thế, khẽ cau mày. Lúc này, Vạn Hách đứng dậy, bái nói: “Sư tôn, xin cho đệ tử xuất chiến.”

“Trăm triệu không thể.” Mở miệng, chính là Cung chủ Linh Túc cung. Hắn cau mày, nói, “Ma kiếp phong ấn, cấp bách. Nếu lại đi một người, chỉ sợ thất bại trong gang tấc!”

Vạn Hách liếc hắt một cái, làm sơ trăm mặc, vẫn như cũ cầu Thượng Dương nói: “Sư tôn, xin cho đệ tử xuất chiến!”

Thượng Dương ngược mắt, nhìn nhìn đỉnh đầu cửa vào Ma giới. Đến giờ phút này, cửa vào tuy nhỏ, ma khí lại thịnh. Tà khí sâm hắc, như thác nước trút xuống. Lão nắm chặt bảo kính trong tay, than nhẹ một tiếng, đối Vạn Hách nói: “Chuẩn.”

Vạn Hách trên mặt ý cười đột nhiên phát sinh, vội vàng cúi đầu, liền phi thân ra đạo đàn.

Ngoài đàn, Nhiếp Song đang cùng Thiên Phong triển đấu, bị ma chướng áp chế, Thiên Phong đã lộ bại thế. Nhiếp Song tươi cười kiêu ngạo, ra tay là lúc tránh đi sát chiêu, thái độ thoải mái thản nhiên, như hổ báo đùa bốn con mồi. Đang lúc nàng hưng ý hạ thấp, định chấm dứt là lúc, mấy đạo hồng quang lượn vòng mà đến, như lắng giống như gấm, ôn nhu bò lên tay chân của nàng. Trong lòng nàng không hề giận, cảm giận quay đầu, nhìn về phía người ra chiêu.

Vạn Ý La Thiên. Vạn Hách xuất ra một chiêu này, chuyên dụng để bắt buộc yêu vật. Sắc mặt nàng âm trầm, nhìn Nhiếp Song, cắn răng nói: “Từ trong thân mình đồ nhi của ta lăn ra đây! Ta lưu người toàn thân!”

Nhiếp Song nghe vậy, phá lên cười, “Hảo một tiểu mỹ nhân hung hãn! Bồn tọa thích!”

Vạn Hách nghe được lời này, biết là khinh bạc. Huống hồ lại là từ trong miệng Nhiếp Song phát ra, càng không phải tư vị. Nàng mày liễu cau chặt, nhin ác ngôn, trên tay dùng sức, buộc chặt hồng quang.

Nhiếp Song cười tay giơ lên, bắt quá nhẹ nhàng vung lên, liền đem hồng quang kia toái đi. Mồi nàng giắc khinh câu, cười đến tùy tiện, “Thượng Dương lão nhân thật sự là không hiểu phong tình. Tiểu mỹ nhân như ngươi, tội gì phải học đả đả sát sát. Phụng dưỡng cho giường tre, mới là chính đạo a!”

Vạn Hách nghe vậy, trong lòng bị chọc giận, không đợi nàng mở miệng, một bên Thiên Phong cũng đã huy kiếm, cảm giận nói: “Ngàn kiếm quang ảnh!”

Kiểm phong ào ào, mai một tiếng cười càn rỡ kia. Nhưng mà, nhất kích như vậy, như trước thất bại. Nhiếp Song di động đang ở thiên, cười nói: “Thú vị, thật thú vị a. Đợi bồn tọa thu hai người các người, nhất định càng thú vị!”

Ngữ khí khiêu khích như vậy, làm cho Thiên Phong bình tĩnh tan rã hầu như không còn. Y cảm kiếm, đang muốn đánh tiếp, lại bị Vạn Hách giữ chặt.

“Mới bảo ta định thần ngưng khí, như thế nào chính huynh ngược lại thiếu kiên nhẫn?” Vạn Hách nhìn y, ngữ điệu mang trách cứ.

Thiên Phong giật mình, hoãn hành động.

Vạn Hách thấy y như thế, cầm cổ tay y, nhẹ nhàng cười, “Trước tiên phá ma chướng của hắc.” Nàng dứt lời, phi thân lên, di động thân đứng ở trước mắt Nhiếp Song.

Nhiếp Song nhìn nàng, cười nói: “Tiểu mỹ nhân, ngươi đây là muốn cùng bồn tọa đơn đả độc đấu sao? Ha ha, hảo, bồn tọa nhất định thủ hạ lưu tình.”

“Phi.” Vạn Hách cười lạnh, “Ngươi tức chiếm thân mình đồ nhi của ta, cũng không biết ta có năng lực gì sao?” Nàng nói xong, triển cánh tay niệm chú, làm nói, “Hỗn độn thổ nạp, vạn thù vừa cùng!”

Chỉ một thoáng, một cổ lực lượng khác bao trùm bốn phía, ma chướng trầm trọng giống bị vò nát, mất uy linh. Nhiếp Song hơi hơi kinh ngạc, nhìn Vạn Hách, “Đây là chiêu số gì?”

Vạn Hách nhướng mày cười, ngạo nghễ nói: “Vạn linh thông tính.”

“Điều hòa chư khí, nạp hóa vạn vật. Không nghĩ tới, ngươi lại có bản lĩnh như thế.” Nhiếp Song nói, “Nói vậy chủ nhân khối thân mình này cũng như thế, quả nhiên là thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà... Như thế xem ra, cũng có thu giá trị của ngươi!” Nàng dứt lời, lại khởi một kiếm, làm nói, “Rừng dâu hóa vật! Sâm La loạn!”

Chỉ thấy nàng đem trường kiếm trích hạ, thẳng cắm xuống đất, thân kiếm đột nhiên phát sinh ra vạn vật um tùm, lèn vào dưới đất, hoá sinh cỏ cây. Nhất thời chướng khí úy oái, bốc lên như khói. Nàng búng tay đánh nhẹ, nói: “Ba ngàn phó chúng, mà nay ở đâu?” Một câu lạc định, cỏ cây bên trong, đứng lên vô số quái vật, khàn giọng gào thét bay lên trời, tất cả hướng đạo đàn đánh tới. Yêu ma trong cửa vào Ma giới cũng chịu cổ động, giãy dụa muốn ra.

Thiên Phong cùng Vạn Hách không dám khinh dãi, vội che ở phía trước đạo đàn, ra chiêu ứng đối. Trong phút chốc, kiếm quang lượn vòng, hồng lãng dài múa, thi thể yêu vật, như bụi bay, phân dương hạ xuống. Một mảnh tiếng kêu rên, tiếng cười của Nhiếp Song rõ ràng vô cùng, tứ vô kỳ dạn.

Dưới giáp công như thế, phong ma đạo đàn chấn động như cuồng. Thiếu hụt hai người pháp trận đã hiện ra sắc miến cường, tiếng động vỡ vụn nhẹ nhàng vang lên, khiến mọi người kinh hãi. Tám khối Phong Linh Ngọc kia lại không chịu nổi ma khí, bắt đầu nứt vỡ!

Thượng Dương chân quân thấy thế, kêu ra tiếng: “Thiên Phong! Vạn Hách!”

Thiên Phong cùng Vạn Hách nghe được thanh âm này, vội thu tranh đấu, muốn từ trong chiến cuộc thoát thân. Nhiếp Song thấy thế, rút kiếm nơi tay, khoảnh khắc đến trước người hai người kia. Thiên Phong giật mình, một tay lấy Vạn Hách kéo về phía sau, khởi kiếm đỡ sát chiêu của Nhiếp Song.

“Bằng phá kiếm này, cũng muốn đỡ Kim cương của ta?” Nhiếp Song cười lạnh.

Quả nhiên như lời nàng nói, cổ tay Thiên Phong một trận đau đớn, phía trên trường kiếm, hiện ra vết rách. Giờ này khắc này, đã mất đường lui. Vạn Hách cắn răng, tụ lực khởi chưởng, đánh về phía Nhiếp Song. Sát chiêu có thể tới, Vạn Hách lại sinh một cái chớp mắt chần chờ. Một chưởng kia, lệch khỏi quỹ đạo.

Nhiếp Song bị đánh lui mấy trượng, lại giống như không đến nơi đến chốn. Nàng cười vỗ vỗ ngực, nói: “Lòng dạ đàn bà...” Dứt lời, nàng tái khởi Sí Liệt, nói, “Thiên viêm cần!”

Thiết nấu chảy nóng bỏng, phiêu tán rơi rụng mà đi. Mấy trăm con quái vật trốn tránh không kịp, bị ngọn lửa kia nhất sát đốt hết. Mắt thấy công kích bùng xuống, đạo đàn muốn hủy diệt, tình thế nguy cấp vạn phần. Lúc này, một đạo ánh lửa bay vút mà đến, nhập vào bên trong ngọn lửa đầy trời. Nhưng nghe như đang nói, bình tĩnh nói: “Diệt!”

Một tiếng nay, lại có như luồng không khí lạnh lật đĩnh, đem ngọn lửa chỉ thể hoàn toàn bóp chặt. Trong nháy mắt, lửa đầy trời tắt, thiết nấu chảy đều hóa thành phế vật, rơi xuống đất.

Thiên Phong hơi giật mình, hô lên danh tính người tới:

“Hoàn Trạch!”

Phóng tầm mắt nhìn, người đứng lặng ở giữa không trung, thật là Hoàn Trạch không thể nghi ngờ. Nhưng giờ phút này, hần toàn thân thiêu thấu, hỏa vì xương cốt, ngọn lửa vì phát da. Thái độ yêu dị hãn mạnh, sớm không giống người thường. Nghe được Thiên Phong gọi hần, hần hơi hơi vuốt cằm, thanh âm như trước khiêm cung, nói: “Đệ tử đến chậm, thỉnh sư phụ về trận.”

Thiên Phong cả kinh, vừa muốn nói chuyện, lại nghe thanh âm Thượng Dương vội vàng vô cùng: “Thiên Phong! Vạn Hách! Tốc tốc về trận!” Y ngược mắt vừa thấy, chỉ thấy cửa vào Ma giới mở rộng, yêu ma càn rỡ, đã chen thân mà ra! Nếu như cửa vào toàn bộ khai hỏa, ma vật lâm thế, hần là sinh linh đồ thán, nặng nề, sớm không tha y tự hỏi. Y quay lại nhìn Nhiếp Song cùng Hoàn Trạch liếc mắt một cái, cuối cùng nhìn đau về trận.

Nhiếp Song lạnh lùng nhìn Hoàn Trạch, nói: “Viêm Sói, ngươi thật sự nghĩ đến bốn tọa giết không được người?”

Hoàn Trạch một lời không nói, chính là vươn hai tay, cúi đầu hoá một tiếng: “Sí Liệt.” Tiếng gọi này, làm cho trường kiếm trên tay Nhiếp Song đột nhiên phát sinh chấn động, nhưng lại thoát ra nắm giữ, bay về phía Hoàn Trạch.

Hoàn Trạch tiếp kiếm nơi tay, quát: “Kiếp lửa! Đốt!”

Nhiếp Song khinh miệt cười, “Không biết tự lượng sức mình!” Nàng chấp khởi trường kiếm Sương Ngưng, nói, “Huyền minh tịnh tức! Cửu hàn sát!”

Dâng lên hàn khí, thổi quét bốn phía, giết tới ngọn lửa, nhất tịnh ngay cả Sí Liệt trong tay Hoàn Trạch đều giảm uy thế. Hoàn Trạch lại không có nào thoái nhượng, gầm nhẹ một tiếng, cầm kiếm mà lên. Nhiếp Song nhíu mày, dương tay huy kiếm. Băng phong duệ, như ngàn mũi tên, đâm hướng Hoàn Trạch. Hoàn Trạch động thân đón nhận, không tránh không né. Ngọn lửa quanh thân hắn, nhân hàn băng khí đông, phát ra tê tê vang, nhưng lại như rên rĩ. Thấy hắn đi chiêu như thế, Nhiếp Song mới hiểu được, đây rõ ràng là đồng quy vu tận xả thân chi kỹ. Nàng hừ lạnh một tiếng, lại đánh ra trăm mai băng tiễn. Băng phong duệ lợi, thế không thể đỡ, mà Hoàn Trạch lại một ý về phía trước. Bỗng nhiên, thân mình của hắn động một chút, ngọn lửa quanh thân bỗng nhiên sáng tắt. Một chi băng tiễn rõ ràng đâm vào ngực của hắn, công bằng, đang ở trái tim!

Hoàn Trạch ngón tay buông lỏng, trường kiếm Sí Liệt rơi xuống phía dưới. Chỉ thấy băng tiễn bị nhiệt lực của hắn hòa tan, máu tươi, từ trong vết thương tràn ra. Tích lạc máu tươi, hóa thành hỏa tiết phiêu tán. Hắn ngẩng đầu, nhìn Nhiếp Song liếc mắt một cái, cảm thanh âm gọi nàng: “Nhiếp... Song...”

Thanh âm mỏng manh, lại hung hăng tiến công trong lòng Nhiếp Song. Nàng đột nhiên chấn động, thần thức hoảng hốt.

Lúc này, ngọn lửa toàn thân Hoàn Trạch dần dần tắt, nhiều loại thần thông, giai về hư vô. Hắn không còn lực duy trì, ngã mặt rồi ngã xuống.

Trong đầu Nhiếp Song một mảnh trống không, lại theo bản năng xông lên phía trước, thân thủ kéo hắn lại. Liên ở một khắc năng tới gần kia, Hoàn Trạch dùng hết khí lực cuối cùng, hướng ngực nàng đánh ra một chưởng.

Sắc nhọn đau đớn, tự ngực tản ra, ép thương huyết mạch. Tâm thần hồn phách, nhất tịnh rung chuyển. Nhiếp Song cúi đầu, nhìn nhìn ngực của chính mình. Một chút kim quang, nhập vào da thịt. Thanh tịnh thần lực, trừ bỏ tà ác.

Nàng run giọng, niệm xuất tên pháp bảo kia: “Phục Ma Đinh?”

28. Chương 28

“Phục Ma Đinh?”

Kim quang dọc theo huyết mạch, ở dưới da thịt kéo dài tới, giống như mạng nhện. Ma khí bị chặt chẽ bắt khóa, một cỗ hỗn độn ồa vào trong não.

Nhiếp Song đã tỉnh hồn lại, trước mắt như sương mù tán đi, dần dần rõ ràng. Huyết sắc, khoảnh khắc ánh vào hai mắt. Hoàn Trạch nhiễm một thân máu tươi, đang nằm ở trong lòng nàng.

Trong lòng nàng tim đập mạnh và loạn nhịp, nhất thời không thể ý thức được đã xảy ra cái gì, nàng mở miệng, gọi tên của hắn: “Hoàn... Trạch?” Xuất khẩu thanh âm, khàn khàn như thế, làm cho nàng có chút xa lạ.

Hoàn Trạch nghe tiếng, khẽ nhíu mày, mở hai mắt ra. Hắn nhìn nàng, khóe miệng giương nhẹ, dặt tười cười. “Người không có việc gì là tốt rồi...” Hắn mở miệng, thanh âm thấp kém giống như ánh nến trong gió.

Nhiếp Song trong lòng run lên, bỗng nhiên hiểu rõ. Một cái chớp mắt mà sinh bối rối, làm cho nàng chân tay luống cuống. Nàng thấy Hoàn Trạch thương thế, không tự chủ được run rẩy lên. “Trước tiên cầm máu...” Nàng thì thầm một tiếng, thân thủ nhấn trên miệng vết thương của hắn. Máu tươi ồ ồ, từ trong kẽ tay của nàng tràn ra. Nàng giật mình máu của hắn đúng là nóng bỏng như thế, như ngọn lửa chước tay nàng, nóng tiến lòng của nàng.

Hoàn Trạch như trước cười, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, chỉ lặp lại nói: “... Người không có việc gì là tốt rồi...”

Nhiếp Song giờ phút này đã hoàn toàn thanh tĩnh lại, ý thức được chính mình làm hết thảy, nàng vừa hoảng sợ, vừa tự trách. Mà nay, nhìn Hoàn Trạch như vậy, lại đau lòng không chịu nổi. Nước mắt, liên liên rơi xuống, toái ở ngực hắn. Nàng nghẹn ngào, nói không ra lời.

Bỗng nhiên, bên trong khe hở hai người khấp chặt, có một luồng khói đen theo máu tươi trào ra, lượn lờ mà tán. Trong mắt của hắn, sáng rọi tiệp âm u, khoe môi kia thoáng cười dần dần xơ cứng.

Tình cảnh như vậy, giống như đã từng nhìn thấy. Ngày xưa ở trong trạch của Dương Bưu, quái vật kia bị một kiếm xuyên tim, cũng từng giống như thế! Bỗng nhiên, Nhiếp Song nhớ tới lời hắn từng qua cho nàng nghe —— ma chủng nhập thân, liền phù hợp tâm mạch.

“Không được!” Nàng hô lên, thân thủ gắt gao đưa hắn ôm vào trong ngực, “Không được! Không thể như vậy! Người không thể chết được... Đừng bỏ lại ta...”

Nàng mở mắt chung quanh, ý đồ tìm kiếm cơ hội gì đó có thể cứu hắn. Bên trong bầu trời, đạo đàn đồ sộ, pháp trận tràn quang. Chương môn của Cửu Nhạc tiên minh đều ở đây, thông lực tác pháp, đối kháng ma kiếp. Trên mặt đất, mới vừa rồi vì đệ tử hộ pháp đạo đàn không chết tức thương, chính bằng bó trị liệu, ốc còn không mang nổi mình ốc. Nàng biết, giờ này khắc này, đã không có bất luận kẻ nào có thể giơ tay giúp đỡ.

‘Vạn linh thông tính’... Nay chỉ có thể lấy ‘Vạn linh thông tính’ độ chân khí của hắn, vì hắn tục mệnh...

Nàng nghĩ đến đây, cố nén hoảng hốt, dìu hắn ngồi dậy. Song chương nhấn trên phía sau lưng hắn, run giọng thì thầm: “Vạn linh thông tính!”

Chân khí vừa động, đau đớn sắc nhọn tỏa ra. Có một cỗ lực lượng kêu gào, muốn lao ra khỏi giam cầm. Ngực, Phục Ma Đinh kim quang sáng tắt. Trong đầu, phục lại hỗn độn rối rắm. Nàng cắn răng, gượng chống không cho chính mình mất đi ý thức. Chẳng sợ một chút cũng tốt, đem chân khí chính mình cho hắn... Ý niệm như vậy trong đầu, làm cho nàng tạm quên thống khổ. Nhưng mà, ý thức tự do, cũng không để nàng nắm trong tay. Rốt cục, trong đầu của nàng lại lần nữa chỗ trống, tâm thần hồn phách giai nhập hỗn độn. Nàng thân mình nhoáng lên một cái, suy sụp rồi ngã xuống...

...

Không biết trải qua bao lâu, cửa vào Ma giới kia càng lúc càng nhỏ, linh khí ngưng tụ thành quang huy xuyên qua, như châm dài kíp nổ, đem kẽ nứt kia mật mật khâu lên. Sau một lát, rất nhanh khâu lại. Pháp trận quang mang âm u đi, đêm mưa trong suốt, lộ ra ngoài một mảnh tinh quang.

Thượng Dương chân quân dài thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu nhìn tình thế trong đạo đàn. Tám khối bảo ngọc Phong Linh kia, đã hoàn toàn vỡ vụn, mảnh vụn trắng mịn phiêu tán ở không trung, như tản tuyết. Chính vị Chương môn đều đã thoát lực, nằm ngã vào trong trận. Lão lại cúi đầu, nhìn thoáng qua bảo kính chính mình. Phía trên mặt kính sớm là vết rạn gần đây, mảnh nhỏ chiếu ra khuôn mặt của lão, là mỉm cười.

Lão đang muốn mở miệng nói chuyện, đã thấy Thiên Phong dựng trường kiếm đứng lên, phi thân ra ngoài đàn. Linh khí tiêu hao, làm cho thân hình của y có chút hư hoảng, y lão đảo rơi xuống đất, bước nhanh đi tới bên người Hoàn Trạch cùng Nhiếp Song, tham mạch khám bệnh.

Nhiếp Song bắt quả mê man. Phục Ma Đinh tuy rằng tạm thời đem ma chủng trong cơ thể nàng áp chế, nhưng nội đan Lệnh chủ Cửu Thiên quá mức cường đại, hai cỗ lực lượng trong người đối kháng, lấy đạo hạnh của nàng, căn bản không thể thừa nhận. Mà tình huống Hoàn Trạch, còn nghiêm trọng hơn nhiều. Tâm mạch hắn bị thương, ma chủng rơi xuống và bị thiếu chảy, nguy hiểm cho tánh mạng. May mà Nhiếp Song thay hắn vượt qua chân khí, miễn cưỡng giúp hắn không chết. Thiên Phong chau mày, lập tức giúp

đỡ Hoàn Trạch ngồi yên, xuất chưởng thay hấn độ khí. Đang muốn vận công, cổ tay y lại bị bắt được. Y ngược mắt, chỉ thấy Thượng Dương chân quân vẻ mặt trầm trọng, nói: “Người hư hao quá độ, miễn cưỡng độ khí, cả chính mình cũng muốn bồi thượng.”

Thiên Phong cúi đầu, cung kính nói: “Sư tôn, đệ tử biết đúng mực...”

“Dừng cùng bốn tọa tranh luận.” Thượng Dương nâng tay nhắc tới, đem Thiên Phong kéo lên, đổ lên một bên, “Để cho bốn tọa.” Lão dứt lời, không để ý Thiên Phong khuyên can, nâng chưởng nhấn trên đỉnh đầu Hoàn Trạch. Linh lực chăm chú, thông hành trăm mạch. Hoàn Trạch hô hấp chậm rãi khôi phục, tim đập mạch đập cũng theo đó sống lại. Một lát sau, Thượng Dương thu chưởng, trên đầu đã là mồ hôi gió mát. Lão than một tiếng, nói, “Mệnh là bảo vệ, có thể hay không tỉnh lại, liền nhìn tạo hóa của hấn.”

Thiên Phong nghe vậy, vô cùng cảm kích. Y thoát áo khoác, thay Hoàn Trạch phủ thêm, tiện đà bái nói: “Đa tạ sư tôn!”

Thượng Dương hơi hơi vuốt cằm, nhìn Nhiếp Song ở một bên, “Bốn tọa có thể thay người đồ nhi tục mệnh, nhưng đồ nhi này của Vạn Hách, bốn tọa chỉ sợ...”

Lúc này, vài vị Chưởng môn giúp nhau nâng đỡ hạ đạo đàn, nội tâm Vạn Hách lo lắng, bận bịu chạy tới. Nàng cũng bất chấp Thượng Dương cùng Thiên Phong, lập tức đến trước người Nhiếp Song, ôm lấy nàng.

“Song Nhi? Song Nhi, người ứng ta một tiếng! Song Nhi!” Vạn Hách nhẹ nhàng vỗ hai má Nhiếp Song, vội vàng kêu.

Thượng Dương thấy thế, lại thở dài, nói: “Phục Ma Đình bắt quá tạm thời áp chế ma lực. Ma chủng một khi nhập thân, trừ phi thân tử, nếu không không thể loại trừ. Nàng bị đoạt xá, bất quá là việc sớm muộn...”

Vạn Hách vừa nghe, kinh hoàng không thôi. Nàng cúi đầu nhìn ngực Nhiếp Song, chỉ thấy màu vàng của Phục Ma Đình đã nhiễm lên hắc khí. Lan tràn ở trong huyết mạch vàng rực dần dần ảm đạm, một cỗ lực lượng vô hình một chút một chút đem Phục Ma Đình đẩy ra ngoài.

“Chẳng lẽ vốn không có biện pháp cứu nàng? Sư tôn, ngài thần thông quảng đại, nhất định có biện pháp ! Đúng hay không?” Vạn Hách nâng tay, kéo lại góc áo Thượng Dương, cầu xin nói.

Thượng Dương nghĩ nghĩ, nói: “Nếu nàng cũng có đạo hạnh đủ cao, có thể nuốt vào khóa nội đan kia, hóa thành chính mình dùng. Mà nếu thời gian ngắn như vậy, chỉ sợ là tới không kịp ...”

Vạn Hách cực kỳ bi ai không chịu nổi, trong mắt nước mắt tràn đầy. Nàng nhẹ vỗ về tóc Nhiếp Song, thì thầm nói: “Song Nhi, ta không nên cho người xuống núi... Là ta hại người... Song Nhi...”

Thấy nàng như thế, Thiên Phong cũng sinh âu sầu. Y nhìn nàng, nói không nên lời an ủi.

“Đợi một chút, bốn tọa giống như đã quên cái gì...” Thượng Dương bỗng nhiên nói ra những lời này, khiến Thiên Phong cùng Vạn Hách nhất tề ngược mắt nhìn lão. Lão dừng một chút, chậm rãi phun ra hai chữ, “Song tu.”

Nghe thấy hai chữ, Thiên Phong cùng Vạn Hách đều ngẩn ra, rồi sau đó, không hẹn mà cùng quay đầu, nhìn lẫn nhau.

“Vạn Hách, nếu bốn tọa nhớ không lầm, đồ nhi này của người, là người cùng nội tâm Thiên Phong tương hợp đi.” Thượng Dương cười nói, “Chuyện thật là khéo! Nếu có thể song tu, liền có thể ở trong thời gian ngắn ngủi nội trên diện rộng tăng lên công lực! Quả nhiên trời không tuyệt đường người!”

Thiên Phong lông mày và lông mi hơi hơi vừa động, y cúi đầu, nhìn Nhiếp Song trong lòng Vạn Hách. Trong cơ thể nàng tranh đấu hiển nhiên kịch liệt phi thường, nàng vẻ mặt thống khổ, hô hấp dồn dập, rên rỉ hơi hơi. Phục Ma Đình, đã bị đẩy dời đi một phần ba...

Thượng Dương thấy y không đáp lời, mặt lộ vẻ bất mãn, “Thiên Phong, bốn tọa nói rất nhiều lần. Phàm thai, bất quá gông cùm xiềng xích. Đã quên nam nữ khác biệt, bỏ quên kiên trì vô vị đi! Sống chết trước mắt, dùng cái gì ngu muội như thế? !”

Thiên Phong như trước trầm mặc, chậm chạp không đáp.

Vạn Hách nhìn y, lại theo ánh mắt của y nhìn về phía Nhiếp Song. Nàng thương yêu đồ nhi này nhất, mạng treo lơ lửng. Mà y, lại như trước không chịu hạ mình. Chuyện cũ nhớ lại, như nước cuộn cuộn. Nàng cũng không biết chính mình một khắc kia trong lòng cảm thụ gì, là giận là bi thương. Nàng mở miệng, dùng tiếng nói hồ hững hờ y:

“Cứu đồ nhi của ta, khiến huynh khó xử như thế sao?”

Nghe thấy câu đó, Thiên Phong chậm rãi nâng đầu. Ánh mắt của y thanh lãnh như sương, làm cho Vạn Hách trong lòng một trận lạnh cả người. Thiên Phong nhẹ nhàng dời đi tầm mắt, ngược lại nhìn Thượng Dương, kính cẩn nói: “Sư tôn giáo huấn là phải. Đệ tử triệt ngộ.”

Thượng Dương mặt lộ vẻ khen ngợi, vuốt cằm nói: “Sớm nên như thế.”

Thiên Phong gật gật đầu, lại cúi đầu ôm Nhiếp Song trong lòng Vạn Hách, động thân đứng lên.

“Đồ nhi của ta, phiền tới sư muội chăm sóc.” Thiên Phong mở miệng, thanh âm bình thản như trước, “Nếu có thể lấy ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp thay hẳn độ khí, liền không thể tốt hơn.”

Hành động của y, làm cho Vạn Hách có chút ngạc nhiên. Nàng nói không nên lời trả lời, chính là khẽ gật đầu.

“Đa tạ.” Thiên Phong lước lước cúi đầu, lại đối Thượng Dương nói, “Còn thỉnh sư tôn an bài.”

Thượng Dương nói: “Đây là tự nhiên. Nơi này cách Dịch Thủy đình gần nhất, liền tuyển một chỗ thanh tịnh, bố trí chỗ Thanh Lư.” Lão dứt lời, xoay người gọi Chương môn Dịch Thủy đình.

Ngày đó việc Hợp Linh, mọi người đều biết. Nghe được Thượng Dương an bài như thế, tự nhiên không có gì dị nghị. Huống hồ Hợp Linh song tu, tăng lẫn nhau, quả thật là chuyện may mắn. Mà nếu có thể nuốt vào nội đan Lệnh chủ Cực Thiên, lại là tiên đạo chi phúc. Vì vậy, trên mặt tất cả mọi người đều sinh sắc sung sướng, vì quyết định của Thiên Phong cảm thấy vui mừng.

Thiên Phong về mặt lại như trước lạnh nhạt, y ôm Nhiếp Song, lập giữa chúng nhân. Dáng người cao ngất, như đón gió túm lộc. Cái loại cảm giác này, lại không giống như là gặp việc vui, ngược lại tư thế có vài phần xuất chiến. Vạn Hách trong lòng hốt sinh không yên, bất an không hiểu làm cho nàng đứng dậy, đi đến bên cạnh y, mở miệng hoán y một tiếng: “Sư huynh...”

Nghe được tiếng gọi này, Thiên Phong không có quay đầu. Y cúi đầu nhìn người trong lòng, hỏi một chuyện khác: “Sư muội xem ra, cùng ta song tu, là chuyện may mắn?”

Vạn Hách không biết y vì sao hỏi như vậy, lại càng không biết dụng ý trong lời của y, kinh ngạc đáp không được.

Thiên Phong nhắm mắt, nhẹ nhàng cười. Lúc này, Thượng Dương đã xem mọi việc an bài thỏa đáng, xa xa gọi y đi qua. Y hơi hơi vuốt cằm, nói một tiếng cáo từ, bước đi rồi đi.

Vạn Hách đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng y xa dần, trong lòng thần thờ, không thể đè nén...

29. Chương 29

Thời điểm Nhiếp Song tỉnh lại, chỉ thấy chính mình đặt mình trong ổ màn trướng bên trong một mảnh lụa mỏng xanh. Sắc trời, đã là tảng sáng. Thiếu nắng sớm, ôn nhu thấm thấu. Gió lạnh như nước, kéo khởi màn lụa, động một mảnh thanh ảnh, mờ mờ như núi lam. Dưới thân, pho pho cảm tịch, thấm ra một tia lạnh lẽo, chốc nàng run run.

Nàng mở mắt nhìn nhìn mọi nơi, chính suy tư chính mình, trong đầu trí nhớ đột nhiên sống lại. Nhớ tới đủ loại lúc trước, nàng sớm đem hết thấy dứt bỏ, trong đầu, chỉ có hai chữ: Hoàn Trạch.

Nàng tâm loạn như ma, giãy giụa suy nghĩ muốn đứng dậy. Ngực, lại dắt một trận đau nhức. Dưới chân nàng mềm nhũn, lại ngã trên mặt đất. Nàng đang bối rối, chợt nghe thanh âm Thiên Phong vang lên, nói: “Người tỉnh.”

Theo tiếng nhìn lại, Thiên Phong khơi mào lụa mỏng xanh, chậm rãi đi vào. Y chưa mặc ngoại bào, chỉ mặc một bộ áo dài xanh ngọc, càng có vẻ dáng người tú kỳ, như khắc bằng tuyết. Y xích hai chân, giải đầu mũ, mất hết đoạn nghiêm thường ngày, tăng thêm vài phần tùy tính tiêu sái. Y đi đến trước người Nhiếp Song, khoanh chân ngồi xuống.

“Thiên Phong sư bá...” Nhiếp Song chống thân mình ngồi dậy, có chút kinh ngạc. Nhưng rất nhanh, nàng ý thức được chuyện trọng yếu hơn, “Sư bá, Hoàn Trạch đâu? Hắn như thế nào?”

Thiên Phong hơi hơi vuốt cằm, ứng nàng nói: “Hắn không có việc gì.”

Nhiếp Song nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới hỏi: “Đây là chỗ nào?”

“Thanh Lư.” Thiên Phong mở miệng, nói ra hai chữ này.

Nhiếp Song vừa nghe, sắc mặt đại biến. Cái gọi là Thanh Lư, vốn là chỗ nam nữ thế tục thành thân. Mà ở Cửu Nhạc tiên minh, Thanh Lư chỉ vì một lý do mà cần —— song tu.

Nàng nhìn Thiên Phong, kinh ngạc lo sợ không yên, tiếp theo liền phát hiện, vạt áo ngực chính mình mở rộng ra, lộ một mảnh da thịt tuyết trắng. Nàng sợ hãi kêu một tiếng, kéo chặt quần áo, lùi lại thật xa.

Thiên Phong thấy nàng như thế, không khỏi mỉm cười.

“Sư bá... Ta... Người...” Nhiếp Song chiến thanh âm, không biết nên hỏi thế là tốt hay không nữa.

“Quần áo của người không phải ta cởi.” Thiên Phong thần nhiên nói, “Là sư phụ nguoi thay người xem xét thương thế bố trí.”

Thương thế? Nhiếp Song nghe vậy, cúi đầu nhìn về phía ngực của chính mình. Kim quang mạch lạc, ở dưới da thịt kéo dài tới. Hắc khí dày đặc, cùng chi chống đỡ. Phục Ma Đình kia đã bị đẩy dời đi một nửa. Không xem thì thôi, lúc này vừa thấy, đau đớn càng rõ ràng, làm cho nàng nhịn không được cúi đầu rên rỉ một tiếng.

“Đừng sợ, có ta đây rồi.” Thiên Phong tiếng nói ôn hòa, nghe tới giống như làm dịu.

“Không được!” Nhiếp Song lắc đầu, “Ta... Ta không thể song tu với người!”

Thiên Phong nghe được lời này, ý cười trong mắt như ngọn sóng tràn ra. Y cười, hỏi nàng nói: “Người với ta nội tâm tương hợp, sao lại nói lời ấy?”

Nhiếp Song vẻ mặt hối hận, khiếp thanh nói: “Ta không phải...” Nàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng, “Lúc Hợp Linh nghi lễ, ta đánh tráo tơ hồng. Ta là cố ý quẩn quít lấy tay của người... Cho nên, ta không phải là người với nội tâm tương hợp. Là ta sai, ta cam nguyện bị phạt! Tóm lại... Ta... Ta không thể song tu với người...”

Thiên Phong nghe xong, trầm mặc một lát, hỏi: “Vì có gì ý triền ta?”

Nhiếp Song thoáng quẩn bách, nàng do dự hồi lâu, cuối cùng thành thật trả lời: “Ta thừa dịp song tu để hấp thụ công lực của người, thay sư phụ xả giận...”

Thiên Phong khinh than nhẹ một tiếng, hờ hững nói: “Liên như vậy ghi hận ta sao...”

“Ta biết là ta không đúng, ta tuyệt đối không có ý tứ khinh nhờn sư bá...” Nhiếp Song vội vàng giải thích, “Ta lập tức đi ra ngoài cùng mọi người nói rõ ràng!” Nàng nói xong, liền đứng dậy đi ra ngoài. Nhưng Phục Ma Đình đau đớn sớm đoạt khí lực toàn thân của nàng, nàng đi chưa được mấy bước liền lão đảo, đổ xuống. Thiên Phong đứng dậy, cánh tay nhất thư, ôm nàng vào trong lòng. Quần áo khinh bạc, cách trở không được nhiệt độ cơ thể. Ôm ấp của y hơi mát, làm cho nàng tim đập nhanh. Nàng liều mạng đẩy y ra, lập tức ngã ngã trên mặt đất. Mắt thấy Thiên Phong muốn lại đuổi thân tay vịn nàng, nàng cuộn mình lên, hô một câu: “Không cần!”

Thiên Phong có chút bất đắc dĩ, đưa tay nhẹ nhàng nhấn trên đầu nàng, nói: “Phục Ma Đình chống đỡ không được bao lâu, nếu không nhanh chóng tăng lên tu vi, người sẽ lại lần nữa bị đoạt xá...”

Nghe thấy vậy, Nhiếp Song ngẩn ra. Hoàn Trạch cũng từng nói qua, lấy công lực của nàng không thể đối kháng nội đan Lệnh chủ Cức Thiên. Mà song tu, có thể ở trong thời gian ngắn tăng lên tu vi của nàng, trợ nàng nạp hóa ma lực. Ngay cả nàng không phải là người cùng nội tâm Thiên Phong tương hợp, với ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp của nàng, cũng có thể cùng song tu...

Cảm giác sau khi bị đoạt xá, nàng còn nhớ rõ. Hồn phách như bị rút ra thân thể, chung quanh chỉ còn lại có hỗn độn hư không, như trí không miếu chi cảnh, không nơi nương tựa không có bằng chứng. Nếu đây cũng là tử vong, cũng là cái gì đáng sợ. So sánh ra, sau khi nàng bị đoạt xá làm ra những chuyện như vậy, càng làm cho nàng sợ hãi. Ở tình huống không hề hay biết, nàng làm đồng môn chính mình bị thương, càng suýt nữa giết chết Hoàn Trạch. Nhớ tới hân một thân máu tươi, bộ dáng hấp hối, trong lòng nàng quặn đau, không thể tự ức.

Không thể lại bị đoạt xá... Nhưng là, muốn nàng cùng Thiên Phong song tu, lại trăm triệu không thể!

Rối rắm lưỡng nan, làm cho nàng bất lực khóc lên, thanh âm của nàng run run, như trước lặp lại: “Không cần... Ta không cần...”

Thiên Phong ở trước người nàng ngồi chồm hổm xuống dưới, lắc đầu cười nói: “Hài tử ngốc, ta khi nào thì nói qua muốn cùng người song tu?”

Nhiếp Song nhìn y, lo sợ nghi hoặc khó hiểu.

“Nội tâm tương hợp thì như thế nào, nếu không có tình đầu ý hợp, miễn cưỡng song tu cũng bất quá thêm chút phiền não thôi. Đúng hay không?” Thiên Phong chứa ý cười, như thế hỏi nàng.

Lời nói này, trước kia nàng đã sớm nghe y nói qua. Ngay lúc đó chẳng thêm ngó tới, nay lại đều hóa thành áy náy hối hận. Sau khi gặp được Hoàn Trạch, nàng hiểu được rất nhiều. Dĩ vãng của nàng tận tình bừa bãi, là cớ nào gây thơ. Luôn xuất khẩu cuồng ngôn, lại rất buồn cười. Thật tình yêu một người, liền đã hiểu hứa hẹn sinh tử. Đời này kiếp này, thể xác và tinh thần hồn phách, chỉ thuộc về một người. Đạo lý đơn giản như thế, vì sao nàng đến bây giờ mới triệt ngộ...

Thời điểm nghĩ như vậy, nước mắt càng không thể khống chế. Nàng khóc, liên tục gật đầu.

Thiên Phong phục lại nâng tay, sờ sờ trên đầu nàng, nói: “Nếu ta không nhìn lầm, đứa nhỏ Hoàn Trạch kia là toàn tâm đối với người. Người thì sao? Cũng hội toàn tâm đối với hân?”

Nhiếp Song gật đầu, nghẹn ngào lên tiếng: “Ân.”

“Tốt lắm, ta liền đem đứa nhỏ kia giao cho người ...” Thiên Phong cười, nói như thế.

Nhiếp Song nghe được nơi này, không hiểu cảm thấy bất an. Bộ dáng của Thiên Phong, thật giống như là nói chuyện hậu sự. Nàng ngừng khóc, đang muốn hỏi y, đã thấy y thu ý cười, khoanh chân ngồi thẳng người.

“Nội đan Lệnh chủ Cức Thiên không thể tầm thường, ta hiện tại đem hết công lực truyền cho người, người nhu định tức ngưng thần, lấy ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp điều hòa hô ứng.” Thanh âm Thiên Phong nghiêm nghị, lời nói xuất khẩu, tự tự kiên định.

Nhiếp Song lắc đầu, vội la lên: “Không được! Mất đi công lực, người sẽ...”

“Vô phương.” Thiên Phong ngắt lời nàng, vẻ mặt điềm tĩnh, “Cức Thiên bị giết, ma kiếp đã qua, ta đã hết trọng trách. Mà người nếu có thể nạp hóa công lực của ta, đạo hạnh tự nhiên tiến triển cực nhanh, đối với Cửu Nhạc mà nói, cũng không tổn hại...”

Nhiếp Song lúc này mới hiểu được, quyết định của y, cũng không nhất thời quật khởi. Mọi chuyện đều đã lo lắng thích đáng, chỉ đợi thực thi. Ngay cả nàng vô tình song tu, nhưng là đối y mà nói, lại là vì cái gì cố chấp như thế? Chỉ vì chờ người ‘tình đầu ý hợp’ chẳng biết lúc nào sẽ xuất hiện, mà làm đến nông nổi như thế này sao?

Nhiếp Song trong lòng phiền muộn, lại không biết nên hỏi như thế nào. Lúc này, ngực đau đớn sắc nhọn thổi quét, Phục Ma Đình lại bị đẩy dờn đi vài phần. Nàng ngược lại hoảng hốt, trong óc, hơi hơi chỗ trống. Thiên Phong thấy thế, không khỏi phân trần nâng lên tay nàng, song chưởng tương đối.

Linh khí trong veo nháy mắt dừng mãnh tiến vào, cùng chống đỡ ma khí trong cơ thể. Cái loại cảm thụ này, thống khổ mà kịch liệt. Chuyện cho tới bây giờ, đã không để nàng cự tuyệt lùi bước. Nàng cắn răng, cường ổn định tâm thần, dẫn nội tức tương ứng...

...

Sắc trời, theo hướng tới hôn, từ sáng đến tối. Ánh nắng chiều sơ lên, thiêu thấu cực.

Phía sau núi Dịch Thủy đình, là một mảnh đầm. Nước gợn ngưng bích, rừng nhiên trong như gương. Trung tâm hồ nước, có một tòa đài tạ. Nay, phía trên đài tạ thiết hạ Thanh Lư. Xa xa nhìn lại, mảnh hồ ảnh ngược rặng mây đỏ, chui kia một chút u thanh, nhưng lại mờ ảo như thế...

Vạn Hách đứng ở bên bờ, ngưng mắt nhìn Thanh Lư trên hồ kia. Trong lòng thần thờ, như lúc trước.

Nàng không nhận được nhớ tới lời y hỏi nàng:

“Sư muội xem ra, cùng ta song tu, nhưng là chuyện may mắn?” .

Câu trả lời kia, nàng thủy chung nói không nên lời. Như thế nào không phải chuyện may mắn đâu? Nàng tu luyện ‘Vạn linh thông tính’, cũng chỉ vì thành toàn ý niệm này. Nhưng lại như thế nào? Ngày xưa, y là loại nào kiên quyết cự tuyệt nàng. Nàng sớm rõ ràng lập trường chính mình, nay y lấy song tu cứu tánh mạng đồ nhi của nàng, là chuyện rất tốt. Nhưng nàng vì sao khổ sở, vì sao không cam lòng... Vì sao để ý tưởng ti tiện xấu xí này, chiếm hết nội tâm...

Nàng không biết chính mình đứng bao lâu, chỉ đợi đầy trời rặng mây đỏ thu lại hoa hoè, ánh trăng mỏng manh nhiễm lên trời không. Bên trong hồ nước, ánh trăng lay động, trong vắt động lòng người. Nàng cũng không biết là thủy quang chiếu trong mắt của nàng, hay là nước mắt ẩm ướt trong mắt...

Bỗng nhiên, gió nhẹ khinh động, cắt qua làn nước trong như gương. Nàng giật mình ngẩng đầu, chỉ thấy một đạo thân ảnh nhanh nhẹn bay vút mà đến. Thấy rõ người tới, ngàn vạn suy nghĩ của nàng đều tan biến, hóa thành vui sướng.

“Song Nhi!” Vạn Hách mở miệng, vui mừng hoán một tiếng.

Người tới, đúng là Nhiếp Song. Nàng vội vàng bay xuống, kéo tay Vạn Hách, còn không chờ hàn huyên, liền thở dốc không chừng mà nói: “Sư phụ... Thiên Phong, Thiên Phong sư bá hẩn...”

“Lại làm sao vậy? Từ từ nói.” Vạn Hách cẩn thận tỉ mỉ nhìn nàng, lại cười nói.

Nhiếp Song mày liễu cau chặt, phe phẩy lắc đầu, nói: “Thiên Phong sư bá đem tất cả công lực truyền cho ta, hiện tại hẩn...”

Nghe thấy câu đó, Vạn Hách cảm giác giống như lời điện quán thân. Nàng không còn tâm trạng nghe lời nói của Nhiếp Song, vội vàng thả người, bay đến Thanh Lư.

“Sư phụ!” Nhiếp Song vội vàng muốn đuổi kịp, lại bỗng nhiên ý thức được cái gì. Nàng đứng lại, nhìn theo bóng lưng Vạn Hách, mày cau chặt chậm rãi buông ra.

...

Giờ phút này, Vạn Hách đã là nôn nóng phi thường. Nàng phi thân đến Thanh Lư, dương tay xóc lên màn trướng, bước nhanh mà vào. Đợi đến khi nhìn thấy Thiên Phong, nàng không khỏi giật mình.

Y lưng dựa cây cột, nhắm mắt mà ngồi. Công lực hao hết, thương tổn nguyên khí của y, mi phát của y không ngờ hóa thành xám trắng. Ánh trăng, ở trên màn lụa lộ ra vầng sáng mờ mờ lung, đưa y lỏng ở dưới ánh sáng mỏng quang, hư ảo không thật như thế.

Nàng chậm rãi đi tới, quỳ xuống thân mình, cũng không mở miệng, chính là vươn tay đi ra, đưa một luồng sợi tóc của y phủng ở trong tay. Sợi tóc nguyên bản như mực gấm, nay đã thành tiểu tụy. Đau lòng, một

cái chớp mắt mà sinh, chọc nàng rơi lệ. Hành động như vậy, làm cho y phát hiện. Y chậm rãi mở hai mắt, nhìn thấy nàng, suy yếu hỏi: “Sao ngươi lại tới đây?”

Vạn Hách cũng không đáp lại, nàng ngược mắt, hỏi y: “Cố chấp như thế, có đáng không?”

Thiên Phong nhìn nàng, thản nhiên mỉm cười, cũng là trầm mặc không đáp.

Thấy vẻ mặt y như thế, Vạn Hách buông xuống sợi tóc kia, ngược lại xoa gương mặt y. Áp lực tình cảm, sớm tràn đầy, đủ loại cổ kị đều bị bỏ xuống. Ngón tay nàng nhẹ nhàng giơ lên lau qua khóe môi y, trong thanh âm không cam lòng, nghe thấy ai oán như thế:

“Huynh cho tới bây giờ cũng không cười với ta...”

Những lời này, làm cho Thiên Phong hơi hơi tim đập mạnh và loạn nhịp. Có cái gì đó nhẹ nhàng gõ tâm của y, đem cảm xúc ẩn sâu tỉnh lại.

Vạn Hách nhìn y, buồn bã cười nói: “Nhất định phải là người ‘tình đầu ý hợp’ mới được sao? Có lẽ cả đời huynh đều đợi không được người kia a...”

Thiên Phong nhẹ nhàng hất tay nàng ra, còn thật sự nói: “Lòng ta theo ta, tuy là ngu muội si ngoan, cũng tuyệt không ruồng bỏ.”

Vạn Hách rưng rưng mà cười, mang theo ba phần trêu tức, nói: “Thật hâm mộ người kia...”

Thiên Phong không hiểu ý tứ của nàng, khi muốn hỏi, lại nghe nàng cười nói: “Sư huynh nay công lực đã mất hết, ta nguyện lấy ‘Vạn linh thông tính’ tâm pháp cùng sư huynh song tu, phục lại đạo hạnh cho huynh...”

Thiên Phong nhú mày, cường chế nổi lòng, nói: “Sư muội không cần như thế.”

“Là ta lại không được sao? Huynh liền chán ghét ta như vậy?” Vạn Hách như trước cười, hỏi.

“Không...”

—— Không phải ý tứ này.

Lời của Thiên Phong, không còn có cơ hội xuất khẩu. Môi của y bị ôn nhu phong giam, vừa hôn kia, không để y cự tuyệt.

Tiếp xúc xa lạ như vậy, làm cho y tâm hoảng ý loạn. Y sớm mất đi khí lực kháng cự, càng không có ý chí kháng cự. Ngăn cách vốn có, dễ dàng tan rã. Giờ khắc này, đến tốt cùng chờ đợi bao lâu, lại đến tốt cùng sai trái qua bao lâu. Kiên trì như vậy, rốt cục có ý nghĩa gì. Trong lòng khát thiết, rốt cục hóa thành sự thật. Y nhắm mắt, buông tha cho sự rứt rề, nhắm nàng đòi lấy.

Phát hiện đón ý của y, trong lòng nàng run lên, cuống quýt lui mở ra. Khoảng cách, làm cho bọn họ có thể hảo hảo nhìn lẫn nhau. Nàng nhìn chăm chăm ánh mắt y, nghi hoặc, nhẹ giọng hỏi y: “Có thể sao?”

Thiên Phong bật cười, như trút được gánh nặng. Y giơ tay lên, nhẹ vỗ về gương mặt nàng, trong thanh âm ôn nhu, như gió nhẹ sấm tiến lòng của nàng, đẩy đưa quanh quẩn. Câu nói kia của y, nàng nghe được vô cùng rõ ràng:

“Nếu ngươi nguyện ý, ta liền có thể.”

Khoảnh khắc mừng như điên, làm cho lòng của nàng thần kích động. Mấy chục năm năm tháng bị lau đi vô tung, nàng giống như về tới năm đó, lại lần nữa biến trở về cô gái ngây ngô mà kiêu ngạo kia. Nàng lại một lần nữa hôn lên môi của hắn, cực hạn triền miên, như muốn đem những năm tháng hư hao toàn bộ bù lại trở về.

Nguyên lai thể xác và tinh thần phù hợp, là tuyệt vời như thế. Tâm trí hướng về, không thể tự giữ, làm cho nàng không nhịn được muốn được một tác lại muốn tiến một thước.

Tình nồng là lúc, y lại khàn giọng mở miệng, nói: “Chậm đã...”

Nàng không tình nguyện lùi lại, nhúu mày nhìn y. Trên gương mặt y hơi hơi phỉếm đỏ ửng, ôn nhu trong mắt giống như băng tuyết tan rã, hóa xuân thủy trong suốt. Về mặt như vậy, nàng chưa bao giờ gặp qua, không khỏi nhìn đến ngây người.

Y mang theo một tia xấu hổ, nói: “Việc song tu, không cần nóng lòng nhất thời.”

Nàng mi phong khêu nhẹ, nói: “Sư huynh đây là lật lọng?”

“...” Y nhúu nhúu mày, suy nghĩ một lúc, thấp giọng mở miệng, “... Ta... Ta hiện tại dùng không được khí lực...”

Nàng lập tức bật cười, thân thủ nhẹ nhàng ôm y, ở bên tai y cười: “Yên tâm, không cần huynh dùng lực khí.”

Trả lời như vậy, làm cho y sinh kinh lảng một lát, rồi sau đó, không còn có cơ hội phản đối...

30. Chương 30

Nhiếp Song ở bên bờ hồ đợi nửa ngày, cũng không thấy Thiên Phong cùng Vạn Hách đi ra. Trong lòng nàng thoáng hiểu được, không khỏi nở nụ cười. Trước mắt, một mảnh bích thủy ở dưới ánh sao rạng rỡ phỉếm quang, Thanh Lư sa mỏng theo gió phiêu động, sương mù như lúc khí trời đầu xuân ở trên nước. Tình cảnh này, sao không gọi lòng người động. Nàng từ nhỏ bị Vạn Hách thu dưỡng, tâm ý Vạn Hách nàng vẫn biết. Mà nay xem ra, có lẽ Thiên Phong cũng không giống bề ngoài y thoát nhìn lạnh lùng cao ngạo như vậy.

Nàng cười, trong lòng cảm khái vạn phần. Lại đứng đó một lúc lâu, xoay người trở về.

Ma kiếp qua đi, người trong Cửu Nhạc đều nguyên khí đại thương, liền đều lưu tại Dịch Thủy đình nghỉ ngơi hồi phục. Giờ phút này đã gần đến canh hai, trừ bỏ đệ tử tuần tra ban đêm, những người khác đều đã nằm ngủ.

Việc người bị đoạt xá, phần lớn đệ tử Dịch Thủy đình đều nhận thức Nhiếp Song, nhìn thấy nàng đến, đều kinh ngạc không thôi, cũng không biết nàng đã khỏi hẳn hay là lại biến trở về Lệnh chủ Cực Thiên. Nhiếp Song không thiếu được một phen giải thích, thật vất vả để mọi người bỏ nghi hoặc. Nàng lúc này mới tìm được cơ hội hỏi tình huống Hoàn Trạch.

Giống như lời của Thiên Phong, Hoàn Trạch đã không cần lo lắng đến tính mạng, chính là chưa tỉnh lại. Đệ tử Vạn Y môn đã thay phiên thay hẳn vượt qua chân khí, nói là khôi phục ý thức chính là vấn đề thời gian. Nhiếp Song lại hỏi chỗ của hắn, sau khi tạ ơn, liền đứng dậy đi trước.

Cấp bách, làm cho bước chân nàng nhanh hơn. Một phen khúc chiết, làm cho nàng hốt sinh mọi cách tưởng niệm. Mắt thấy trước phòng của hắn, bỗng nhiên, không hiểu cảm ứng làm cho nàng sinh cảnh giác. Nàng dừng bước lại, tinh tế nhìn cánh cửa phòng kia. Bốn phía yên tĩnh phi thường, cũng không cảm giác thấy hơi thở yêu ma, nhưng nàng lại vô cùng rõ ràng biết, địch nhân ngay tại phía sau cửa. Làm cho nàng càng thêm kinh ngạc là, chính là khi nghĩ đến, trong cơ thể nàng liền sinh ra một cỗ chí cường chiến ý. Chân khí lưu chuyển, đan điền hơi nóng, tâm thần tứ chi đều đã chuẩn bị chiến tranh.

Hay là, đây cũng là hiện tượng đạo hạnh cao hơn?

Nàng âm thầm tâm hỉ, không còn cố kỵ, nâng chưởng đánh văng ra cửa phòng.

Trong phòng vẫn chưa đốt đèn, một mảnh hôn ám. Nhưng Nhiếp Song khuyết thấy rõ. Ở lại trong phòng chiếu cố người bị thương là hai gã đệ tử Dịch Thủy đình, nay đều té xỉu, mà người kia trạm ở đầu giường Hoàn Trạch, nàng lại rất quen thuộc.

“Dạ Diệt.” Nàng mở miệng, lạnh lùng gọi ra tên của gã.

Dạ Diệt rõ ràng ngẩn người, lúc vừa muốn phản ứng, Nhiếp Song cũng đã thả người mà lên, một chưởng đánh về phía gã. Ngoài dự đoán mọi người là, ngộ này tập kích, Dạ Diệt thế nhưng không tránh. Gã rần

chắc chịu đựng một chương này của nàng, thân mình ngã ngửa đi xuống. Gã đảo một cái, lại té bên cạnh Hoàn Trạch. Gã không chút do dự khởi móng, vớ lên cổ họng Hoàn Trạch.

“Nhiếp cô nương nếu không dừng tay, đừng trách ta xuống tay vô tình.” Dạ Diệt mở miệng, đối Nhiếp Song nói.

Nhiếp Song hồi hận không chịu nổi, đành phải ngừng công kích, trợn mắt nhìn gã, quát: “Buông hân ra!”

Dạ Diệt âm trầm cười cười, nói: “Nhiếp cô nương thật là thú vị. Ta nếu thả hân, chẳng phải là chỉ còn đường chết?”

“Hừ. Dạ Diệt, chuyện cho tới bây giờ, ngươi còn vùng vẫy giãy chết sao?” Nhiếp Song vỗ vỗ ngực của chính mình, “Nói thật cho ngươi biết, nội đan Lệnh chủ Cức Thiên gì đó đã bị ta nuốt. Ngươi còn có thể làm cái gì?”

Dạ Diệt nghe vậy, khẽ cười nói: “Nếu là như thế, ta càng muốn liều một chút.” Gã nói xong, nhìn Hoàn Trạch ngủ mê không tỉnh liếc mắt một cái, “Nói như thế nào, cũng phải kéo thêm cái đệm lưng mới phải chứ?”

Nhiếp Song trong lòng lo lắng, nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Dạ Diệt nhìn nàng, cúi đầu thở dài, “Ai... Lệnh chủ hân cái gì cũng tốt, chính là gấp gáp tự phụ. Sơ sơ đoạt xá, làm tư tu chính. Ta góp lời nhiều lần, vẫn như trước vô dụng. Cho dù có ma kiếp chi trợ, tùy tiện cùng Cửu Nhạc khai chiến cũng quá mức qua loa. Xem đi, quả nhiên thất bại trong gang tấc. Đáng thương ta một phen khổ tâm, vẫn nguyện trung thành.”

Nhiếp Song lúc trước còn nghi hoặc vì sao thời điểm Lệnh chủ cùng Cửu Nhạc tác chiến không thấy bóng dáng Dạ Diệt, nay nghe gã nói những lời này, nàng mới chính thức hiểu hết tâm tư của gã là như thế nào cẩn thận. Gã dù chưa lộ diện, vẫn dấu kín ở chỗ không xa, quan sát toàn bộ thế cục. Ngày xưa Cức Thiên phủ bị diệt, lý do vì sao chỉ mình gã sống sót, nàng cuối cùng đã biết.

Nàng đang tự hỏi đối sách, đã thấy Dạ Diệt một tay thủ sẵn cổ họng Hoàn Trạch, một tay đưa hân giờ lên. Trong lòng nàng kinh cụ, cũng không dám lộ ở trên mặt. Dạ Diệt nhìn vẻ mặt của nàng, ý cười càng thêm âm tà, “Nhiếp cô nương sợ sao? Trong lòng ngươi, hân rất trọng yếu sao? Ta đây giết hân, ngươi nhất định sẽ thống khổ đi?”

Thống khổ.

Nhiếp Song bỗng nhiên nhớ tới thời điểm lúc trước Hoàn Trạch bị đâm mà bị thương, tuy rằng chỉ có một cái chớp mắt, nhưng nàng xác thực nghĩ tới, nếu hân đã chết, nàng cũng không nguyện sống một mình. Nàng thoáng sợ hãi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm tay Dạ Diệt đặt ở cổ họng Hoàn Trạch.

“Ha ha...” Dạ Diệt cười nói, “Kỳ thật muốn ta không giết hân cũng rất dễ dàng. Mệnh lệnh Lệnh chủ, ta tuyệt đối vâng theo...”

“Ngươi muốn ta mở ra ma chủng?” Nhiếp Song lập tức hiểu được dụng ý của gã.

“Đúng vậy. Mở ra toàn bộ ma tính, nhập toàn bộ thân thể của ngươi. Kỳ thật Nhiếp cô nương có thể yên tâm, Lệnh chủ là người quý trọng người tài, bên trong năm vị Kiếm hầu, hân tối coi trọng đó là Thiệu Lăng, quyết sẽ không thống hạ sát thủ. Vì cứu hân, hy sinh như vậy, hãy làm đi.” Dạ Diệt làm dịu nói.

Nhiếp Song bỗng nhiên nở nụ cười, trong hai tròng mắt sầu lo tiêu hết, khinh miệt theo ý cười nhún gùm mà ra, càng quyến rũ. Nàng cười, nói: “Nếu ta có việc gì, hân tuyệt sẽ không sống bình yên.”

Dạ Diệt nghe vậy, thoáng sửng sốt, tiện đà cười nhạo nói: “Nhiếp cô nương không khỏi quá mức tự phụ.”

Đều không phải là tự phụ. Nàng chính là biết. Tâm ý tương thông như vậy, là người ngoài sao có thể lĩnh hội. Nhiếp Song cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói: “Tóm lại ta sẽ không giao thân xác tặng cho Lệnh chủ. Ngươi thức thời liền để hân xuống, nếu không, nếu hân bị thương hại, ta sẽ gấp trăm lần trả thù ở trên người ngươi!”

Dạ Diệt cười, chậm rãi giơ tay lên, “Xem ra không cần bàn lại ...”

Lúc cánh tay gã nâng lên, mặt gồ lên, vách tường chấn tan vỡ, xà ngang bẻ gãy, mái ngói tề phi. Đồ vật bên trong phàm là nham thạch cát đất chế tạo tất cả đều động lên, hướng trên người Dạ Diệt tụ lại. Sau một lát, thân hình Dạ Diệt đã hóa thành Cương Nham, càng bạo tàn chực lần. Nhà nho nhỏ, sớm dung không được thân mình của gã. Gã động thân đứng lên, rồi giống như kiên quyết ngoi lên đứng lên một ngọn núi phong.

Mọi người trong Dịch Thủy đình đều bị tiếng vang này đánh thức, đi ra vừa thấy, đều kinh hãi. Mọi người vừa định thi pháp hàng ma, lại thấy áp lực vô hình, ách đoạn chân khí.

Ma chương? ! Nhiếp Song lập tức hiểu rõ ra. Trong cơ thể nàng, xao động hốt sinh. Công lực Thiên Phong tuy rằng trợ nàng nuốt vào nội đan, nhưng dù sao cũng là mới thành lập. Chưa hoàn toàn mất đi ma tính bị ma chương này dẫn động, quán quít lấy thần của nàng. Nàng vội lui xuống, an định nội tức.

Lúc này, vài vị Chương môn phát hiện dị động, cũng đều chạy đi ra. Cổ ma chương này là từ Ma Cốt Luân dựng lên, công lực thâm hậu khó có thể chống đỡ, chúng Chương môn thấy ma vật, tự nhiên một lòng tru sát, vừa muốn thực hiện, lại nghe Dạ Diệt nói: “Nhiếp cô nương, người thật sự không để ý tính mạng của hần?”

Nhiếp Song ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy Hoàn Trạch đang bị nhéo ở trong tay Dạ Diệt. Bàn tay nham thạch hóa thành khổng lồ thô ráp như thế, so sánh ra, Hoàn Trạch có vẻ vô cùng yếu ớt. Chỉ cần một chút khí lực, liền có thể làm cho hần tan xương nát thịt. Vài vị Chương môn nhìn thấy tình trạng như vậy, cũng hoàn công kích.

Dạ Diệt cười quái dị, đem Hoàn Trạch nhấn ở tại ngực. Nháy mắt, nham thạch vỡ ra, đem Hoàn Trạch hút vào. Mắt thấy hần bị Cương Nham bao trùm, Nhiếp Song vội vàng xao động không chịu nổi. Nay, nếu là đem Cương Nham đánh nát, chỉ sợ Hoàn Trạch cũng không thể may mắn thoát khỏi. Rốt cuộc nên làm như thế nào?

Trong cơ thể, bị ma chương dẫn động ma tính càng xao động, làm cho ý thức của nàng có chút hỗn loạn. Trong lúc mông lung, chợt có một vài tiếng nói ở trong đầu nàng vang lên, cúi đầu nói hai chữ: Tang Uyển.

Mộc khắc thổ? Nàng nháy mắt hiểu được ý tứ hai chữ kia, nàng tay giơ lên, cao giọng đem hai chữ kia nói ra: “Tang Uyển!”

Một phen trường kiếm nhất thời xuất hiện, nắm chặt ở trong bàn tay nàng. Kiếm kia phi thiết phi thép, đúng là một đoàn tú mộc. Mộc thượng vụn vặt quay quanh, kết mấy đóa nụ hoa. Kiếm này, đúng là một trong ngũ kiếm của Lệnh chủ Cức Thiên. Nhiếp Song chưa bao giờ dùng qua kiếm này, nhưng vô cùng tinh tường phương pháp sử kiếm. Nàng đem kiếm đến trước mặt, thì thầm: “Rừng dâu hóa vật! Sâm La loạn!”

Nụ hoa trên thân kiếm khoảnh khắc tràn ra, nhụy hoa mềm mại, tràn một mảnh hương. Vụn vặt quay quanh nhất thời sống đứng lên, như xúc tua xâm nhập dưới đất. Rồi sau đó, bụi mây khổng lồ chui từ dưới đất lên, đem Dạ Diệt chặt chẻ triền lên. Cương Nham kia không thể phá vỡ nhưng lại trong chớp mắt tan rã phân hoá, biến thành sắc lẹm phiêu tán.

Thanh âm Dạ Diệt mang theo hoảng sợ, nói: “Không có khả năng... Người không có khả năng làm ra pháp thuật này...”

Nhiếp Song nghe được lời nói này, trong lòng vui vẻ, du nhiên nhi sinh một cỗ đắc ý. Trong cơ thể, lực lượng cuộn cuộn, thủ chi bất tận. Mới vừa rồi không khoẻ sớm đánh tan, duy còn lại cảm giác vui sướng trước nay chưa có. Dưới pháp thuật Tang Uyển, thân thể Dạ Diệt đã muốn dập nát một phần ba. Nàng tâm niệm Hoàn Trạch, không khỏi đem thuật pháp tăng mạnh. Liền vào lúc này, lòng của nàng khiêu đột nhiên bị kiếm hãm, trong đầu có một lát chỗ trống. Khi nàng ý thức được, liền thấy sợ hãi, bối rối bỏ quên trường kiếm.

“Ha ha ha ha ha...” Dạ Diệt cuồng nở nụ cười, “Đã muộn rồi. Nhiếp cô nương a, ta đã sớm nói, người quá mức tự phụ. Năng lực của Lệnh chủ, nào có thể để người có thể dễ dàng thao túng? Nay người đã dẫn động ma tính, ngoan ngoan bị đoạt xá đi! Ha ha ha...”

Nguyên lai, cố ý mở ra ma tính biến thành Cương Nham, lại cố ý đem Hoàn Trạch nhét vào thân thể, đều chỉ là quỷ kế vì dụ dỗ nàng sử xuất “Tang Uyển”. Nàng hối hận không thôi, lại vô lực kháng cự, hắc khí

dày đặc từ trên người nàng tràn ra, đem nàng bao vây.

Người trong Cửu Nhạc nhìn thấy phát triển như thế, đều sinh kinh cụ. Nếu nàng lại bị Lệnh chủ Cửu Thiên đoạt xá, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Bên trong đám người, xông xáo đột nhiên phát sinh. Chỉ có đem nàng chém giết, mới có thể miễn mầm tai vạ này, nhưng tình thế như thế, như thế nào hạ thủ được?

Nhiếp Song bị lỏng ở trong vòng một mảnh hắc khí, gần như hít thở không thông. Cách hắc khí nhìn lại, hết thấy đều u ám mông lung. Nhưng nàng như trước có thể thấy rõ, gương mặt mọi người kinh cụ, thần sắc do dự.

Nếu là phải đổi thành ma vật, nàng thà rằng chết ở dưới kiếm đồng môn. Nàng không sợ chết, chính là...

Một khắc kia, chỉ có một ý niệm trong đầu mãnh liệt vô cùng. Ngay cả ý thức bị đoạt, cũng tuyệt không thể bỏ qua. Nàng mở miệng, dùng hết khí lực toàn thân hô lên hai chữ:

“Hoàn Trạch!”

Một tiếng kêu gọi kia, bị thương lạnh bị thương, ngẫm có ý tuyệt vọng. Hồi âm ở bốn phía phiêu dăng, nghe tới thật rớt rớt thảm thiết.

Đột nhiên, hành động của Dạ Diệt cứng đờ, ngực Cương Nham truyền ra một trận chấn động. Dạ Diệt cả kinh, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy bên trong đựng lạc nham lịch, rõ ràng vươn ra một bàn tay.

“Kiếm hầu?” Thanh âm Dạ Diệt khiếp sợ, vội vươn tay hướng ngực chụp lấy. Không ngờ, cự chưởng của gã lại bị lực lượng vô hình cản xuống dưới. Nguyên lai là một đám Chưởng môn Cửu Nhạc cùng các đệ tử, nhất tề thi pháp, ngăn trở gã hành động.

Ngực Cương Nham nứt vụn đến lợi hại, từ trong thạch hiện ra một người, đúng là Hoàn Trạch. Hắn hiển nhiên đã là tinh bì lực tấn, chỉ miễn cưỡng bài trừ nửa bả vai, liền vô lực hành động.

Nhìn thấy hắn, Nhiếp Song mừng như điên không thôi, trong đầu lại có một lát thanh minh.

“Hoàn Trạch!” Nàng mở miệng, lại hoán hắn một tiếng.

Hoàn Trạch nhìn nàng, dùng hết khí lực hô: “Dùng ‘Vạn linh thông tính’ hút chân khí của gã!”

Hút hết chân khí Dạ Diệt? Nhiếp Song khó hiểu. Nếu là hấp thu yêu ma tà khí này, không phải càng thêm...

Không cho nàng thời gian do dự, Hoàn Trạch lại hô: “Nghe ta ! Mau!”

Nhiếp Song trong lòng nhất định, không hoài nghi nữa. Nàng hơi ổn định tâm thần, thả người mà lên, nâng chưởng nhấn trên Cương Nham của Dạ Diệt, thì thầm: “Vạn linh thông tính, chư khí nạp hợp!”

Dạ Diệt thấy thế, càng cười không thôi: “Ha ha ha ha ha ha, Nhiếp cô nương, hút hết chân khí của ta, người liền là ma vật ... Ha ha ha ha ha ha...”

Nhưng mà, tiếng cười của gã bỗng nhiên bị ách đoạn. Ma lực bị hấp, Cương Nham nứt vụn càng lợi hại, một chút linh quang bỗng nhiên hiện ra, cùng linh khí thanh thấu, phun trào ra.

Phong Linh Ngọc!

Nhiếp Song bừng tỉnh đại ngộ. Đúng vậy, ngày xưa Dạ Diệt cướp đi khối Phong Linh Ngọc này, cũng giấu ở trong cơ thể! Nàng lúc này mới hoàn toàn hiểu được dụng ý của Hoàn Trạch, hút hết chân khí của Dạ Diệt cũng không ý nghĩa, nhưng nếu có thể có được năng lực của khối Phong Linh Ngọc này, liền có thể đem nội đan hoàn toàn áp chế!

Đó là năng lực loại nào thanh tịnh thuần túy, theo song chưởng xông vào trong cơ thể. Quanh thân hắc khí giống bị gió nhẹ phát tán, trong cơ thể xao động như bị dòng bên trong giẫm bót. Trong óc, thông thấu trong sáng. Ma tính chi ưu, bị đánh tan hoàn toàn.

“Sẽ không ... Sẽ không như vậy ... Sẽ không...” Thanh âm Dạ Diệt đột nhiên phát sinh tuyệt vọng. Nhưng gã rốt cuộc không thể nói thêm cái gì, chân khí đã hết, thân hình thật lớn của gã âm âm vỡ vụn, Cương Nham đều hóa thành sắc lẹm.

Giam cầm vừa đi, thân mình Hoàn Trạch vô lực rớt xuống. Nhiếp Song vừa thấy, việc thu thuật pháp, thả người bay lên, đón hắt. Đợi an ổn rơi xuống đất, hai người mới yên tâm.

Phía sau, sắc lẹm trút xuống, hai người đều vô tâm bận tâm. Vui sướng may mắn, thoát đi mọi ngôn ngữ, cũng nhuộm đỏ hốc mắt của bọn họ. Giờ này khắc này, chỉ có ôm, mới là an ủi.

Từ nay về sau, không còn sinh ly tử biệt nữa, cũng không cần lo lắng sợ hãi, hết thấy mạnh khỏe, như mới bắt đầu...

31. Chương 31: Kết Thúc

Bụi bặm lạc định, Nhiếp Song vẫn quyết tâm nắm tay Hoàn Trạch, cũng không nghĩ Thượng Dương chân quân bắt ngờ tới. Thượng Dương hỏi qua việc song tu, biết được Thiên Phong đem toàn bộ công lực truyền cho Nhiếp Song, rất kinh ngạc. Rồi sau đó lại nghe Dạ Diệt tập kích, Nhiếp Song đem khối Phong Linh Ngọc cuối cùng nạp vào chính mình, thì sắc mặt đại biến. Nói là thân có hai đạo hạnh lớn tiên ma, không phải là nhỏ. Cũng không quản sắc trời sớm muộn gì, lúc này kéo Nhiếp Song cùng lão cùng nhau hướng nơi tu luyện cổ cơ tiên khí hùng hực. Trong lúc nhất thời, Nhiếp Song ngay cả cơ hội cáo biệt cũng không có, liền bị lôi kéo đi.

Lòng tràn đầy bất đắc dĩ, chưa thụ tinh vương bận, liền tu luyện hơn nửa tháng, Nhiếp Song cuối cùng nhịn không được. Một ngày Thượng Dương ra ngoài, nàng nhân cơ hội thoát thân, ngự khí lăng không, thẳng đến Vồng sơn Thiên Ảnh các mà đi.

Lúc nàng tới nơi, đang lúc giờ mẹo. Sắc trời không rõ, lồng ra một mảnh thanh quang. Vồng sơn như trước đồng băng tuyết tích trên núi, lộ ra khí lạnh. Nàng tâm niệm Hoàn Trạch, liền không muốn kinh động người bên ngoài, lặng lẽ coi một cái là tốt rồi. Đến trước cửa sơn môn, nàng mới giật mình thấy chính mình chỉ ghé qua Thiên Ảnh các một lần, căn bản không biết chỗ ở Hoàn Trạch. Nàng biết rõ, bất quá là thư phòng cùng phòng ngủ của Thiên Phong, còn có Kiếm Các. Nàng cảm thấy mất mát. Nay, đành phải đi từng bước tính từng bước. Nàng thở dài, vừa bước vào sơn môn, chợt nghe một tiếng quát chói tai:

“Làm càn! Người tới là ai, dám can đảm sấn Thiên Ảnh các ta!”

Nhiếp Song đầu tiên là cả kinh, rồi sau đó liền nhận ra thanh âm kia. Quả nhiên, là đệ tử trong Thiên Ảnh các, luận linh mẫn cảnh giác, không người nào qua nổi hắt. Nàng âm thầm cười cười, lấy sa quyền che mặt, một lời không nói, tiếp tục đi vào trong.

“Đứng lại!” Thanh âm lại vang lên, Hoàn Trạch cầm kiếm mà đến. Hắt đem kiếm nhất hoành, nghiêm mặt nói, “Nếu không đứng lại, đừng trách ta xuống kiếm vô tình!”

Nhiếp Song đứng lại, tinh tế đoan trang nhìn hắt, thấy dáng người hắt cao ngất, thần sắc ngạo nghễ, không còn một tia thương tướng, nghĩ chắc đã khỏi bệnh. Trong lòng nàng vui mừng, chỉ tâm vui đùa âm ỉ càng tăng lên, không nói hai lời liền xuất chưởng công hướng về phía hắt.

Hoàn Trạch thấy thế, khởi kiếm chống đỡ. Hủy đi mấy chiêu, hắt dần dần phát hiện cái gì, trước mắt tự nhiên sinh ý cười. Hắt hư hoảng một chiêu, thu kiếm ra phía sau, lộ sơ hở cho nàng.

Nhiếp Song đang hăng say, thấy hắt lộ sơ hở, tự nhiên sẽ không bỏ qua, khởi chưởng liền đánh lên ngực hắt. Ai ngờ, hắt cũng không phòng không đỡ, cũng không né tránh, tùy ý nàng công kích. Mắt thấy sẽ đắc thủ, chính nàng ngược lại hoảng thần, vội thu lực đạo, mau lui mở ra.

Hoàn Trạch nhẹ nhàng cười, mở miệng khiêu khích: “Không tin ngươi hạ thủ được.”

Nhiếp Song biết chính mình đã bị nhìn thấu, tháo cái khăn che mặt, nói: “Nha, hảo thông minh, lại có thể nhận ra là ta đến.”

Hoàn Trạch hỏi kiếm vào vỏ, bất đắc dĩ nói: “Mỗi lần đều là vài cái lộ số như vậy, nhận thức không ra mới kỳ quái a. Sư tỷ tu luyện nhiều ngày, chẳng lẽ không học mấy chiêu mới?”

Nghe hắt nói như vậy, Nhiếp Song không hờn giận, nàng đi lên, nói: “Đừng đắc ý, nay đạo hạnh của ta cao hơn ngươi gấp trăm lần, mới vừa rồi là tha cho ngươi thôi!”

“Đạo hạnh cao đúng là vậy, nhưng thân thủ còn là bộ dáng hồi trước, một chút tiến bộ đều không có a.” Hoàn Trạch cười nói.

“Người...” Nhiếp Song không phản bác được, chỉ bất mãn nhăn mày lại.

Biểu tình của nàng làm cho Hoàn Trạch ý cười càng lớn. Hắn tinh tế nhìn nàng một phen, hỏi: “Tu luyện đều đã xong?”

Nhiếp Song đang muốn trả lời, chợt nghe phía trên trời cao, thanh âm Thượng Dương chân quân vang dội, thẳng hô: “Nhiếp Song! Người thật to gan! Còn không thả bổn tọa ra!”

Nhiếp Song trong lòng trầm xuống, ôm cánh tay Hoàn Trạch, vẻ mặt ai oán nhìn hắn. Hoàn Trạch phì cười, cau mày nói: “Nguyên lai là trốn tới ...”

“Cái gì trốn tới! Còn không phải là vì gặp...” Nhiếp Song nói đến một nửa, tự nhiên dừng lại. Nếu nói ra, chính mình chẳng phải rơi xuống hạ phong. Nàng vội đem câu nói kế tiếp nuốt xuống, ngược lại nói, “Người không phải nghĩ giao ta đi ra ngoài đi? !”

Bên trong bầu trời, tiếng la kia càng thêm phần nộ, nghe tới làm cho người ta kinh hãi. Hoàn Trạch nhìn nhìn trời, lại nhìn nhìn nàng, cuối cùng thở dài, lôi kéo nàng bước nhanh hướng trong Thiên Ảnh các mà đi. Lúc này, trong Thiên Ảnh các mọi người nghe được thanh âm Thượng Dương chân quân, đều kinh hoàng kính sợ, đều xuất môn đến xem tốt cùng ra sao. Hoàn Trạch mang theo Nhiếp Song cẩn thận né qua mọi người, cuối cùng đến phòng khách Vô Hương uyển. Đợi vào phòng xong, hắn đem cửa phòng chốt lại, thở thật dài ra.

Nhiếp Song vừa vào nhà, liền thấy hành lý ở bên giường. Đó là nàng khi mới tới Thiên Ảnh các mang đến, sau lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, nàng trở về Vạn Ý môn, lại chưa từng đem đồng hành lý này thu hồi. Nay tái kiến, không khỏi có chút hoài niệm.

“Mấy thứ này vẫn để đây sao?” Nhiếp Song mở miệng, hỏi một tiếng.

Hoàn Trạch quay đầu, thấy đồng hành lý, không khỏi cười cười. “Vốn là định mang trở về cho người, chỉ sợ thấy mặt lại chọc giận các người, cho nên trì hoãn.”

Các người —— không cần phải nói, tự nhiên cũng bao gồm Vạn Hách. Nhiếp Song lại nhớ lại đoạt phách đan mà trí khắc khẩu, không chỉ có là nàng cùng Hoàn Trạch, liền ngay cả Vạn Hách cùng Thiên Phong cũng xé rách mặt. Nay nghĩ đến, lại có vẻ buồn cười như vậy.

Nghĩ đến đây, nàng mở miệng hỏi: “Đúng rồi, Thiên Phong sư bá như thế nào rồi?”

Hoàn Trạch nghe được vấn đề này, hơi có chút bi thương, “Vạn Hách tiên tử tuy rằng cùng sư phụ song tu, nhưng muốn khôi phục được công lực trước kia, chỉ sợ là không được...” Hắn lại nghĩ đến cái gì, cười nói, “Vạn Hách tiên tử vừa vặn đã ở trong Thiên Ảnh các, muốn hay không gặp một lần?”

“Không cần!” Nhiếp Song nói, “Ta không muốn đi quấy rầy bọn họ!” Nàng nói xong mở thùng ra, có chút hưng trí xem hành lý chính mình. Tuy rằng xiêm áo nhiều ngày, nhưng tất cả đều rất sạch sẽ, nghĩ đến là cần cho quét tước chi cổ. Nàng không khỏi có chút cao hứng, rồi sau đó, ánh mắt liền bị một màu đỏ hấp dẫn.

Tơ hồng? Nàng thân thủ đem thứ đó cầm lên, nhẹ nhàng thác ở trên bàn tay. Trong lòng cảm giác, có chút vi diệu. Nếu là ngày đó nàng chưa từng lấy tơ hồng này buộc lại Thiên Phong, có lẽ hết thấy cũng không giống nhau. Hoặc là, nàng dùng tơ hồng Hợp Linh chân chính, buộc lại là một người khác.

“Lúc ấy ta ở ngay bên cạnh người a” —— Những lời này, thời điểm nghe thấy chỉ có địch ý. Mà lúc này hồi tưởng, lại làm cho trong lòng nàng hơi hơi phát ngột.

Nàng cười, đem tơ hồng kia vòng lên ngón út, nâng tay giương lên.

Hoàn Trạch tựa vào cạnh cửa, cẩn thận quan sát đến tình thế bên ngoài, đột nhiên, trên ngón út hơi hơi căng thẳng. Hắn cúi đầu, chỉ thấy tơ hồng triển miên, ở trên ngón tay hắn đánh kết. Hắn cười, ngẩng đầu hỏi nàng: “Làm cái gì?”

“Trước kia ta có mắt không nhìn thấy thái sơn, xuyên sai người rồi, nay chính thức trở về.” Nhiếp Song cười đáp.

“Nghĩ muốn xuyên ai thì xuyên ai sao, đây căn bản là tơ hồng sư tỷ làm giả đi.” Hoàn Trạch cười bắt đắc dĩ nói.

“Có cái gì quan trọng.” Nhiếp Song một bên oản khởi tơ hồng, vừa đi hướng hần, “Thiên Phong sư bá nói đúng, nội tâm tương hợp không trọng yếu. Mặc kệ đầu tuyến kia xuyên là ai, nhận định người, chính là người.”

Hoàn Trạch cúi mâu cười, thân thủ kéo sợi, lôi nàng lại gần. Hần nắm tay nàng, cúi đầu ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói một câu: “Rất nhớ người.”

Rung động, ở trong lòng tràn ra, làm cho gò má Nhiếp Song đỏ. Nàng nhìn hần, tâm niệm vừa động, vẫn khởi cánh tay hần, xinh đẹp cười nói: “Hảo sư đệ, trong thân thể người ma chủng đã qua, đạo hạnh không lớn bằng lúc trước. Muốn hay không cũng theo ta...”

Hoàn Trạch tự nhiên biết nàng muốn nói cái gì, không đợi hai chữ kia xuất khẩu, tay hần giơ lên ở trên trán nàng bấn một chút, cười nói: “Sư tỷ tự trọng.”

Bốn chữ đã lâu không nghe, chứa bao nhiêu buồn vui. Nhiếp Song cười, dùng sức nhất cuồng, kéo hần khỏi cách cửa phòng. Rồi sau đó, dưới chân nàng nhất vấp, dùng sức đẩy, bức hần hướng về phía giường.

Hoàn Trạch cả kinh, vội định bước đứng lại, vừa giận vừa buồn cười nói: “Khi nào thì, còn nháo.”

“Thiên nháo!” Nhiếp Song nhất quyết không tha, lực động pháp rõ ràng, cùng hần đấu sức.

Đạo hạnh pháp thuật, Nhiếp Song sớm tinh tiến. Hoàn Trạch lại là đối thủ của nàng, hần chỉ cảm thấy một cổ lực đạo cường chế mà đến, chế tứ chi của hần, mãnh lực đẩy hần về phía sau. Hần biết không có thể đánh bừa, đơn giản không chống cự. Đợi khi đến trước giường, hần đảo đúng thời cơ, ngừng chân, mượn lực xoay người. Nhiếp Song cả kinh, khi đang muốn ứng đối, cổ tay lại bị hần chặt chẽ bắt lấy, thiên toàn địa chuyển gian, nàng lại bị hần áp ở trên giường.

Hoàn Trạch đem hai tay của nàng chặt chẽ ấn chặt, lắc đầu nói: “Ta sớm nói, thân thủ sư tỷ một chút tiến bộ cũng không có a.”

Nhiếp Song đỏ mặt, sảng giọng: “Không có khả năng... Người mất ma chủng, ta không có lý nào bại bởi người!”

Hoàn Trạch cười, nói: “Mất đi ma chủng thì như thế nào? Ta từng hai lần chế trụ sư tỷ, cũng chưa từng vận dụng ma chủng a.” Hần nói xong, tới gần nàng vài phần.

Nhiếp Song hoảng thần, nàng tuy rằng nghĩ tới chuyện cùng hần song tu, nhưng phát triển như vậy cũng là bất ngờ. Hai tay của nàng bị giam cầm chặt chẽ, sức nặng trên người lại làm cho nàng không thể động đậy. Lòng của nàng khiêu nhảy mất cuồng loạn, vừa là ngưỡng ngưỡng vừa là e ngại, làm cho nàng không tự giác có chút run run.

Thanh âm Hoàn Trạch mang theo khinh trào, nói: “Nghịch lửa hai chữ này, sư tỷ có nghe qua?”

Nhiếp Song trên mặt càng nóng bỏng, nhưng không cam lòng yếu thế. Nàng ngẩng thân, khiêu khích nói: “Àn, thật là nghịch lửa...” Nàng làm sơ tạm dừng, niệm xuất hai chữ, “Viêm Sói.”

Nghe thấy xưng hô này, thân mình của hần mất tự nhiên cứng đờ. Phát hiện việc này, Nhiếp Song càng đắc ý, cười nói: “Ta đã nuốt nội đan Lệnh chủ, người còn không đi theo ta, thay ta cầm kiếm.”

Hoàn Trạch mi phong một điều, nói: “Ỗ thế hiếp người.”

“Nha, ta trận cái gì thế, người nói cho ta nghe một chút?” Nhiếp Song hỏi lại.

Hoàn Trạch lẳng lặng nở nụ cười, một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Ỗ vào ta thích người...”

Một câu, làm cho hai người đều trầm mặc xuống dưới. Nhiếp Song nhìn hần, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân đều nhân cơ hội đi ra khỏi người. Thâm nồng ngọt, tô cốt, nhuần tâm.

Ngóng nhìn trong lúc đó, khoảng cách giữa hai người chậm rãi gần hơn, một tác, một phần, nhất ly, thẳng đến ngay cả vi hào đều không thể chịu đựng được...

Đột nhiên, cửa phòng mạnh mẽ bị đẩy mở ra, nữ đệ tử gọi là Vân Tiên lạnh chanh lấu tấu vọt tiến vào, đợi đến khi thấy rõ tình trạng trước mắt. Nàng kêu sợ hãi một tiếng, ôm ánh mắt tịt văng ngoại bào, vừa chạy còn vừa kêu: “Nhiếp sư tỷ ở trong này —— “

Hoàn Trạch cùng Nhiếp Song đều là cả kinh, hai người vội vàng đứng dậy, đang muốn ứng đối. Đã thấy Thượng Dương chân quân dĩ nhiên phi thân mà đến, Thiên Phong Vạn Hách theo sát phía sau, sắc mặt đều là xấu hổ bất đắc dĩ.

Mắt thấy Thượng Dương chân quân tới gần, Nhiếp Song chính sắc, đối Hoàn Trạch nói: “Liều mạng với người!”

“A?” Hoàn Trạch ngạc nhiên.

“Hừ! Ta càng muốn ở lại Thiên Ảnh các, xem ai có thể làm gì được ta!” Nhiếp Song dứt lời, nâng tay gương lên, đem ẩn ngũ cán bảo kiếm gọi ra.

Thượng Dương thấy thế, giận không kềm được: “Hảo một nha đầu giáo hóa không chịu nổi. Nội đan ma vật kia hại người rất nặng! Đợi bổn tọa thu người!”

Vạn Hách quá sợ hãi, vội trách mắng: “Song Nhi, không thể vô lễ!”

Thiên Phong cũng khẩn trương vạn phần, nói: “Hoàn Trạch, còn không ngăn cản sư tỷ người!”

...

Xưa nay Thiên Ảnh các yên tĩnh tường hòa tức khắc nổ oanh, thuật pháp nhắc lên cuồng phong, phát nhẹ tuyết đọng khắp núi. Mặt trời thăng chức, ánh nắng tươi sáng, hoàn toàn một mảnh hoà thuận vui vẻ xuân ý, ấm lòng người...

32. Chương 32: Thiên Phong-vạn Hách (1)

Vào đông, đầu giờ mao, trời còn chưa sáng. Tuyết quang trắng như tuyết, choáng váng ở cửa sổ. Gối ngủ thơm ngát, một đêm mộng ngọt, gọi người không muốn tỉnh lại. Giữa lúc hoảng hốt, buổi sáng nghe được tiếng chuông từ từ, nàng ở lại trong chăn mông mông, ngoảnh mặt làm ngơ. Không biết trải qua bao lâu, tiếng bước chân vội vàng từ xa lại gần, cửa phòng bị đột nhiên bị đánh văng ra. Có người đi tới đầu giường của nàng, vừa kéo nàng, vừa vội vàng nói: “Vạn Hách, Vạn Hách đừng ngủ nữa, mau đứng lên!”

Vạn Hách... Nàng một hồi lâu mới ý thức đây là tên của nàng. Nàng sâu kín tỉnh dậy, còn buồn ngủ nhìn người tới, nói: “Tịch Bội sư tỷ... Làm sao vậy?”

“Còn hỏi!” Cô gái gọi Tịch Bội vẻ mặt khẩn trương, “Sớm khóa a! Hiện tại là giờ mao chính một khắc !”

“Có cái gì quan trọng, đã nói ta bị bệnh rồi.” Vạn Hách dứt lời, lại miễn cưỡng ý lại trên gối đầu.

“Trước kia không lo, nhưng hôm nay thì không giống. Xa Kịêu sư huynh ngày hôm qua đi ra ngoài làm việc còn chưa có trở lại, sáng nay là Thiên Phong sư huynh giam khóa!” Tịch Bội lại kéo nàng dậy, vừa rung vừa nói.

“Thiên Phong...” Vạn Hách hơi có chút thanh tỉnh, “Cái người sẽ không cười?”

“Đúng vậy! Sáng nay đệ tử đến muộn đều quỳ một đám, người lại trễ một chút, còn không biết như thế nào đâu! Nhanh chút đứng lên!” Tịch Bội từ một bên túm quần áo Vạn Hách nhét vào trong lòng nàng, “Người mau a, ta đi kêu các tỷ muội khác!”

Vạn Hách mơ mơ màng màng ôm đồng quần áo, thân mình lại hướng trên gối đầu đổ đi. Dù sao cũng đã muộn, cũng không kém nửa khắc hay hơn khắc...

Đợi cho nàng chân chính thanh tỉnh, thay xong quần áo, thời điểm rửa mặt chải đầu xong, đã là thần sơ. Nàng nhàn nhã đi đến kinh đường, quả nhiên gặp một đám đệ tử quý ngoài đường. Mọi người giờ bội kiếm, vẻ mặt khổ sắc, đều là thái độ khóc không ra nước mắt. Nhìn thấy nàng đến, mọi người vội nháy mắt nháy mắt, làm động tác làm động tác, ám chỉ nàng đi mau.

Vạn Hách đang do dự, chợt thấy một cổ áp lực bức nhân. Nàng ngược mắt, chỉ thấy một gã hắc y nam tử đứng ở cửa Kinh đường, lưng đeo trường kiếm, gác tay mà đứng, khí thế nghiêm nghị. Hắn bắt quá hai mươi, lại mang theo một cỗ nghiêm nghị vắng lặng gió, mặt mày trong lúc đó đều là đoan nghiêm.

Vạn Hách mỉm cười, bước đi lên, ngọt ngào kêu: “Thiên Phong sư huynh.”

Thiên Phong nhìn nhìn nàng, hỏi: “Sư muội cũng biết hiện tại là giờ nào?”

Vạn Hách nghe vậy, mặt đỏ lên, cúi đầu, sợ hãi nói: “Sư huynh... Ta...”

Thiên Phong thấy nàng nói quanh co khôn khéo, liền ngắt lời nói: “Không cần giải thích. Đi ra kia quỳ xuống.”

Vạn Hách vẻ mặt sợ hãi, kéo tay áo của hắn, giọng bi thương nói: “Sư huynh, ta không dám, huynh tạm tha ta lần này đi.”

Nói đến ở trong vòng môn phái, Vạn Hách tuổi nhỏ nhất, lại ngày thường mảnh mai, sư huynh đồng môn phần lớn đều tha cho nàng. Nghe nàng cầu xin như thế, há có bất động dung. Ai ngờ Thiên Phong lại nhíu nhíu đầu mày, rút tay áo về, lãnh đạm nói: “Ta nếu tha cho ngươi, dùng cái gì tử hình kỷ?”

Pháp luật và kỷ luật? Vạn Hách trong lòng kinh hoàng. Bất quá chính là sớm khóa, cầm lông gà làm lệnh tiễn! Nàng nghĩ nghĩ, ai a một tiếng, thân mình vừa lệch. Thiên Phong thấy thế, thân thủ nâng cánh tay của nàng, giúp nàng đứng vững. Chỉ thấy nàng mày cau chặt, khẽ cắn môi anh đào, nói quanh co nói: “Sư huynh... Vạn Hách cũng tưởng sáng sớm, nhưng là... Nhưng là... Nữ nhi luôn luôn có vài ngày...”

Lời này vừa nói ra, Thiên Phong sắc mặt khẽ biến. Vạn Hách thấy hắn như thế, trong lòng vui vẻ. Nàng đang muốn nói thêm gì nữa, lại thấy cổ tay hắn nhẹ nhàng vừa chuyển, lập tức cởi cánh tay của nàng ra, nhấn trên mạch đập của nàng. Vạn Hách cả kinh, cũng đã không kịp ứng đối. Chỉ nghe thanh âm của hắn lãnh liệt vô cùng, chỉ lập lại năm chữ: “Đi ra kia quỳ xuống.”

Chuyện cho tới bây giờ, Vạn Hách tuy có không cam lòng, nhưng cũng không thể. Nàng khẽ hừ một tiếng, đi đến một bên không chút để ý quỳ xuống.

“Giờ kiếm.” Thiên Phong nhìn nàng rời rạc quỳ tư, lại thêm một câu.

Vạn Hách dương đầu, vẻ mặt không sợ, nói: “Ta không có bội kiếm.”

Thiên Phong không nói, cởi xuống bội kiếm, đưa tới trước mặt nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Nâng tay.”

Vạn Hách mi vừa nhíu, lúc này mới tức giận. Chính là, nàng đã muộn sớm khóa trước đây, cũng không thập phần lo lắng cùng hắn tranh chấp. Nàng cảm giận nhìn hắn, thân thủ tiếp kiếm.

Một khắc ngón tay hắn buông ra kia, trên tay nàng cũng trầm xuống. Thanh kiếm này thế lại nặng như thế, hơn xa bội kiếm bình thường của các đệ tử. Đây rõ ràng chính là cố ý khó xử nàng! Nàng cắn răng, thấp giọng nói: “Bất quá là thay Xa Kiệu sư huynh một ngày, đoan cái gì giá...”

Thiên Phong cũng không đáp nàng, hắn đứng thẳng người, lãng nhiên nói: “Xa Kiệu sư huynh phụng mệnh sư tôn đi xa, bắt đầu từ hôm nay, ta thay chức của hắn. Đệ tử tông môn nếu có chút không tuân theo quy định loạn kỷ giả, đối xử bình đẳng, y luật xử phạt.”

Lời này vừa nói ra, dưới bậc quỳ trong hàng đệ tử nổi lên một trận xôn xao, thanh âm hỗn loạn bi thương. Vạn Hách ngẩn ra, trong lòng lồng một tảng u ám. Nàng lại nhìn nhìn Thiên Phong, tỏa ra con đường phía trước nhiều cảm giác. Thiên Phong không cần phải nhiều lời nữa, trầm mặc hướng trong Kinh đường mà đi.

Đang lúc này, bỗng nhiên có một nữ đệ tử vội vàng chạy tới. Nàng cước bộ quá mau, rất vội vàng, một cước đạp không đi đổ xuống. Thân ảnh Thiên Phong bỗng nhiên mà động, trong nháy mắt đã đem nữ đệ tử tiếp ở trong lòng.

“Hàm Khôn sư tỷ, không có việc gì chứ?” Thiên Phong mở miệng, hỏi một tiếng.

Nữ đệ tử kia cười nhẹ, lắc lắc đầu. Nàng đứng thẳng người, vội hỏi: “Sớm khóa đã muộn, đến lĩnh phạt.”

“Sư tỷ nói quá lời.” Thiên Phong vẫn giúp đỡ nàng, chậm rãi hướng trong Kinh đường đi.

Vạn Hách nhìn thấy cảnh này, trong lòng giận không kềm được. Nói cái gì đối xử bình đẳng, rõ ràng nặng bên này nhẹ bên kia! Hảo một tên ra vẻ đạo mạo! Cõi lòng nàng đầy bất bình, phần hận không chịu nổi. Nàng ước chừng quý một canh giờ, đến lúc đứng dậy, tay và chân tự nhiên không cần phải nói. Đệ tử đồng môn đều đi lên an ủi khuyên giải, vài sư tỷ muội thân mật lại cùng chung mối thù, chỉ nói Thiên Phong mặt lãnh tâm ác, là cố ý làm ra oai phủ đầu khi dễ nhân. Vạn Hách nghe xong những lời này, mới vừa rồi thoáng bình khí.

Thật vất vả chịu đựng quá một ngày, một đám nữ đệ tử ăn nghỉ cơm chiều, liền nấu nước tắm rửa. Ngày đông trời giá rét, nữ đệ tử đều ước định mà thành, phàm là tắm rửa, tất cả mọi người đều cùng nhau, lấy cầu ấm áp. Ngâm mình ở bên trong nước ấm, mọi người không khỏi lại nói đến việc ban đêm, vừa nhắc tới Thiên Phong, Vạn Hách vẻ mặt liền ghét. Lúc này, sư tỷ gọi là Tịch Bội đã mở miệng, trêu chọc nàng nói: “Kỳ thật luận tướng mạo võ nghệ, Thiên Phong sư huynh rất nổi tiếng. Tuy nói bất cận nhân tình, nhưng bộ dáng lạnh lùng cũng rất mê người không phải sao? Nếu không sáng nay là ta tự mình tới gọi người, ta còn nghĩ người cố ý đi muộn, để thu hút sự chú ý của hần đấy!”

Các sư tỷ vừa nghe, đều nở nụ cười, lại có người chế nhạo nói: “Đúng vậy đúng vậy. Chúng ta lúc trước còn nói, Thiên Phong Vạn Hách, tên thật là rất hợp!”

Vạn Hách tỏ ra tức giận, phản bác nói: “Cái gì a. Vậy Hương Lỗ Chỗm sư huynh cùng Tịch Bội sư tỷ người lúc đó chẳng phải một đôi?”

“Làm sao giống nhau. So ra kém các người tinh tế a.” Tịch Bội nói, “Nói không chừng chính là vì thế, hôm nay đối với người đặc biệt ‘Chiếu cố’ đâu!”

Vạn Hách nóng nảy, dùng nước hắt nàng. Trong lúc nhất thời, trong bồn tắm huyền túi bụi. Thật vất vả khi bình tĩnh trở lại, một nữ đệ tử mở miệng, nói: “Nói vậy Hương Lỗ Chỗm sư huynh, hần đến bây giờ còn không có tỉnh đi?”

Lời này vừa nói ra, ngưng trọng nảy sinh.

“Lần trước cùng Cức Thiên phủ giao thủ bị thương nghiêm trọng như vậy?”

“Nghe nói là trúng ma độc gì đó.” Biết rõ nội tình Tịch Bội thở dài, nói, “Sư tôn đã luyện ‘Rửa tẩy đan’, chính là còn thiếu dùng thuốc dẫn là ‘Vân chi cam lộ’. Các đệ tử đạo hạnh cao đều đi hái lộ rồi.”

Nghe được nơi này, tất cả mọi người thán khởi khí đến, chỉ oán chính mình đạo hạnh thấp kém. “Vân chi cam lộ” là tinh túy của thần mộc “Thiên vân hoa”, vài dặm trong ngoài sơn cốc còn có rừng cây thành phiến, đều không phải là vật hần hữu. Chính là có hai cái khó xử, thứ nhất là ‘Vân chi cam lộ’ bỏ ra là lúc, hương yêu dị, không chỉ hấp dẫn yêu vật, còn có hiện tượng mê trí lòng người trí. Định lực hơi thấp, chỉ sợ lấy lộ bất thành, ngược lại táng thân dưới tàng cây. Thứ hai, ‘Thiên vân hoa’ chỉ tại ban đêm hai mùa xuân hạ mới có thể đại lượng bỏ ra cam lộ, nay đúng là mùa đông, cam lộ rất thưa thớt, một buổi tối một thân cây cũng bắt quá sinh ra vài giọt. Vì vậy, tuy rằng đệ tử tinh nhuệ trong môn phái đều ra hết, vẫn như cũ không thể thu thập đủ cam lộ.

“... Xa Kiệu sư huynh chính là bởi vậy mới bị phái xuống núi đi, sợ là đi môn phái khác cầu lộ đấy.” Tịch Bội nói xong, lại nghĩ đến cái gì, “Đúng rồi, Hàm Khôn sư tỷ cũng bị phái đi thu thập cam lộ, được vài đêm. Sáng nay không phải còn muộn sớm khóa sao, nghe nói sau khi trở về thì gục xuống.”

Mọi người nghe xong, đều thổn thức. Vạn Hách thấp đầu, nhớ tới chuyện sáng sớm. Nguyên lai là vì vậy mới nặng bên này nhẹ bên kia, không nghĩ tới hần còn rất săn sóc. Nàng nghĩ nghĩ, trong lòng bất bình tiêu rất nhiều.

Nhất thời tắm rửa chấm dứt, mọi người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Người tu tiên, coi trọng thủ tĩnh, cho nên đệ tử đều là một gian độc thất. Vạn Hách sau khi trở về phòng, cũng không đi ngủ, chính là ngồi xuống. Đợi đến lúc canh ba, nàng trợn mắt đứng dậy, lặng lẽ ra khỏi phòng.

Dưới ánh trăng, khắp núi tuyết trắng phiếm thanh quang. Nàng cẩn thận nhìn nhìn mọi nơi, giẫm chận tại chỗ bay lên không. Không cần một lát, nàng bay xuống ở một chỗ sơn cốc. Trong cốc sinh đầy cây cối kỳ dị, cành như lưu ly, lá giống như phỉ thúy. Trời sinh quang hoa, thấu mộc mà ra, làm cho cả sơn cốc đều lồng ở một mảnh xa hoa huy choáng vằng. Gió nhẹ quá hạn, một mảnh rừng sỏi hú, dễ nghe động lòng người. Nàng đi xuống một thân cây, từ trong lòng lấy ra một bình nhỏ thủy tinh. Nhiều màu cam lộ, đã đầy hơn phân nửa bình. Nàng cười, ngẩng đầu nhìn ngọn cây, nói: “Đêm nay có thể thu đầy bình, đúng không, ‘Thiên vân hoa’?”

Nàng lấy lại bình tĩnh, tinh tế nhìn mỗi một mảnh lá cây, không chịu sai lậu một phần. Đang lúc nàng tập trung tinh thần, chợt nghe một tiếng quát chói tai:

“Vạn Hách!”

Vạn Hách cả kinh, theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy bước nhanh mà đến Thiên Phong. Như trước là hắc y trường kiếm, như trước là lạnh như băng sương hàn. Chắc, nghĩ đến sơn cốc này thật lớn, đệ tử tập lộ bình thường hội thủ mấy cây thụ, sẽ không dễ dàng đi lại. Vài buổi tối nàng cũng chưa bị phát hiện, như thế nào đêm nay liền cố tình đánh vào trong tay hắc.

Nàng thu hồi cái chai, sáng sửa cười, ngọt ngào kêu: “Thiên Phong sư huynh.”

“Vi phạm gác cổng, tự tiện xuống núi, ngươi cũng biết sai?” Thiên Phong đi lên phía trước đến, lạnh lùng răn dạy.

Vạn Hách cẩn thận nhìn nhìn mọi nơi, xác định không người xong, nàng hai tay chống nạnh, khinh miệt nói: “Hừ, có thể tránh thoát ánh mắt đệ tử tuần tra ban đêm là bản sự của ta, ta nghĩ đến chỗ nào liền đến chỗ đó. Huynh có thể hướng sư tôn cáo trạng, nói ta hết sức lòng bông. Nhưng muốn ta nhận sai với huynh, huynh nằm mơ!”

Thiên Phong nhíu mày, “Ta đã được giao xử lý mọi việc trong phái, tự nhiên y luật làm việc. Ngươi theo ta tức khắc về núi, đi Kinh đường chịu phạt!”

Thù mới hận cũ, làm cho Vạn Hách sinh ý đối kháng, “Bất quá hơn ta mấy tuổi, liền bày ra tôn trưởng phái đoàn, cười chết người! Muốn giáo huấn ta, trước hết đánh thắng ta rồi nói sau!” Nàng tiếng nói vừa dứt, dương tay xoay người. Chỉ thấy hồng quang lượn vòng, vờn quanh mà sinh. Quang huy kia ngưng tụ không tiêu tan, dài tựa dải ngân như băng gấm. Thuật pháp này, đúng là chưa hề thấy.

Thiên Phong cũng không rút kiếm, chỉ nói: “Sư muội tự trọng.”

Vạn Hách hừ lạnh một tiếng, cánh tay giương lên. Hồng quang như luyện, bay cuộn mà đi, nháy mắt trói chặt tay chân Thiên Phong. Nàng thấy nhất kích đắc thủ, cười nói: “Đây là ‘Vạn Ý La Thiên’ ta tự nghĩ ra, chuyên trói người. Ta cũng muốn nhìn xem, huynh như thế nào giãy!”

Thiên Phong mày cau chặt, lại như trước không ra tay. Hắc nhìn nàng, nói: “Hồ nháo cũng nên có độ giới hạn, nơi này không phải nơi ngươi có thể đến, mau trở về!”

Vạn Hách khinh thường, nói: “Hôm nay đến! Mỗi ngày đều đến! Huynh sao làm khó dễ được ta!”

Thiên Phong trong thần sắc hiện ra một tia nôn nóng, lúc đang muốn trách cứ, chợt nghe một cỗ nùng hương khí trời mở ra, hương ngọt lạnh, đúng là xinh đẹp.

“Vân chi cam lộ”?

Hắc vội ngược mắt, hướng lá cây nhìn lại. Quả nhiên, cách đó không xa trên một mảnh lá ngũ sắc phù sinh, cam lộ trong suốt theo mạch lá chảy xuống, tản ra nùng hương. Vạn Hách cũng thấy giọt cam lộ này, nàng không tranh cãi, lấy ra bình nhỏ, phi thân hướng trên ngọn cây kia mà đi.

Thiên Phong thấy thế, vội vàng kêu: “Chậm đã!”

Vạn Hách làm sao để ý đến hắc, bóc nắp bình sẽ thủ lộ. Đột nhiên, một cỗ sát khí ép áp mà đến. Một yêu vật rõ ràng xuất hiện, chắn phía trước Vạn Hách. Quái vật kia toàn thân mũi nhọn, rất tròn như cầu. Thoạt nhìn, dường như giống con nhím thật lớn. Vạn Hách cả kinh, lui liền mấy bước. Quái vật kia cũng không cố nàng, lập tức vọt tới trước cây, vươn đầu lưỡi nhỏ dài, liếm về phía giọt cam lộ kia. Vạn Hách vừa

thấy, giận không kiềm được, trách mắng: “Yêu nghiệt! Không cho phép chạm vào cam lộ của ta!” Nàng vừa nói, vừa dẫn hồng quang mấy đạo, đem quái vật kia trói lại, tha khai mấy trượng. Quái vật tức giận phi thường, lại tránh thoát không ra, thân mình run lên, đem mũi nhọn bắn đi ra, đánh úp về phía Vạn Hách.

Điện quang hỏa thạch trong lúc đó, Thiên Phong rút kiếm, chặt đứt trói buộc trên tay chân của mình, thả người đến trước người Vạn Hách, huy kiếm nói: “Ngàn kiếm quang ảnh!”

Kiểm quang nhấp nháy, theo đó mà sinh, trong nháy mắt chém vỡ mọi mũi nhọn.

Vạn Hách thấy thế, chính âm thầm sợ hãi than, lại nghe Thiên Phong mở miệng, ngữ khí vừa là trách cứ vừa là lo lắng, “Ta đã nói, nơi này không phải nơi ngươi có thể đến!”

33. Chương 33: Thiên Phong-vạn Hách (2)

“Ta đã nói, nơi này không phải nơi ngươi có thể đến!”

Vạn Hách nghe xong những lời này, mặt lộ vẻ bất khoái. Nghĩ nàng liên tục vài đêm hái lộ lúc này, cũng gặp gỡ qua mấy yêu vật, cũng đều thoải mái giải quyết. Nay lại bị coi khinh như thế, khó tránh khỏi không cam lòng. Nàng thu hồi bình nhỏ, nâng tay khẩu quyết, đem hồng quang buộc chặt, lặc vào thân thể yêu vật kia. Yêu vật kêu rên không ngừng, suy sụp ngã xuống đất.

“Đạo hạnh tu vi của ta không thua huynh!” Vạn Hách mở miệng, nói như thế.

Thiên Phong nghe vậy, đang muốn phát biểu, quái vật kia lại đột nhiên vươn có vài đầu lưỡi đến, liếm hướng về phía một giọt cam lộ kia. Hần lúc này nuốt xuống lời muốn nói, huy kiếm chém tới. Kiếm quang lướt qua, đầu lưỡi gãy, máu bắn phun tung toé mà ra, tanh tưởi cùng nùng hương của ‘Vân chi cam lộ’ xen lẫn vào nhau, quỷ dị vô cùng. Quái vật kia vẫn chưa từ bỏ ý định, lại duỗi thân ra càng nhiều đầu lưỡi hơn. Vạn Hách khởi thủ thực hiện, hồng quang lượn vòng mà đi, đem đầu lưỡi này nhất nhất trói buộc. Nàng còn thấy không đủ, lại hai tay phiến hoa, dẫn hồng quang lần lượt thay đổi, nháy mắt đem đầu lưỡi này đánh ra một cái hoa kết. Nàng làm xong việc đó, hướng về phía Thiên Phong cười khiêu khích.

Thiên Phong có chút bất đắc dĩ, cúi đầu không nói. Vạn Hách tự mình đắc ý, ý cười tươi sáng. Lúc này, nàng bỗng nhiên ý thức được cái gì, cuống quýt quay đầu, nhìn phía ngọn cây. Quả nhiên, mới vừa rồi giọt cam lộ đã theo mạch lá rơi xuống, mắt thấy sẽ rơi xuống đất. Nàng vội lấy ra bình nhỏ, phi thân đi qua, ở nghìn cân treo sợi tóc, đem cam lộ kia tiếp ở tại trong bình.

Lộ nhỏ vào bình, quỷ ngũ sắc hoa hoè. Trong bình cam lộ hơi hơi chớp lên, tản mát ra nùng hương mê hoặc người. Ngửi được cổ hương khí này, quái vật kia hấp hối rống lớn một tiếng, tránh ra trói buộc đứng dậy, đầu thân vãi ra mũi nhọn, công hướng về phía Vạn Hách. Vạn Hách nằm rạp người ở, há có khả năng ứng đối. Thiên Phong phi thân mà đến, huy kiếm thét ra lệnh: “Ngàn kiếm quang ảnh!”

Sắc nhọn quang nghìn đạo, đem mũi nhọn cắt hết. Hần xoay người, đối Vạn Hách nói: “Nhét lại nắp bình!”

Vạn Hách đang muốn nghe theo, dưới mặt đất bỗng nhiên thoát ra dị vật, đem tay nàng buộc lên. Nàng tập trung nhìn vào, cuốn lấy tay chân nàng, đúng là đầu lưỡi của quái vật kia. Đầu lưỡi dính ngấy nóng rực, tanh hôi vô cùng, làm cho nàng sợ hãi. Mắt thấy đầu lưỡi kia liếm đến, nàng nhịn ghê tởm, đem bình nhỏ đầy lộ gắt gao hộc vào trong ngực.

Thiên Phong thấy thế, lập tức huy kiếm đem đầu lưỡi kia chặt đứt. Máu bắn phun ra, bắn tung toé vào ánh mắt Vạn Hách. Đau đớn tỏa ra, làm cho nàng kêu đau một tiếng. Mắt thấy đầu lưỡi kia vừa muốn tái sinh, Thiên Phong trở lại, dương kiếm làm nói: “Tật phong quán cang!”

Nói xong, trường kiếm trong tay hần chợt chấn động, quang huy nhấp nháy, như gợn sóng khuếch tán. Trong nháy mắt, quang huy ngưng tụ thành một phen cự kiếm, đột nhiên phi đánh, đem yêu vật kia xỏ xuyên qua. Trong tiếng kêu rên, yêu vật kia hóa thành một bãi hủ thủy, không còn sống sót.

Thiên Phong thu kiếm, bước nhanh đi đến bên người Vạn Hách, một phen ôm nàng lên, thả người lẳng không. Một cái chớp mắt áp vào trong ngực của hắn kia, Vạn Hách tim đập đột nhiên nhanh hơn. Nguyên lai người lạnh như băng giống hắn, cũng có cái ôm ấm áp như thế...

Còn không để nàng nghỉ nhiều, Thiên Phong dĩ nhiên rơi xuống đất. Hắn phù nàng ngồi xuống, dặn bảo nàng đừng nhúc nhích. Nàng không thể nhìn thấy, lại nghe rất rõ ràng. Tiếng nước róc rách, gần ở bên tai. Nàng nhớ tới chính mình cũng gặp qua một khe suối ngang sơn cốc, nói vậy giờ phút này chính là bên dòng suối.

Thiên Phong ở cạnh suối quỳ xuống, lấy ra khăn mặt, tắm nước trong. Hắn thoáng nhéo nhéo, xoay người đến trước mặt Vạn Hách. Vạn Hách phát hiện hắn tới gần, không tự chủ được lui về sau. Thiên Phong thấy nàng như thế, nhẹ nhàng bốc lên cầm của nàng, nhũu mảy xích một tiếng: “Đừng nhúc nhích!”

Vạn Hách ngẩn ra, cả người đều cứng lại. Độ ấm ngón tay hắn, lại làm cho trên mặt nàng phát sốt. Rồi sau đó, khăn ướt hơi mát, phủ lên ánh mắt.

Động tác của hắn mềm nhẹ vô cùng, thật cẩn thận thay nàng lau đi máu bẩn, rồi sau đó lại cán trở lại đường ngay khăn. Như thế lặp lại vài lần, hắn mở miệng, đối nàng nói: “Máu này hẳn là không độc, mở to mắt nhìn xem.”

Vạn Hách gật gật đầu, chậm rãi mở mắt. Ắn ắn đau đớn, làm cho nàng không tự chủ được rơi lệ. Nước mắt, làm cho sự vật trước mắt đều giống như mộng sương vậy, mơ hồ không rõ.

“Thấy được chưa?” Thanh âm Thiên Phong vô cùng thân thiết.

Vạn Hách lại đóng chặt mắt, khi lại mở ra, mới nhìn rõ hắn. Hắn cau mày, trong thần sắc nửa là khản trương, nửa là lo lắng. Nàng nhẹ nhàng cười, ứng hắn nói: “Nếu như nhìn không thấy huynh, ta tài cao hừng đâu.”

Thiên Phong nhẹ nhàng thở ra, cũng không nói chuyện, chỉ là có chút bất đắc dĩ nhìn nàng. Thiếu nữ trước mắt cười đến tươi đẹp như thế, giống như mới vừa rồi nguy hiểm chưa bao giờ phát sinh. Chắc là vì chiến đấu kịch liệt, gương mặt nàng cháy sạch đỏ ửng. Nước mắt trong suốt, từ trong hốc mắt ửng đỏ của nàng chảy xuống, trơn ướt gương mặt nàng. Không biết tại sao, hắn bỗng nhiên nhớ tới sáng sớm ngày mùa hè, phía sau núi này mang theo giọt sương sắc vi hoa. Mắt thấy giọt nước lướt qua khóe môi nàng, hắn nâng tay, trước lúc nó rơi xuống đem nó lau đi.

Vạn Hách vốn tưởng rằng hắn nhất định sẽ nói trách cứ, thấy hắn hành động như vậy, ngược lại có chút kinh ngạc. Nàng lại nghĩ đến cái gì, cúi đầu hướng trong tay nhìn lại. Hai tay của nàng vẫn gắt gao nắm chặt bình nhỏ tập lộ kia, nàng thấy cam lộ không việc gì, vui vẻ cười nói: “Hoàn hảo không có việc gì.”

Thiên Phong theo tầm mắt của nàng nhìn lại, bình thủy tinh nhỏ đã đựng cam lộ hơn phân nửa bình, cũng không một đêm có thể được. Hắn nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng hỏi nàng: “Người chừng nào thì bắt đầu thu lộ?”

“Các huynh khi nào bắt đầu, ta chính là khi đó bắt đầu.” Vạn Hách đáp thoải mái.

Thiên Phong nghe nàng nói như vậy, liền hiểu được rất nhiều. Hái lộ phải vào ban đêm, nghĩ đến nàng cũng thức bảy tám buổi tối, khó trách mà muộn sớm khóa. Hắn không khỏi có chút hối hận phạt nàng. Nhưng nàng tâm cao khí ngạo, vẫn chưa đem chuyện hái lộ nói ọi người. Nếu hắn nói xin lỗi, sợ là xem thường nàng. Hắn lại nghĩ tới một chuyện, trong lòng nghi hoặc, liền ngược lại hỏi nàng: “Lấy tu vi của ngươi, hẳn là không thể chống đỡ hương cam lộ mới đúng...”

Vạn Hách mang theo ngạo nghễ, nói: “Đừng cho là ta nhỏ tuổi, đạo hạnh liền thấp. năng lực của ta rất lớn đấy! Nói thật cho huynh biết, ta phát hiện một loại phương pháp vận khí, có thể điều hòa chân khí, nạp hóa nhiều loại linh lực. Chính là hương khí, căn bản không đáng giá nhắc tới.”

Thiên Phong càng kinh ngạc, không nhanh tán thưởng: “Lại có phương pháp như vậy.”

“Àn.” Vạn Hách đắc ý, nàng lại nghĩ, vẻ mặt ghét nói, “Ta sẽ không nói cho huynh, huynh đừng nghĩ học trộm!”

Thiên Phong nhin ý cười, lắc đầu nói: “Yên tâm, ta không muốn học.” Hấn nói xong, giúp đỡ nàng đứng lên, nói, “Đi thôi, ta đưa ngươi trở về.”

Vạn Hách bất mãn, hất tay hấn ra, nhảy ra thật xa, “Ta không quay về! Đêm nay nhất định phải thu đủ cam lộ!”

Thiên Phong suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Hảo. Ngươi hái lộ, ta thay ngươi hộ vệ.”

Vạn Hách nở nụ cười, “Thật khó. Ta đây liền cảm ơn Thiên Phong sư huynh.” Nàng dứt lời, dưới chân khinh điểm, xoay người chung quanh, nhìn kỹ lá cây chung quanh. Bên trong mê ly quang huy, thân thể của nàng nhẹ nhàng, nhanh nhẹn như bướm.

Hấn lặng lẽ nhìn nàng, yên lặng đi theo cước bộ của nàng.

...

Lúc sắc trời trở nên trắng, cam lộ rốt cục cũng đầy một lọ. Đạo thứ nhất ánh mặt trời hạ xuống, cả cốc ‘Thiên vân hoa’ đều thu sáng rọi, thân cây cành lá biến trở về thành chất cỏ cây, không còn nửa phần chỗ kỳ lạ. Thái dương ngay thẳng, uy hiếp yêu vật, dị tướng trong cốc cũng đi ngủ đông. Vạn Hách đứng ở trong rừng cây dưới nắng sớm, lòng tràn đầy vui mừng, sớm đã quên mọi mệt. Nàng thâm hít một hơi thật sâu, thu hồi bình nhỏ kia, xoay người, cũng không thấy Thiên Phong.

“Cái gì nha, nói muốn thay ta thủ vệ, như thế nào chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi.” Nàng âm thầm nói thầm một câu, mang theo oán sắc chung quanh tìm hấn.

Thiên Phong vẫn chưa đi xa, hấn quỳ một gối xuống bên dòng suối, vốc nước tẩy bội kiếm. Vạn Hách vĩnh viễn đều sẽ không quên hình ảnh khi đó: nắng sớm, vì hấn độ một tầng vàng sáng khinh bạc, làm cho khuôn mặt lạnh lùng của hấn trở nên vô cùng nhu hòa. Hấn một tay nâng bội kiếm, một tay lau thân kiếm. Nước suối trong vắt, xuyên thấu khe hở của hấn, môn trồn kiếm phong bóng loáng. Hấn rửa còn thật sự cẩn thận như thế, giống như trong tay không phải một thanh kiếm, mà là một kiện trân bảo hiếm có. Đợi khi tẩy sạch trường kiếm, hấn dương tay vung lên, đá đi bọt nước trên thân kiếm. Ánh mặt trời dừng ở trên thân kiếm, đem bọt nước vẩy ra chiếu ra một mảnh màu cầu vồng. Một khắc kia, hấn nhìn trường kiếm trong tay, ngưng mắt mà cười.

Đó là một cái nháy mắt, Vạn Hách cảm thấy có cái gì đó chàng vào trong lòng.

Thanh kiếm kia, từng bị nàng nắm trong tay... Thời điểm nghĩ tới đó, ngực của nàng hơi hơi căng thẳng, lại có chút hít thở không thông.

Thiên Phong nhận thấy nàng, thu ý cười, thu kiếm đứng dậy, thản nhiên nói: “Chúng ta trở về đi.”

Vạn Hách nói không ra lời, chính là ngơ ngác nhìn hấn, gật gật đầu.

Hai người trở lại trong phái là lúc, đã gần đến giờ tỵ. Đệ tử đồng môn tìm không được bọn họ, tất nhiên là lo lắng vạn phần. Vạn Hách nhìn nhìn tình thế, cầm trong tay bình nhỏ đưa cho Thiên Phong, nói: “Huynh giúp ta giao cái này cho sư tôn.”

“Không chính mình đi sao?” Thiên Phong hỏi.

“Không cần. Bị lão nhân gia biết ta tự tiện đi hái lộ, khẳng định lại là một phen cãi nhãi.” Vạn Hách nói.

“Ngươi...” Thiên Phong đang muốn nói cho nàng nghe, đã thấy nàng che lên lỗ tai, vẻ mặt chán ghét trừng mắt hấn. Hấn tỏ ra bất đắc dĩ, đành phải từ bỏ.

Vạn Hách thấy hấn im miệng, cười khanh khách đem cái chai đưa cho hấn. Hấn vừa muốn tiếp, nàng lại nhớ tới cái gì, rút lại tay. Nàng đem cái chai kia để ở bên trong hai tay, cúi đầu nhắm mắt, nói khe: “Thỉnh phù hộ Hưởng Lỗ Chỗm sư huynh sớm ngày bình phục.” Nàng nói xong, mới đưa cái chai tới.

Thiên Phong tiếp nhận bình nhỏ kia, nắm ở trong bàn tay. Trên bình lưu lại độ ấm trong lòng bàn tay nàng, làm cho tâm của hấn khẽ run lên. Hấn lại mở miệng, đường đột hỏi một câu: “Vì Hưởng Lỗ Chỗm, mạo hiểm như thế?”

Vạn Hách cười, đáp sang sảng, “Đúng vậy!” Nàng nhìn hắn, sinh ý trêu đùa, chỉ nói, “Bởi vì ta thích Hường Lỗm Chỗm sư huynh thôi!”

Thiên Phong giật mình nhìn nàng, nhất thời im bặt.

Nàng cười đến tởm nắc, nói tiếp: “Không chỉ có là Hường Lỗm Chỗm sư huynh, Xa Kiệu sư huynh cũng tốt, Giấu Lĩnh sư huynh cũng tốt, ta mỗi một cái đều thích.” Nàng nói xong, cõng hai tay, để sát vào hắn, “Tóm lại, ai rất tốt với ta, ta liền thích...” Nàng dừng một chút, thanh âm trở nên mềm mại vô cùng, “...Huynh nếu tốt với ta một chút, nói không chừng ta cũng sẽ thích huynh nha.”

Thiên Phong nghe xong, mày liền nhíu lại. Hắn vẽ mặt nghiêm chỉnh, trách mắng: “Một nữ nhi như ngươi, nói lỗ mãng như thế, còn thể thống gì!”

Vạn Hách đầu giương lên, héch mảy, kiêu ngạo nói: “Ta chính là lỗ mãng như vậy, huynh quản được sao?” Thiên Phong càng không hờn giận, đang muốn phát biểu, nàng lại che lên lỗ tai, cười sảng giọng: “Không cần nghe lời huynh thao thao bất tuyệt! Ta đi ngủ!” Nàng nói xong, nhẹ nhàng chạy xa.

Thiên Phong cúi đầu, nhìn nhìn cam lộ trong tay, khinh than nhẹ một tiếng, xoay người hướng chỗ Thượng Dương chân quân mà đi.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, tiếng chuông báo giờ mao vừa qua khỏi, Thiên Phong liền đứng ở phía trước Kinh đường, giám sát sớm khóa. Đệ tử ngày hôm trước, biết hắn nghiêm khắc, đều đến sớm. Chính là, chỉ có một người, biết rõ cổ phạm.

Lúc Vạn Hách đến, đã là giờ thìn. Nàng vẽ mặt không sợ tươi cười, thản nhiên đi đến trước mặt hắn, điềm nhiên hỏi: “Thiên Phong sư huynh, sớm!”

“Sớm?” Thiên Phong nhíu mi, ngữ khí lạnh như băng.

“A, ta biết, phạt quỳ thôi. Lập tức quỳ!” Vạn Hách nói xong, đi đến một bên, sảng khoái quỳ xuống.

Thấy nàng như thế, Thiên Phong có chút kinh ngạc. Đây tính là cái gì? Khiêu khích sao?

Vạn Hách vừa mới quỳ xuống, liền vỗ đầu mình một cái, cau mày nói: “Ai nha, ta nhớ ra rồi, phạt quỳ phải giờ kiem. Quên mang kiem ...” Nàng nói xong, lại nhìn phía Thiên Phong, “Phiền toái sư huynh cho ta mượn thanh kiem đi!”

Thiên Phong nhíu mày nhìn nàng, sau một lát, hắn lắc đầu thở dài, cõng xuống bội kiem đưa cho nàng.

Vạn Hách đem kiem tiếp ở trong tay, hướng hắn cười cười, nói: “Ngày mai ta nhất định sẽ mang kiem !”

“Còn có ngày mai?” Thiên Phong không hờn giận.

“Ân.” Vạn Hách đương nhiên gật gật đầu.

Thiên Phong bất đắc dĩ đến cực điểm, đơn giản không để ý nàng, cau mày vào Kinh đường.

Vạn Hách nhìn bóng dáng của hắn, cười đến vui thích. Nàng đem trường kiem kia phụng ngay trước mắt, tinh tế đoan trang đứng lên. Phân lượng trầm trọng kia, lại làm cho trong lòng nàng sinh ra ngọt ngào vô hạn. Nàng nhìn thanh kiem kia, mỉm cười tự nói:

“Đâu chỉ ngày mai, còn có từ nay trở đi.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-nao-may-man-ket-thanh-doi>